

Анджей Сапковски

Последното желание

Гласът на здравия разум I

Тя дойде при него на зазоряване.

Влезе много предпазливо, тихо, пристъпвайки безшумно, плувайки през стаята като мираж, като видение, а единственият звук, съпътстващ движението ѝ, бе от допира на наметалото ѝ с голата ѝ кожа. Но точно това едва уловимо, едва чуващо се шумолене събуди вечерта, а може би само го изтръгна от състоянието на полусън, в което той се люлееше монотонно, сякаш потънал в бездънна бездна, увиснал между дъното и повърхността на спокойно море, сред леко извиващите се нишки на водораслите.

Той не помръдна, дори не трепна. Девојката стигна до него, свали наметалото си и бавно и нерешително опря коляно в леглото. Той я наблюдаваше изпод спуснатите си ресници, без да се издава, че не спи. Тя внимателно се качи върху леглото, върху него, обхвана го с бедрата си. Опирайки се на напрегнатите си ръце, погали лицето му с косите си, които ухаеха на лайка. Приведе се решително и някак нетърпеливо и зърната на гърдите ѝ докоснаха клепачите му, бузите, устните. Той се усмихна и бавно, внимателно и нежно хвана ръцете ѝ. Тя се изправи, изплъзвайки се от пръстите му, сияеща, размита от мъгливите отблясъци на изгрева. Той се размърда, но тя го спря с решителен натиск на ръцете си и с леки, но настойчиви движения на бедрата затърси отговор.

Той отговори. Тя вече не отбягваше дланите му, отметна глава, тръсна косата си. Очите ѝ, които той видя, когато тя доближи лицето си до неговото, бяха огромни и тъмни, като очите на русалка.

Полюлявайки се, той потъна в морето от лайка, което се развълнува и зашумя, изгубило покой.

ВЕЩЕР

1

По-късно говореха, че този човек е дошъл от север, откъм Вържените порти. Той вървеше пеша и водеше за юздата натоварения с дисаги кон. Беше късен следобед и дюкянчетата на вържарите и сарачите вече бяха затворени, а уличката бе опустяла. Беше топло, но човекът носеше на раменете си черно наметало. Набиваше се на очи.

Спря се пред странноприемницата „Стария Наракорт“, постоя малко, заслушан в глъчката от гласовете вътре. Кръчмата на странноприемницата беше пълна с хора, както винаги по това време.

Непознатият не влезе в „Стария Наракорт“. Поведе коня си нататък по уличката. Там имаше друга кръчма, по-малка, на име „При лисицата“. Тя беше празна – нямаше особено добра слава.

Кръчмарят вдигна глава от кацата с кисели краставички и измери госта с поглед. Чужденецът, все още с наметалото, стоеше неподвижно пред тезгяха и мълчеше.

– Какво ще желаете?

– Бира – каза непознатият. Гласът му беше неприятен.

Кръчмарят избърса ръце в платнената си престилка и напълни една нащърбена глинена халба.

Непознатият не беше стар, но косите му бяха почти напълно бели. Под наметалото си носеше протрит кожен кафтан, с върви при врата и на раменете. Когато свали наметалото си, стана ясно, че на ремък на гърба му е окачен меч. В това нямаше нищо странно, във Визим всички ходеха въоръжени, но никой не носеше меча си на гърба си, сякаш е лък или колчан.

Непознатият не седна на масата, където се бяха събрали малцина посетители, а остана при тезгяха, изучавайки с поглед кръчмаря. Отпи от халбата и каза:

– Търся стая за нощуване.

– Нямам – измърмори кръчмарят, загледан в обувките му – прашни и мръсни. – Попитайте в „Стария Наракорт“.

– Искам тук.

– Нямам.

Кръчмарят най-накрая разпозна акцента на непознатия. Ривиец.

– Ще платя – каза чужденецът тихо, сякаш някак неуверено.

В този момент започна цялата тази гадна история. Един дангалак с белези от шарка по лицето, който от момента на появата на чужденеца не беше спирал да го гледа навъсено, стана и се приближи до тезгяха. Двамата му приятели застанаха на не повече от две крачки зад него.

– Няма места, безделнико, ривийски скитнико – изрева човекът с белези от шарка, заставайки плътно до непознатия. – Тук, във Визим, не ни трябват такива. Това е порядъчен град!

Непознатият взе халбата си и се отдръпна. Погледна кръчмаря, но оня извърна поглед. И през ум не му минаваше да защити ривицеца. Пък и кой обича ривийците?

– Всеки ривиец е крадец – продължаваше мъжът с белезите, от когото лъхаше на бира, чесън и злоба. – Чуваш ли какво ти говоря, гадино?

– Не чува, ушите му са пълни с лайна – обади се единият от двамата отзад, а другият се изкикоти.

– Плащай и изчезвай! – изкрещя сипаничавият.

Едва сега непознатият го погледна.

– Ще си допия бирата.

– Ще ти помогнем – каза грамадният, изби халбата от ръката му, хвана го за рамото и впи пръстите на другата си ръка в ремъка, препасан през гърдите му. Единият от двамината отзад вдигна юмрук, но чужденецът се завъртя на място, като така накара сипаничавия да загуби равновесие. Мечът изсъска в ножницата и проблесна за миг под светлината на факлите. Настана суматоха. Някой извика. Един от посетителите хукна към изхода. Някакъв стол се стовари с трясък, глинени съдове пляскаха приглушено при падането си на пода. Кръчмарят с треперещи устни гледаше чудовищно разсеченото лице на сипаничавия, който, вкопчил пръсти в ръба на тезгяха, се свличаше и изчезваше от поглед, сякаш потъваше. Другите двама лежах на пода. Единият беше неподвижен, другият се извиваше и трепереше в бързо увеличаваща се тъмна локва. Във въздуха вибрираше пронизителен истеричен вик на жена. Кръчмарят се разтрепери, заразмахва ръце и започна да повръща.

Непознатият отстъпи към стената. Присвит, концентриран, бдителен. Държеше меч с двете си ръце, движейки върха на острието във въздуха. Никой не помръдваше. Страхът като студена кал беше полегнал по лицата, сковаваше крайниците, запушваше гърлата.

В кръчмата с гръм и трясък нахлуха трима стражи, очевидно оказали се наблизко. Обвитите им в ремъци тояги бяха приготвени, но щом

видяха трупове, те веднага извадиха мечове. Ривиецът опря гръб в стената и измъкна с лявата си ръка кама от ботуша си.

– Хвърли го! – изкрещя един от стражите с треперещ глас. – Хвърли го, разбойнико! Ще дойдеш с нас!

Вторият страж изрита масата, която му пречеше да мине отстрани на ривиеца.

– Извикай още хора, Треска! – извика той на онзи, който стоеше най-близо до вратата.

– Няма нужда – рече непознатият и свали меча. – Сам ще дойда.

– Ще дойдеш, кучи сине, но вързан с въже! – закрещя онзи, на който му трепереше гласът. – Хвърли меча, да не ти счупя главата!

Ривиецът се изправи. Бързо прехвърли меча в лявата си ръка, а с дясната, насочена към стражите, светкавично начерта сложен знак във въздуха. Гвоздеите, които покриваха нагъсто дългите до самите лакти маншети на кожения кафтан, проблеснаха.

Стражите моментално отстъпиха, прикривайки лицата си с горната част на ръцете. Някой от другите в кръчмата побягна към вратата. Жената отново запищя – диво, ужасено.

– Сам ще дойда – повтори непознатият със звучен, метален глас. – А вие тримата – пред мен. Водете ме при кмета. Не знам пътя.

– Да, господине – промърмори стражът, навеждайки глава. Тръгна към вратата, озъртайки се неуверено.

Другите двама побързаха да излязат подире му. Непознатият ги последва, след като прибра меча в ножницата и камата – в ботуша. Когато минаваха покрай масите, посетителите прикриваха лица с кафтаните си.

2

Велерад, кметът на Визим, се почеса по брадичката и се замисли. Не беше нито суеверен, нито страхлив, но не му харесваше идеята да остане насаме с белокосия. Най-накрая се реши.

– Излезте – нареди той на стражите. – А ти седни. Не, не тук. Там, по-надалеч, ако нямаш нищо против.

Непознатият седна. Вече нямаше нито меч, нито черно наметало.

– Слушам те – каза Велерад, играейки си с тежкия боздуган, сложен на масата. – Аз съм Велерад, кметът на Визим. Имаш ли да кажеш нещо, господин разбойнико, преди да те хвърлят в ямата? Трима убити, опит

за урочасване – не е зле, никак не е зле. За такива неща тук, във Визим, побиваме на кол. Но аз съм справедлив човек, първо ще те изслушам. Говори.

Ривиецът разкопча салтамарката си и извади свитък от бяла козя кожа.

– Закачвате ги на кръстопътищата и по кръчмите – каза той тихо. – Истина ли е това, което е написано?

– А! – промърмори Велерад, като гледаше гравираниите по кожата руни. – Ето каква била работата. Как не се сетих по-рано. Да, истина е, самата истина. Подписано е: Фолтест, крал и господар на Темерия, Понтар и Махакам. Значи е истина. Но посланието си е послание, а законът – закон. Тук, във Визим, законите се спазват и цари ред. Не е позволено да се убиват хора. Разбра ли?

Ривиецът кимна, че е разбрал. Велерад запъшка гневно.

– Имаш ли вещерски знак?

Непознатият отново бръкна под салтамарката си и извади кръгъл медальон на сребърна верижка. На него беше изобразена озъбена вълча глава.

– Имаш ли си име? Каквото и да е, не те питам от любопитство, а за улесняване на разговора.

– Гералт.

– Гералт да бъде. Ако се съди по произношението – от Ривия?

– От Ривия.

– Знаеш ли какво, Гералт? За това – Велерад тупна с длан по козята кожа – по-добре забрави. Това е сериозна работа. Мнозина се пробваха. Това, братко, не ти е като да изкормиш двама-трима нехранимайковци.

– Знам. Това е професията ми, кмете. Написано е: три хиляди орена награда.

– Три хиляди. – Велерад издаде напред устни. – И принцесата в добавка, както разправят хората, макар че това милостивият Фолтест не го е написал.

– Не съм заинтересован от принцесата – изрече спокойно Гералт. Седеше неподвижно, с ръце на коленете. – Написано е: три хиляди.

– Какви времена – въздъхна кметът. – Какви келяви времена. Само преди двайсет години кой би помислил, дори на пияна глава, че ще се появи такава професия? Вещери! Странстващи убийци на василиски! Обикалящи като амбулантни търговци изстребителите на дракони и зомбигани удавници. Гералт? На вас позволено ли ви е да пиете бира?

– Разбира се.

Велерад плесна с длани.

– Бира! – извика той. – А ти, Гералт, седни по-близо. Какво седиш там?

Бирата беше студена и пенлива.

– Келяви времена настанаха – продължи монолога си Велерад, отпивайки от халбата. – Навъдиха се всякакви гнусотии. В Махакам, в планините, е пълно с боболаци. В горите преди виеха вълци, а сега, без майтап: вампири, всякакви боровици, където и да погледнеш – върколаци или други гадости. По селата банши отвличат деца, случаите наближават стотина. Болести, за които никой отдавна не е чувал, косите да ти настръхнат. И отгоре на всичко – това! – Той побутна свитъка върху масата. – Нищо чудно, Гералт, че има такова търсене на вашите услуги.

– Това е кралско послание, кмете – вдигна глава Гералт. – Знаете ли подробности?

Велерад се облегна в стола си и сплете пръсти върху тумбака си.

– Подробности, казваш? Е, знам. Не е точно от първа ръка, но от надеждни източници.

– Точно това ми трябва.

– Упорит си. Е, както искаш. Слушай тогава. – Велерад отпи от бирата и снижи глас. – Нашият милостив Фолтест, още докато беше принц, по времето на стария Медел, баща му, показва на какво е способен, а той е способен на много неща. Надявахме се, че това ще отмине с течение на времето. Но скоро след коронясването му, след смъртта на стария крал, Фолтест надмина себе си. Настръхнаха ни косите. Накратко казано: направи дете на собствената си сестра Ада. Ада беше по-млада от него, постоянно бяха заедно, но никой нищо не подозираше, освен може би кралицата... Накратко: ненадейно Ада с ей-такъв корем, а Фолтест започва да говори за сватба. Със сестра си, схващаш ли, Гералт? Ситуацията вече излизаше извън контрол. И в този момент Визимир от Новиград реши да даде на Фолтест своята Далка, изпрати делегация, и тук трябваше да удържаме краля за ръцете и краката, за да не прогони и оскърби пратениците. Размина се, и добре, че стана така, защото ако го бяхме обидили, Визимир щеше да ни разкатае. После, не без помощта на Ада, която имаше влияние върху брат си, успяхме да убедим хлапака да не бърза със сватбата. Е, а после Ада роди, когато се очакваше, че как иначе. А сега слушай, че тогава започна всичко. Това, което се роди, почти никой не го видя, освен акушерките – едната скочи от прозореца и се утрепа, другата се побърка и до ден-днешен не се е оправила. Ако се съди по това, новороденото не е било особено красиво. Било е

момиченце. Впрочем, веднага е умряло – струва ми се, че никой не е бързал да прерязва пъпната връв. Ада, за свое щастие, не преживя раждането. А после, братко, Фолтест за пореден път постъпи глупаво. Трябваше да нареди да изгорят трупа на изродчето или да го закопаят някъде, а не да го слага в саркофаг в подземията на двореца.

– Късно е да умуваме какво е трябвало да се направи – вдигна глава Гералт. – Във всеки случай е трябвало да се извика някой от Просветените.

– Говориш за онези измамници със звездите на шапките? Че как, тук се стекоха десетки от тях, но чак след като стана ясно какво лежи в саркофага. И че излиза от него нощем. Но не започна да излиза веднага, не. Седем години след погребението всичко беше спокойно. И ненадейно една нощ, беше пълнолуние – кръсъци в двореца, писъци, суматоха! Какво да ти обяснявам, сам знаеш, чел си това послание. Бебето пораснало в ковчега, и то доста, да не говорим за зъбите му. С други думи – вампирка. Жалко, че не си виждал някой от трупове, като мен. Иначе щеше да заобиколиш Визим отдалеч.

Гералт мълчеше.

– И тогава – продължи Велерад, – както вече ти казах, Фолтест повика при нас цяла тълпа магьосници. Говореха един през друг, едва не се сбиха с онези свои жезли, които носят, очевидно, за да отпъждат кучетата, когато ги нападат. А аз мисля, че ги нападат редовно. Извинявай, Гералт, ако имаш друго мнение за магьосниците, предполагам, че и в твоята професия ги има, но според мен те са паразити и глупаци. Към вас, вещерите, сред народа има повече уважение и доверие. Вие сте, така да се каже, по-конкретни.

Гералт се усмихна, но премълча.

– Но по въпроса. – Кметът погледна в халбата си и доля бира на себе си и на ривиеца. – Някои от съветите на магьосниците съвсем не изглеждаха глупави. Един предлагаше да се изгори вампирката заедно с двореца и саркофага, друг съветваше да ѝ се отсече главата с лопата, останалите бяха привърженици на забиването на колове от трепетлика в различни части на тялото – разбира се, през деня, когато дяволицата спи в ковчега си, изтощена след нощните веселия. За съжаление намери се един, шут с островърха шапка на плешивата си глава, гърбав отшелник, който измисли, че това са магии, които могат да бъдат премахнати, и че вампирката отново може да стане дъщерята на Фолтест, красива като картинка. Трябвало само той да остане в криптата през цялата нощ – и това е всичко. След което, можеш да си представиш що за малоумник

беше, отиде да ношува в двореца. Както сам се досещаш, от него не остана много, май само шапката и жезъла. Но Фолтест се вкопчи в тази идея като трън за опашката на куче. Забрани всички опити да се убива вампирката и извика шарлатани от всички възможни кътчета на страната, които да се опитат да развалят магията. Колко колоритна беше тази компания! Някакви сгърчени старици, някакви недъгави, мръсни, братко, възливи, жал да ти стане. И като започнаха да магьосничат – главно над чиниите и халбите. Разбира се, някои от тях Фолтест или Съветът разобличиха бързо, някои дори обесиха на оградите от колове, но твърде малко, твърде малко. Аз всичките бих ги обесил. Сигурно е излишно да споменавам, че междувремежно вампирката успя да изяде още народ, без да обръща внимание на мошениците и техните заклинания. Както и че Фолтест вече не живееше в двореца. Никой вече не живееше там.

Велерад замълча и отпи от бирата. Гералт също мълчеше.

– И това, Гералт, продължава вече шест години, защото туй нещо се роди преди четиринайсет години. През това време имахме и много други грижи, защото воювахме с Визимир от Новиград, но по напълно прилични, разбираеми причини, заради преместване на пограничните стълбове, а не заради някакви дъщери или роднински отношения. Фолтест, между другото, вече започва да говори за брак и да разглежда изпратените от съседските кралски дворове портрети, които по-рано би хвърлил в отходната яма. Но от време на време отново го обхваща тази мания и изпраща конници да търсят нови магьосници. Е, и награда обеща, три хиляди, заради което се стекоха неколцина откачалки, странстващи рицари, дори един пастир, известен в цялата околност кретен, нека почива в мир. А вампирката добре си живее. Само от време на време разкъсва по някого. Свиква се с това. А от онези герои, които се опитват да свалят магията от нея, ползата е поне, че вампирката се наяжда на място и не излиза извън двореца. А Фолтест има нов дворец, съвсем приличен.

– За шест години – Гералт вдигна глава. – За шест години никой не свърши работа?

– Не – Велерад изгледа вещера проникателно. – Сигурно защото е невъзможно да се свърши и ще се наложи да се примири с това. Говоря за Фолтест, нашия милостив и любим владетел, който все още заковава тези послания по кръстопътищата. Само че доброволците понамаляха. Наистина, наскоро се появи един, който обаче искаше непременно да получи тези три хиляди предварително. Е, сложихме го в чувал и го хвърлихме в езерото.

– Навъдиха се мошеници.

– Така си е. Даже са прекалено много – съгласи се кметът, без да изпуска вещера от поглед. – Затова, когато отидеш в двореца, не искай златото предварително. Ако изобщо отидеш, разбира се.

– Ще отида.

– Е, твоя работа. Но помни и моя съвет. Ако става въпрос за наградата, в последно време започнаха да говорят за втората ѝ част, казах ти за нея. Принцесата – за съпруга. Не знам кой го е измислил това, но ако вампирката изглежда така, както разправят, шегата се получава изключително мрачна. Но пък се намериха глупаци, които да хукнат в галоп към двореца, и веднага се разнесе вестта, че се е появила възможност да се влезе в кралското семейство. По-конкретно – двама чираци обушари. Защо обушарите са такива глупаци, Гералт?

– Не знам. А вещери, кмете? Опитваха ли?

– Имаше няколко, че как иначе? Но най-често, когато чуеха, че вампирката не бива да се убива, а да се свали магията от нея, свиваха рамене и си тръгваха. Заради което моето уважение към вещерите значително нарасна. Е, а после дойде един, по-млад от теб, не му запомних името, ако изобщо си го е казал. Той опита.

– Е, и?

– Зъбатата принцеса беше разхвърляла вътрешностите му на бая разстояние. Около половин изстрел с лък.

Гералт поклати глава.

– И това ли е всичко?

– Имаше още един.

Велерад замълча. Гералт не го прикани да продължи.

– Да – каза най-накрая кметът. – Имаше още един. Отначало, когато Фолтест го заплаши с бесило, ако убие или осакати вампирката, той само се разсмя и започна да си събира багажа. Но после...

Велерад отново снижи гласа си почти до шепот и се наведе над масата:

– После се зае със задачата. Виждаш ли, Гералт, тук, във Визим, има няколко разумни люде, дори на високи длъжности, на които всичко това им е омръзнало. Говори се, че те са убедили тайно вещера да убие вампирката без никакви церемонии и вълшебства, а на краля да каже, че вълшебството не е подействало, че дъщеря му е паднала от стълбите, с други думи – че е станал нещастен случай. Кралят, естествено, ще се разгневи, но всичко ще завърши с това, че няма да плати нито орден за награда. Хитрият вещер отговори, че безплатно можем и сами да се

опитаме да убием вампирката. Какво да се прави... отстъпихме, потъргувахме... Само че нищо не излезе от това.

Гералт вдигна вежди.

– Нищо, казвам – продължи Велерад. – Вещерът не поиска да отиде веднага, първата нощ. – Мота се, дебна, обикаля из околността. Най-накрая, разправят, видял вампирката, вероятно в действие, защото чудовището не излиза от ковчега само за да поразкърши снага. Видял я и същата нощ офейка. Без да си вземе довиждане.

Гералт изкриви леко устни в нещо като усмивка и каза:

– Разумните хора вероятно още имат тези пари. Вещерите не взимат предварително.

– Да – отвърна Велерад, – вероятно ги имат.

– И колко са? Според слуховете?

Велерад се усмихна.

– Някои казват, че са осемстотин.

Гералт поклати глава.

– А други твърдят – промърмори Велерад, – че са хиляда.

– Не е много щедро, като се има предвид, че слуховете обикновено преувеличават. В края на краищата кралят дава три хиляди.

– Не забравяй за принцесата – изрече подигравателно Велерад. – За какво да го обсъждаме? Естествено че няма да получиш тези три хиляди.

– Откъде знаеш?

Велерад тресна с длан по масата.

– Гералт, не ми разваляй мнението за вещерите Това продължава вече повече от шест години. Вампирката убива до петдесет човека годишно, сега по-малко, защото всички стоят далеч от двореца. Не, братко, аз вярвам в магии, виждал съм какво ли не, и вярвам, донякъде, разбира се, в способностите на маговете и вещерите. Но това разваляне на магията е глупост, измислена от гърбав и сополив старец, оглупял от отшелнически си недоимък; глупост, в която не вярва никой. Освен Фолтест. Не, Гералт! Ада роди вампирка, защото спа със собствения си брат. Такава е истината и никакви чародейства няма да помогнат тук. Вампирката яде хора като вампирка и трябва да бъде убита, нормално и просто. Слушай, преди две години хората от някакво затънтено място край Махакам, на които някакъв дракон им ядял овцете, се събрали, утрепали го с тоягите си и дори не сметнали за нужно да се хвалят много-много. А ние тук, във Визим, очакваме чудо и по всяко пълнолуние запираме вратите си или завързваме престъпниците на стълб пред двореца

с надеждата, че вампирката ще се наяде и ще се върне в ковчега.

– Добър подход – усмихна се вешерът. – Престъпността намаля ли?

– Ни най-малко.

– Как да стигна до двореца – този, новия?

– Лично ще те съпроводя. А какво става с предложението на разумните хора?

– Кмете – каза Гералт, – защо бързаш? Нали наистина по време на работа може да стане нещастен случай, въпреки моето желание. Тогава разумните хора ще трябва да помислят как да ме спасят от гнева на краля и да подготвят онези хиляда и петстотин орена, за които говорят... хората.

– Ставаше въпрос за хиляда.

– Не, господин Велерад – рече решително вешерът. – Този, на когото сте давали хиляда, е избягал още като е видял вампирката и дори не се е пазарил. Значи рискът струва доста повече от хиляда. Дали струва повече от хиляда и петстотин – ще видим. Разбира се, ще се сбогувам предварително.

Велерад се почеса по тила.

– Хиляда и двеста?

– Не, кмете. Това не е лесна работа. Кралят дава три, а трябва да ви кажа, че понякога е по-лесно да се свали магията, отколкото да се убие. В края на краищата някой от тези преди мен щеше да убие вампирката, ако беше толкова лесно. Мислите ли, че са позволили да бъдат изядени само защото ги е било страх от краля?

– Е, добре, братко – поклати тъжно глава Велерад. – Договорихме се. Само че на краля нито дума за нещастен случай по време на работа. От все сърце те съветвам.

3

Фолтест беше слаб, с красиво – прекалено красиво – лице. Все още нямаше четирийсет, както прецени вешерът. Седеше на нисък, резбован стол от черно дърво и бе изпънал крака към огнището, до което се грееха две кучета. До него, върху един сандък, беше седнал възрастен братдат мъж със здраво телосложение. Зад краля стоеше друг, разкошно облечен, с гордо изражение на лицето. Велможа.

– Вешер от Ривия – каза кралят след минутното мълчание, което се възцари след встъпителната реч на Велерад.

– Да, господарю. – Гералт наведе глава.

– От какво ти е побеляла косата? От магии? Виждам, че не си стар. Е, добре, добре. Това е шега, не отговаряй. Както предполагам, имаш някакъв опит?

– Да, господарю.

– Бих искал да послушам.

Гералт се наведе още по-ниско.

– Нали знаете, господарю, че кодексът ни забранява да говорим за това, което правим.

– Удобен кодекс, любезни вещерю, много удобен. Но все пак така, без подробности... Имал ли си работа с боровици?

– Да.

– С горски духове?

– Да.

Фолтест се поколеба.

– С вампири?

Гералт вдигна глава и погледна краля в очите.

– Да.

Фолтест извърна поглед.

– Велерад?

– Слушам, милостиви господарю.

– Обясни ли му нещата?

– Да, милостиви господарю. Той твърди, че може да се махне магията от принцесата.

– Това го знам отдавна. А по какъв начин, любезни вещерю? А, да, кодексът. Добре. Само една малка забележка. Идваха тук при мен няколко вещици. Велерад, разказа ли му? Добре. Така че ми е ясно, че вашата специалност предвижда главно умъртвяване, а не премахване на магии. Но ако падне и косъм от главата на дъщеря ми, ти ще сложиш своята на дръвника. Това е всичко. Острит и вие, господин Сегелин, останете и му разкажете всичко, което поиска. Те винаги много питат, вещиците. Нахранете го и нека живее в двореца. Няма защо да се шляе по кръчмите.

Кралят се изправи, подсвирна на кучетата и тръгна към вратата, разхвърляйки сламата, покриваща пода на стаята. На вратата се обърна и рече:

– Ако се получи, вещерю, наградата е твоя. Може да добавя нещо, ако се представиш добре. Разбира се, в приказките за даването на принцесата за съпруга няма нищо вярно. Надявам се, не мислиш, че ще дам

дъщеря си на първия срещнат скитник?

– Не, господарю, не мисля.

– Добре. Това доказва, че не си глупав.

Фолтест излезе и затвори вратата след себе си. Велерад и велможите, които до момента стояха прави, седнаха на масата. Кметът допи наполовина пълната чаша с вина на краля, погледна в каната и изруга. Острит, който беше седнал на стола на краля, гледаше вещера изпод вежди, пригласяйки резбованите странични облегалки. Сегелин, брадатият, кимна на Гералт.

– Сядайте, любезни вещерю, сядайте. Сега ще донесат вечеря. Какво искате да знаете? Кметът Велерад, мисля, ви е казал всичко. Познавам го и съм сигурен, че е казал по-скоро повече, отколкото по-малко.

– Имам само няколко въпроса.

– Питайте.

– Кметът каза, че след появата на вампирката кралят е извикал много Просветени.

– Така беше. Само не казвайте „вампирката“, а „принцесата“. Така ще ви бъде по-лесно да не се изпуснете пред краля... и да избегнете свързаните с това неприятности.

– Сред Просветените имаше ли някой известен? Прочут?

– Такива имаше и тогава, и по-късно. Не помня имена... А вие, господин Острит?

– Не помня – каза велможата. – Но помня, че някои имаха слава и признание. За това говореха мнозина.

– Съгласни ли бяха по въпроса, че магията може да се премахне?

– Бяха далеч от съгласието – усмихна се Сегелин. – По всеки един въпрос. Но изказаха – такова предположение. Ставаше въпрос за прост метод, който изобщо не изисква магически способности, и доколкото разбрах, същността му беше в това да се прекара нощта, от залез до трети петли, в подземие до саркофага.

– Какво по-лесно от това? – изсмя се Велерад.

– Искам да ми опишете как изглежда... принцесата.

Велерад скочи от стола.

– Принцесата изглежда като вампирка! – изкрещя той. – Като най-вампирската вампирка, за която съм чувал. Нейно Височество кралската дъщеря, проклетият изрод, е четири лакти висока, прилича на бирена бъчва, устата ѝ е от ухо до ухо, пълна със зъби, остри като ками, има червени очи и коси. Лапите ѝ с нокти като на дива котка висят до самата земя. Чудно как още не са започнали да изпращат нейни миниатюри по

приятелските дворове. Принцесата, чумата да я тръшне дано, вече е на четиринайсет години, време е да я дадат за съпруга на някой принц!

– Успокой се, кмете – намръщи се Острит, поглеждайки към вратата. Сегелин леко се усмихна.

– Описанието, макар и толкова образно, беше доста точно, а именно това беше нужно на уважаемия вешер, нали така? Велерад само забрави да добави, че принцесата се придвижва с невероятна бързина и че е доста по-силна, отколкото може да се съди по височината и структурата ѝ. А това, че е на четиринайсет, е факт. Ако изобщо има някакво значение.

– Има – каза вешерът. – А само при пълнолуние ли напада хора?

– Да – отвърна Сегелин. – Ако се случва извън стария дворец. Вътре в двореца хора са загивали независимо от фазите на луната. Но от двореца тя излиза само при пълнолуние, и то невинаги.

– Имало ли е поне един случай на нападение през деня?

– Не. През деня – не.

– Винаги ли изяжда жертвите си?

Велерад се изплю върху сламата.

– Стига, Гералт, сега ще вечеряме. Пфу! Изяжда ги, нахапва ги, оставя ги – винаги е различно, предполагам, зависи от настроението ѝ. На един беше отхапала само главата, неколцина беше изкормила, а други беше огризала до кости. Мамината ѝ!

– Внимавай, Велерад – прошепна Острит. – За вампирката говори каквото искаш, но не обиждай Ада пред мен, както не би посмял и пред краля!

– А оцелял ли е някой от онези, които е нападнала? – попита вешерът, без да обръща внимание на избухването на велможата.

Сегелин и Острит се спогледаха.

– Да – каза брататият. – В самото начало, преди шест години, тя се нахвърли на двама войници, застанали на стража при криптата. Единият успя да избяга.

– И по-късно – добави Велерад, – мелничарят, когото тя нападна край града. Помните ли?

4

Доведоха мелничаря на другия ден, късно вечерта, в стаичката над караулното помещение, където бяха настанили вешера. Доведе го

войник с наметало и качулка.

Разговорът не даде съществена информация. Мелничарят беше изпалшен, мрънкаше и заекваше. Вещерът научи повече от белезите му: вампирката имаше впечатляваща захапка и наистина остри зъби, включително много дълги горни кучешки зъби – четири, по два от всяка страна. Ноктите, очевидно, бяха по-остри, отколкото на дивите котки, но не толкова извити. Точно това беше позволило на мелничаря да се измъкне.

След като приключи с оглеждането, Гералт освободи с кимане мелничаря и войника. Войникът избута младежа през вратата и свали качулката си. Това беше самият Фолтест.

– Не ставай – каза кралят. – Посещението ми е неофициално. Доволен ли си от разпита? Чух, че сутринта си бил в двореца.

– Да, господарю.

– Кога ще се захванеш за работа?

– До пълнолуние има четири дни. След пълнолуние.

– Искаш първо да я видиш?

– Няма нужда. Но ситата... принцеса... няма да е толкова подвижна.

– Вампирката, уважаеми, вампирката. Зарежи дипломатичността. Принцеса тя тепърва ще бъде. Всъщност точно за това искам да поговорим. Отговори ми, неофициално, кратко и ясно: ще бъде ли, или няма да бъде? Само не ми се скривай зад никакви кодекси.

Гералт потри челото си.

– Потвърждавам, че магията може да бъде премахната, господарю. И ако не греша, наистина чрез пренощуване в двореца. Ако вампирката бъде извън саркофага по трети петли, урочасването ще се развали. Обикновено точно така се постъпва с вампирите.

– Толкова лесно?

– Изобщо не е толкова лесно, господарю. Първо – трябва да преживея тази нощ. Второ – възможни са отклонения от нормата. Например: не една нощ, а три. Една след друга. Има и такива случаи... е... безнадеждни.

– Да – ядосано махна с ръка Фолтест. – Непрекъснато слушам това от кого ли не. Убийте чудовището, защото случаят е неизлечим. Уважаеми, сигурен съм, че с теб вече са разговаряли. Нали? Направо убивай човекоядката без церемонии, а на краля кажи, че не се е получило? Той няма да плати – обаче ние ще платим. Много удобно. И евтино. Защото кралят ще нареди да отсекаат главата на вещера или да го обесят, а

златото ще си остане в джобовете.

– А кралят със сигурност ли ще нареди да обезглавят вещера? – намръщи се Гералт.

Фолтест гледа дълго ривиеца в очите.

– Кралят не знае – изрече най-накрая той. – Но вечерът трябва да има предвид тази възможност.

Сега Гералт помълча.

– Смятам да направя всичко по силите си – каза след малко. – Но ако нещата тръгнат зле, ще се защитавам. Вие, господарю, също трябва да имате предвид тази възможност.

Фолтест се изправи.

– Ти не ме разбра. Не става въпрос за това. Ясно е, че ще я убиеш, ако стане напечено, независимо дали това ми харесва, или не. Иначе тя ще убие теб, това е сигурно. Не разгласявам това, но не бих наказал някой, който я убие при самоотбрана. Но няма да допусна да я убият, без да се опитат да я спасят. Вече се опитвах да подпалят стария дворец, стреляха по нея с лъкове, копах ями, слагаха уловки и капани, докато не обесих неколцина. Но не става въпрос за това. Слушай уважаеми!

– Слушам.

– След трети петли вампирката няма да я има, ако съм разбрал правилно. А какво ще има?

– Ако всичко мине както трябва – четиринайсетгодишно момиче.

– С червени очи? Със зъби като на крокодил?

– Нормално четиринайсетгодишно момиче. Само че...

– Какво?

– Физически.

– Ето на! А психически? Всеки ден на закуска – кофа кръв? Момичешко бедро?

– Не. Психически... е невъзможно да се каже. Мисля, че ще е като... трудно е да кажа... три-четири годишно дете. Дълго време ще се нуждае от много грижи.

– Това е ясно. Уважаеми?

– Слушам ви.

– Това може ли да се върне при нея? По-късно?

Вещерът мълчеше.

– Аха – изрече кралят. – Може. И тогава – какво?

– Ако след дълга, няколкодневна липса на съзнание тя умре, тялото трябва да се изгори. Бързо.

Фолтест се навъси.

– Но не мисля, че ще се стигне дотам – добави Гералт. – За по-сигурно, господарю, ще ви дам няколко съвета как да намалите опасността.

– Още сега? Не е ли прекалено рано, уважаеми? А ако...

– Още сега – прекъсна го ривиецът. – Какво ли не се случва, господарю. Може да стане така, че на сутринта да намерите в криптата принцесата със свалена магия и моя труп.

– Дори това? Въпреки разрешението ми за самоотбрана? От което, изглежда, ти не се нуждаеш особено много...

– Това е сериозна работа, господарю. Рискът е много голям. Затова слушайте: принцесата трябва постоянно да носи на шията си сапфир, най-добре – инклуз, на сребърна верижка. Постоянно. Денем и нощем.

– Какво е това инклуз?

– Сапфир с мехурче въздух вътре. Освен това в камината на спалнята ѝ от време на време трябва да се изгарят клончета хвойна, жълт цветилник и лещак.

Фолтест се замисли.

– Благодаря за съветите, уважаеми. Ще се придържам към тях, в случай че... А сега ме слушай внимателно. Ако видиш, че случаят е безнадежден, убий я. Ако премахнеш магията, но разбереш, че момичето няма да бъде... нормално... ако у теб се появи дори сянка на съмнение в това, че всичко е минало както трябва – убий я. Не се бой от мен. Аз ще ти се развикам пред хората, ще те изгоня от двореца и града, но нищо повече. Награда, разбира се, няма да ти дам. Може би ще си изтъргуваш нещо – знаеш от кого.

Двамата помълчаха.

– Гералт. – Фолтест за пръв път нарече вещера по име.

– Слушам ви.

– Колко истина има в слуховете, че детето е станало такова, а не друго, защото Ада беше моя сестра?

– Малко. Заклинанието трябва да се направи, такива заклинания не се появяват сами. Но мисля, че връзката със сестра ви е била причината да се направи заклинанието, и следователно е причина за този резултат.

– Така и предполагам. Така говореха някои от Просветените, макар и не всички. Гералт, откъде идват тези неща? Заклинанията, магиите?

– Не знам, господарю. Просветените се занимават с изследване на причините за тези явления. На нас, вещерите, ни е достатъчно да знаем, че с концентриране на волята могат да се предизвикат такива явления и как да боравим с тях.

– Да убивате?

– Най-вече. За това, впрочем, ни плащат най-често. По принцип хората просто искат да се предпазят от заплахата. Ако на съвестта на чудовището лежат и трупове, към мотивите се добавя и отмъщението.

Кралят стана, разходи се из стаята и спря пред окачения на стената меч на вечеря.

– С този ли? – попита, без да поглежда Гералт.

– Не. Този е против хора.

– Да, чух за това. Знаеш ли какво, Гералт? Ще вляза с теб в криптата.

– Изключено.

Фолтест се обърна, очите му заискряха.

– Знаеш ли, магьоснико, че не съм я виждал нито веднъж? Нито при раждането, нито... по-късно. Страх ме беше. Може и да не я видя никога, нали? Имам право поне да видя как я убиваш.

– Повтарям – изключено е. Това ще означава сигурна смърт. И за мен също. Достатъчно е да отслабя вниманието си, волята си... Не, господарю.

Фолтест се извърна и тръгна към вратата. На Гералт му се стори, че той ще излезе, без да каже нито дума, без прощален жест, но кралят се спря и го погледна.

– Ти будиш доверие – каза той. – Макар и да знам що за стока си. Разказаха ми какво е станало в кръчмата. Сигурен съм, че си убил тези главорези само за да вдигнеш шум, да смаеш хората и мен. Убеден съм, че си могъл да се справиш с тях и без да ги убиваш. Страхувам се, че никога няма да разбере дали отиваш да спасиш дъщеря ми или да я убиеш. Но съм съгласен и на това. Принуден съм да се съглася. И знаеш ли защо?

Гералт не отговори.

– Защото – каза кралят – мисля, че тя страда. Нали?

Вещерът гледеше проникателно краля. Не потвърди, не направи дори най-малък жест, но Фолтест знаеше. Знаеше отговора.

5

Гералт погледна за последен път през прозореца на двореца. Стъмваше се бързо. Отвъд езерото примигваха мъгливите светлилки на Визим. Около двореца беше пустош – ивица ничия земя, с която за шестте

изминали години градът се беше оградил от опасното място, без да остави нищо, освен развалини, изгнили греди и остатъци от ограда, която, явно, никой нямаше намерение да разглобява и пренася. В най-далечната; точка, на другия край на града, беше пренесъл резиденцията си кралят – изпъкналата кула на новия дворец чернееше в далечината на фона на тъмносиньото небе.

Вещерът се върна при покритата с прах маса в празната и разграбена стаичка, където се подготвяше. Без да бърза, спокойно, грижливо. Знаеше, че има достатъчно време. До полунощ вампирката нямаше да излезе от криптата.

На масата пред него имаше малък окован сандък. Той го отвори. Вътре, едно до друго, в постланите със суха трева преградки, имаше шишенца от тъмно стъкло. Вещерът извади три от тях.

Вдигна от пода продълговат вързоп, плътно омотан с овчи кожи и завързан с ремък. Извади меч с украсена ръкохватка от една от черните блестящи ножници, покрити с редове рунически знаци и символи. Острието от чисто сребро светеше с идеален огледален отблясък.

Гералт прошепна някаква формула, изпи съдържанието на две от шишенцата, като след всяка глътка отпускате лявата си длан на ръкохватката на меча. После се загърна плътно с черното си наметало и седна на пода. В стаята нямаше нито един стол. Както, впрочем, и в целия дворец.

Седеше неподвижно, със затворени очи. Дишането му, в началото равномерно, изведнъж се ускори, стана хрипливо, неспокойно. А после съвсем спря. Сместа, с помощта на която вещерът беше подчинил на себе си всички органи на тялото си, се състоеше главно от чемерика, татул, глог и млечка. Останалите компоненти нямаха наименования на нито един от човешките езици. Ако Гералт не беше приучен към тази смес още от детските си години, тя щеше да е смъртоносна за него.

Вещерът обърна рязко глава. Слухът му, сега изострен отвъд всякакви граници, с лекота улови в тишината шумоленето на стъпки по обраслия с коприва двор. Това не можеше да е вампирката. Все още беше прекалено светло. Той преметна меча на рамото си, скри вързопчето си в огнището на порутената камина и тихо, като прилеп, притича по стълбите.

На двора беше все още достатъчно светло, за да може приближаващият се да види лицето на вещера. А това беше Острит. Той се отдръпна рязко, лицето му се изкриви от неволна гримаса на ужас и отвращение. Вещерът се усмихна накриво – знаеше как изглежда. След сместа от

коприва, аконит и подъбиче лицето става по-бяло от тебешир, а зениците изпълват целите ириса. Затова пък микстурата позволяваше да се вижда и в най-голямата тъмнина, а Гералт се нуждаеше именно от това.

Острит се опомни бързо.

– Изглеждаш така, сякаш вече си труп, магьоснико – каза той. – Явно от страх. Не се бой. Нося ти живот.

Вещерът не отговори.

– Не чуваш ли какво ти казвам, ривийски знахарю? Ти си спасен. И богат. – Острит разклати в ръка доста голяма кесия и я хвърли в краката на Гералт. – Хиляда орена. Взимай ги, скачай на коня и се махай отгук.

Ривиецът продължаваше да мълчи.

– Какво си ме зяпнал? – повиши глас Острит. – не ми губи времето. Нямам намерение да стоя тук до полунощ! Не разбираш ли? Не искам да махаш магията. Не, не мисли, че си отгатнал. Не съм заедно Велерад и Сегелин. Не искам да я убиваш. Просто с махай. Всичко трябва да остане както си е било.

Вещерът не помръдна. Той не искаше велможата да разбере колко са се изострили и ускорили сега реакциите му. Стъмваше се бързо, но това беше само о полза на Гералт, защото дори полумракът беше прекалено ярък за разширените му зеници.

– А всъщност защо трябва да остане, както си било? – попита той, като се стареше да изговаря думите по-бавно.

Острит вдигна гордо глава:

– Това определено не е твоя работа.

– А ако вече знам?

– Интересно...

– По-лесно ще е да свалиш Фолтест от трона, ако вампирката досажда на хората? Ако кралската лудост най-накрая омръзне и на велможите, и на народа, нали? Дойдох при вас през Редания и Новиград. Там на всеки ъгъл говорят, че мнозина във Визим гледат на крал Визимир като на спасител и истински монарх. Но мен, господин Острит, не ме интересуват нито политиката, нито наследяването на тронове, нито дворцовите преврати. Аз съм тук, за да си свърша работата. Никога ли не сте чували за чувство за дълг и най-обикновена порядъчност? За професионална етика?

– Не забравяй с кого говориш, скитнико! – извика яростно Острит и стисна ръкохватката на меча си. – Стига ми толкова, не съм свикнал да споря с когото и да било! Вижте го него – етика, кодекси, морал?! И кой ги споменава? Разбойник, който, едва дошъл, вече уби трима? Който се

кланяше на Фолтест, а зад гърба му търгуваше с Велерад като наемен убиец? И ти се осмеляваш да надигаш глава, робе? Правиш се на просветен? Маг? Вълшебник? Ти, смотан вешер! Махай се отгук, докато не съм ти разбил черепа.

Вешерът дори не трепна, продължаваше да си стои спокойно.

– По-добре вие си тръгнете, Острит – каза той. – Стъмва се.

Острит отстъпи и моментално извади меча си.

– Ти сам пожела това, магьоснико! Ще те убия! Твоите фокуси няма да ти помогнат. Имам жабешки камък.

Гералт се усмихна. Мнението за мощта на жабешкия камък беше колкото широко разпространено, толкова и погрешно. Но вешерът нямаше намерение да хаби сили за заклинания, още по-малко пък да кръстосва сребърното си острие с оръжието на Острит. Той се гмурна под описващия кръгове меч и удари велможата в слепоочието със сребърните шипове на маншета си.

6

Острит се свести бързо и сега се взираше в пълната тъмнина. Забеляза, че е завързан. Не видя Гералт, който стоеше точно до него, но съобрази къде е и започна да вие провлечено, ужасено.

– Мълчи – каза вешерът. – Ще я привлечеш по рано, отколкото трябва.

– Проклет убиец! Къде си? Развържи ме веднага, негоднико! Ще те обесят за това, кучи сине!

– Мълчи.

Острит дишаше тежко.

– Ще я оставиш да ме изяде? Завързан? – попита той вече по-тихо и изруга почти шепнешком.

– Не – каза вешерът. – Ще те пусна. Но не сега.

– Мерзавец – изсъска Острит. – За да подмамиш вампирката?

– Да.

Острит млъкна и престана да се опитва да се измъкне; лежеше спокойно.

– Вещерю?

– Да?

– Аз наистина исках да сваля Фолтест. И не само аз. Но единствено аз желях смъртта му, исках той да умре в мъки, да полудее, жив да

изгние. И знаеш ли защо?

Гералт мълчеше.

– Обичах Ада. Сестрата на краля. Любовницата на краля. Обичах я... Вещерю, тук ли си?

– Да.

– Знам какво си мислиш. Но не е имало такова нещо. Повярвай ми, не съм изричал никакви проклетия. Не съм познавач на магиите. Само веднъж, от озлобление, казах... Само веднъж. Вещерю? Слушаш ли?

– Слушам.

– Майка му е била, старата кралица. Със сигурност е била тя. Не можеше да гледа как той и Ада... Не съм аз. Само веднъж, разбираш ли, пробвах да избягаме, но Ада... Вещерю! Разсъдъкът ми се замъгли и казах... Вещерю? Аз ли съм бил? Аз ли?

– Това вече няма никакво значение.

– Вещерю? Наближава ли полунощ?

– Наближава.

– Пусни ме по-рано. Дай ми повече време.

– Не.

Острит не чу стърженето на вдигания се капак на саркофага, но вечерът го чу. Той се наведе и разреза с камата си въжетата на велможата. Острит не чака никакви думи, скочи и побягна, накуцвайки с изтръпналите си крака. Очите му вече толкова бяха свикнали с тъмнината, че виждаше пътя, водещ от главната зала към изхода.

От пода с грохот излетя плочата, блокираща входа на криптата. Гералт, предвидливо скрил се зад перилата на стълбището, видя уродливата фигура на вампирката, носеща се пъргаво, бързо и безпогрешно по посока на отдалечаващия се тропот от ботушите на Острит. Вампирката не издаваше ни най-малък звук.

Чудовищен, тътнеш, неистов вик разцепи нощта, разтърси старите стени и продължи да вибрира, ту заглъхвайки, ту усилвайки се. Вещерът не можеше да определи точно разстоянието – изостреният слух го подвеждаше, но знаеше, че вампирката е настигнала Острит бързо. Прекалено бързо.

Той излезе на средата на залата и застана до самия вход на криптата. Хвърли наметалото си. Раздвижи рамене, оправяйки положението на меча. Сложи си ръкавици. Имаше още малко време. Знаеше, че вампирката, макар и сита след последното пълнолуние, няма да остави скоро трупа на Острит. Сърцето и черният дроб бяха ценен хранителен запас за нея, който щеше да ѝ позволи да остане дълго в летаргия.

Вещерът чакаше. До съмване, според неговите пресмятания, оставаха още три часа. Кукуригането на петлите можеше само да го обърка. Впрочем, в околността най-вероятно изобщо нямаше петли.

В този момент той я чу. Тя вървеше бавно, шляпайки по пода. А после я видя.

Описанието беше точно: сплъстен ореол от червеникави коси обграждаше непропорционално голямата ѝ глава, разположена на къса шия. Очите ѝ светеха в мрака като два карбункула. Вампирката се спря, гледайки Гералт. Внезапно разтвори уста – сякаш да се изфука с белите си клиновидни зъбища, после хлопна челюстта си с такава сила, сякаш бе затворила капака на сандък. И веднага скочи – от място, без засилка, насочила към вечера окървавените си нокти.

Гералт отскочи встрани и я заобиколи в мълниеносен пирует. Вампирката се блъсна в него и се завъртя, разсичайки въздуха с извитите си нокти. Не загуби равновесие, нападна го отново, по средата на завъртането, и шракна със зъби до самите му гърди. Ривиецът отскочи на другата страна, трикратно промени посоката си на въртене в шумен пирует, дезориентирайки вампирката. Скочи силно, макар и без засилка, и я удари отстрани по главата със сребърните шипове, прикрепени над ръкавиците по кокалчетата на пръстите му. Вампирката изрева страшно, изпълвайки двореца с боботещо ехо, падна на земята, застина и започна да вие. Приглушено, злобно, яростно.

Вещерът се усмихна зловещо. Първото изпитание, както и очакваше, бе преминало успешно. Среброто беше убийствено за вампирите, както и за повечето чудовища, на които е даден живот чрез магия. Следователно звярът не беше различен от останалите, което даваше надежда, че магията може да се премахне. Сребърният меч, като крайно средство, можеше да му гарантира живота.

Вампирката не бързаше да напада. Сега тя се приближаваше бавно, озъбена, от устата ѝ течеше слюнка. Гералт отстъпи и тръгна да я заобиколи, пристъпвайки внимателно ту забавяйки, ту ускорявайки движението си. Така разсейваше вниманието на вампирката и не ѝ позволяваше да се подготви за скок. И докато се движеше, той развиваше дълга тънка сребърна верига с тежест накрая.

В момента, в който вампирката се напрегна и скочи, веригата изсвистя във въздуха, изви се като змия и мигновено се омота около ръцете, шията и главата ѝ. Без да довърши скока, вампирката падна, надавайки пронизителен писък. Гърчеше се на пода, крещеше зловещо от ярост и от болката, причинена от омразния метал. Гералт беше доволен – ако

искаше да я убие, можеше да го стори без усилие. Но той не извади меча. Засега нищо в поведението ѝ не подсказваше, че случаят е безнадежден.

Той отстъпи леко и без да изпуска от поглед извиващото се тяло на пода, задиша дълбоко, събирайки сили.

Веригата се пръсна, сребърните звена заваляха като дъжд във всички посоки и зазвънтяха по каменния под. Заслепената от ярост вампирка се хвърли в атака, надавайки вой. Гералт чакаше спокойно и с вдигнатата си дясна ръка чертаеше Знака Аард.

Вампирката отлетя на няколко крачки, сякаш я бяха ударили с чук, но се задържа на крака, изкара ноктите си и се озъби. Косите ѝ се вдигнаха и се раздвижиха, сякаш вървеше срещу силен вятър. С усилие, хриптейки, крачка след крачка, тя пристъпваше напред.

Гералт започна да се безпокои. Той, разбира се, не бе очаквал, че такъв елементарен Знак ще парализира вампирката, но и не очакваше тя да се измъкне толкова лесно. Не можеше да задържи Знака прекалено дълго – това го изтощаваше, а междувременно на вампирката ѝ бяха останали най-много десет крачки до него.

Той рязко свали Знака и отскочи встрани. Както и очакваше, заварената неподготвена вампирка полетя напред, загуби равновесие, преобърна се, плъзна се по пода и полетя по стъпалата през зеещия в пода вход на криптата. Отдолу се разнесе нечовешки вопъл.

За да спечели време, Гералт скочи на стълбището към галерията. Но не успя да измине и половината разстояние, когато вампирката излетя от криптата и се понесе към него, подобно на огромен черен паяк. Той я изчака да тръгне по стълбите, прехвърли се през перилото и скочи на пода. Вампирката се обърна, отблъсна се от стълбите и се хвърли върху него в невероятен, повече от десетметров скок. Вече не можеше да я заблуди толкова лесно с пируетите си – на два пъти ноктите ѝ раздраха кожата му кафтан. Но новият, отчаяно силен удар със сребърните шипове на ръкавицата се стовари върху вампирката. Тя се олюля. Гералт, усетил надигашата се в нея ярост, я отблъсна назад и с мощен удар я повали на пода.

Писъкът ѝ беше по-силен от всички предишни. От тавана се посипа мазилка.

Вампирката скочи, треперейки от неудържима ярост и жажда за убийство. Гералт изчакваше. Вече беше извадил меча и описваше с него зигзаги във въздуха, пристъпваше, заобикаляше вампирката, като внимаваше движенията на меча да не съвпадат с ритъма и темпото на

крачките му. Вампирката не скочи. Приближаваше бавно и следеше с поглед блестящото острие.

Гералт спря рязко и застина с вдигнат над главата меч. Вампирката се обърка и също спря. Вещерът описа с острието си бавен полукръг и пристъпи към нея. После още веднъж. А след това скочи, като въртеше меча над главата си.

Вампирката настръхна и заотстъпва на зигзаг. Гералт вече беше до нея, острието проблясваше в ръцете му. Очите му светеха зловещо, а през стиснатите му зъби се изтръгна хриплив рев. Вампирката отново отстъпи, отхвърлена от мощта на концентрираните омраза, злоба и сила, излъчвани от нападателя ѝ, които се удряха в нея на вълни и се взривяваха в мозъка и вътрешностите ѝ. Уплашена до болка от непознатото за нея усещане, тя издаде тънък, вибриращ писък и започна да се върти на място. После хукна панически към мрачния лабиринт на коридорите на двореца.

Треперещ, Гералт стоеше наред залата. Сам. „Колко време ми трябваше – помисли си той, – за да може този танц на ръба на пропастта, този безумен, ужасен балет на битката да доведе до желанния резултат – да постигна физическо сливане с противника, да проникна в дълбините на концентрираната воля, изпълваща вампирката. Злобната и болезнена воля, породена от нея.“ Потрепери, спомняйки си момента, в който бе погълнал този товар от зло, за да го отрази като огледало и да го насочи към чудовището. Никога не се беше сблъсквал с такава концентрация на омраза и безумие. Дори и при василиските, въпреки че имаха толкова лоша слава в това отношение.

„Още по-добре – мислеше той, докато вървеше към входа на криптата, огромната черна дупка в пода. – Така ударът, получен от нея самата, стана още по-силен.“ Това му даваше малко повече време да се подготви за следващите си действия, преди тя да се опомни от шока. Едва ли беше способен на още едно такова усилие. Действието на еликсира отслабваше, а до съмване оставаше доста време. Не можеше да допусне вампирката да проникне в криптата до изгрева, защото иначе целият му труд щеше да е напразен.

Слезе по стъпалата. Криптата беше малка и в нея имаше три каменни саркофага. Капакът на първия беше вдигнат. Гералт извади от пазвата си третото шишенце, изпи бързо съдържанието му, влезе в саркофага и легна. Както и очакваше, саркофагът се оказа за двама – майката и дъщерята.

Сложи капака едва след като отново чу отгоре рева на вампирката.

Легна по гръб до мумифицираните останки на Ада и начерта от вътрешната страна на капака Знака на Ирген. Сложи на гърдите си меча и постави малко пясъчно часовниче, пълно с фосфоресциращ пясък. Скръсти ръце. Вече не чуваше врясъците на вампирката, претърсваща двореца. Престана да чува каквото и да било – четирилистчето и лястовичата трева започваха да действат.

7

Когато Гералт отвори очи, пясъкът в часовника беше изтекъл докрай, следователно летаргията му беше продължила дори повече, отколкото трябваше. Заслуша се, но не чу нищо. Сетивата му вече работеха нормално.

Взе меча в едната си ръка и прекара другата по капака на саркофага, изговаряйки някакво заклинание. После откряхна леко капака.

Тишина.

Отмести капака още, изправи се в седнало положение с готов меч и подаде глава навън. В криптата беше тъмно, но вечерът знаеше, че на двора вече светлее. Щракна с огнивото, запали малко газениче и го вдигна. По стените на криптата заиграха странни сенки.

Нямаше никого.

Излезе от саркофага разбит, изтръпнал, схванат. И в този момент я видя. Лежеше по гръб до гробницата, гола, в несвяст.

Беше по-скоро грозновата. Слабичка, с малки остри гърди, мръсна. Светлочервените ѝ коси стигаха почти до кръста. Той сложи газеничето на капака на саркофага, отпусна се на колене до нея и се наведе.

Устните ѝ бяха бледи, на скулата ѝ имаше голяма рана от неговия удар. Той свали ръкавицата си, остави меча и безцеремонно вдигна с пръст горната ѝ устна. Зъбите ѝ бяха нормални. Понечи да я хване за ръката, скрита в сплетените коси. Още не беше успял да напипа дланта ѝ, когато видя отворените ѝ очи. Прекалено късно.

Тя впи кривите си нокти в шията му и я раздра дълбоко. Кръвта му бликна по лицето ѝ. Тя изрева и посегна с другата ръка към очите му, но той падна върху нея, хвана двете ѝ ръце и ги притисна към пода. Тя щракна със зъби – вече прекалено къси – пред лицето му. Гералт я удари с чело в лицето и я притисна още по-силно. Тя вече нямаше предишната сила, само се извиваше под него, пишеше, разплисквайки кръвта – неговата кръв – заляла устата ѝ. Кръвта изтичаше бързо. Нямаше време

за губене. Вещерът изруга и я ухапа силно по шията край ухото, впи зъбите си и ги стиска, докато нечовешкият вой не стана тънък, отчаян вик, а после задъхан плач на обидено четиринайсетгодишно момиче.

Когато тя спря да мърда, той я пусна, вдигна се на колене, извади от джоба на ръкава си парче плат и го притисна към шията си. Напипа лежащия до него меч, доближи острието до гърлото на припадналото момиче и се наведе към ръката му. Ноктите бяха мръсни, пречупени, окървавени... но нормални. Напълно нормални.

Вещерът се изправи с усилие. През входа на криптата вече струеше лепкаво-мократа сивота на утрото. Той тръгна по стъпалата, но залитна и се отпусна тежко на пода. Проливащата се в намокрения плат кръв се спускаше по ръката му и капеше в ръкава му. Той разкопча кафтана си, разкъса ризата си и се зае да раздира ивици плат и да омотава шията си, знаейки, че му остава много малко време, че всеки момент ще изгуби съзнание...

Успя. И припадна.

Във Визим, отвъд езерото, един петел, разперил криле в студения, влажен въздух, хрипливо пропя за трети път.

8

Отвори очи и видя белосаните стени и тавана на стаята над караулното помещение. Раздвижи глава, направи гримаса от болката и застена. Шията му беше превързана плътно, солидно, професионално.

– Лежи, магьоснико – каза Велерад. – Лежи, не мърдай.

– Моят... меч...

– Да, да. Най-важното, разбира се, е сребърният ти вещерски меч. Тук е, не се притеснявай. И мечът, и сандъчето. И три хиляди орена. Да, да, не говори. Аз съм стар глупак, а ти – мъдър вещер. Фолтест не спира да повтаря това вече два дни.

– Два?

– Точно така, два. Добре те беше наредила, виждаше ти се всичко, което имаш там, в шията. Загуби много кръв. За щастие тръгнахме към двореца веднага след трети петли. Никой във Визим не мигна тази нощ. Не беше възможно да се заспи. Вие там вдигахте страхотна врява. Уморява ли те дърдоренето ми?

– Прин... цесата?

– Принцеса като принцеса. Слабичка. И някаква глупавичка. Не

спира да плаче. И се напикава в леглото. Но Фолтест казва, че това ще се промени. Мисля, че не към по-лошо, а, Гералт?

Вещерът затвори очи.

– Добре, тръгвам си вече. – Велерад стана. – Почивай си. Но преди да си тръгна, кажи, защо си я ухапал? А, Гералт?

Вещерът спеше.

Гласът на здравия разум II

1

– Гералт.

Той вдигна глава и се изтръгна от съня. Слънцето вече беше високо и ослепителните му златисти лъчи упорито проникваха през процеците в капака на прозореца. Вещерът прикри очите си с длан – ненужен, неосъзнат жест, от който по никакъв начин не можеше да се избави. А беше достатъчно само да свие зениците си, за да ги превърне в отвесни процеци.

– Вече е късно – каза Ненеке, отваряйки капаците. – Успяхте се. Йола, изчезвай. Веднага.

Девојката се изправи рязко, наведе се и вдигна от пода наметалото си. Върху рамото му, там, където току-що се бе допирала устата ѝ, Гералт усети струйка все още топла слюнка.

– Почакай – изрече той неуверено. Тя го погледна и бързо се извърна.

Беше се променила. Вече нищо не бе останало от онази русалка, от онова сияещо видение от лайка, което беше на разсъмване. Очите ѝ бяха сини, а не черни. И беше осеяна навсякъде с лунички – по носа, гърдите, раменете. Луничките бяха много привлекателни и отиваха на цвета на кожата ѝ и червените ѝ коси. Но той не ги виждаше тогава, на разсъмване, когато тя бе негова мечта. Той забеляза със срам и съжаление, че ѝ е обиден, защото е престанала да бъде мечтата му. Никога нямаше да си прости това съжаление.

– Почакай – повтори. – Йола... Искан...

– Не ѝ говори нищо, Гералт – каза Ненеке. – Така или иначе тя няма да ти отговори. Върви си, Йола. Побързай, дете.

Девојката, загърнала се с наметалото, се забърза към вратата, шляпайки по пода с босите си стъпала, смутена, изчервена, засрамена. Вече с нищо не напомняше на...

Йенефер.

– Ненеке – каза той, докато си обличаше ризата. – Надявам се, че нямаш претенции... Че няма да я накажеш?

– Глупчо – изсумтя жрицата, приближавайки се до леглото. – Забрави ли къде си? Това не е отшелнически дом и не е Съвет на

старейшините. Това е храм на Мелителе. Нашата богиня не забранява на жриците си... нищо. Почти.

– Но ти ѝ забрани да говори с мен.

– Не съм ѝ забранила, а ти посочих колко е безсмислено. Йола мълчи.

– Какво?

– Мълчи, защото е дала такъв обет. Това е една от формите на саможертва, благодарение на които... Какво съм тръгнала да ти обяснявам, така или иначе няма да разбереш, дори няма да се опиташ да разбереш. Знаем какво е отношението ти към религията. Чакай, не бързай да се обличаш. Искам да видя как зарастват раните на шията ти.

Тя седна на края на леглото и умело размота плътната ленена превръзка. Той се намръщи от болка.

Веднага след пристигането му в Еландер Ненеке свали безобразните груби шевове с обушарски конец, направени във Визим, отвори раната и го бинтова отново. Резултатът беше налице – бе дошъл в храма почти здрав, само може би не напълно подвижен. Сега отново се чувстваше болен и изтощен. Но не протестираше. Познаваше жрицата от дълги години и знаеше колко големи са познанията ѝ в лечителството и колко богата и разнообразна беше аптеката ѝ. Лечението в храма на Мелителе можеше само да му е от полза.

Ненеке опипа раната, проми я и започна да го хока. Той вече знаеше думите ѝ наизуст – жрицата не пропускаше случай да му се накара винаги, когато погледът ѝ попаднеше на следите от ноктите на принцесата на Визим.

– Какъв ужас! Да позволиш на най-обикновена вампирка да те осакати така! Мускулите, сухожилията – още малко и е щяла да разкъса сънната ти артерия! Велика Мелителе, Гералт, какво става с теб? Как си могъл да я допуснеш толкова близо? Какво си искал да направиш? Да я почистиш?

Той не отговори, само леко се усмихна.

– Не ми се усмихвай глупаво! – Жрицата стана и взе от скрина торбата с лекарствата. Въпреки че беше пълна и ниска, тя се движеше с лекота и изящество. – В случилото се няма нищо забавно. Губиш рефлексите си, Гералт.

– Преувеличаваш.

– Изобщо не преувеличавам. – Ненеке сложи върху раната зелена кашичка, която миришеше остро на евкалипт. – Не бива да позволяваш да бъдеш ранен, а ти си позволил, при това – доста сериозно. Направо

фатално. Дори при невероятните ти способности за регенерация ще минат месеци, докато възстановиш напълно подвижността на шията си. Предупреждавам те, през това време се въздържай да мериш сили с пъргави противници.

– Благодаря за предупреждението. Можеш ли да ме посъветваш от какво ще живея тогава? Освен да събере няколко госпожици, да си купя фургон и да направя пътуващ публичен дом?

Ненеке сви рамене, докато с бързи и уверени движения на пълните си ръце превързваше шията му.

Искаш да те уча как да живееш? Да не съм ти майка? Е, готово. Можеш да се обличаш. В столовата те чака закуска. Побързай, иначе ще трябва да се обслужваш сам. Нямам намерение да държа момичетата в кухнята до обяд.

– Къде да те намеря после? В светилището?

– Не. – Ненеке се изправи. – Не в светилището. Тук те обичат, вешерю, но не се мотай из светилището. Иди да се разходиш. Аз сама ще те намеря.

– Добре.

2

Гералт минаваше вече за четвърти път по заобиколената от тополи алея, водеща от портата до жилищните помещения и по-нататък към изсечените в стръмна скала постройки на светилището и главния храм. След кратък размисъл той реши да не се връща в жилището си и зави към градините и стопанските постройки. Там няколко послушнички със сиви работни дрехи усърдно плевяха лехите и хранеха птиците в курниците. Това бяха предимно много млади девойки, почти деца. Някои от тях го поздравяваха с кимване или усмивка. Той отвръщаше на поздравите, но не позна нито една. Макар и да идваше често в храма, понякога два пъти годишно, той никога не срещаше повече от три-четири познати лица. Девойките идваха и си отиваха – ставаха врачки в други храмове, акушерки и лекари, специализирали се по детски и женски болести, странстващи друидки, учителки или гувернантки. Но нямаше недостиг на нови девойки – те пристигаха отвсякъде, дори от най-отдалечените райони. Храмът на Мелителе в Еландер се ползваше с широка известност и заслужена слава.

Култът към богинята Мелителе беше един от най-древните, а в

своето време и един от най-разпространените и корените му отиваха в незапомнени, още предчовешки времена. Почти всяка нечовешка раса и всяко първобитно, все още чергарско човешко племе почиташе някаква богиня на урожая и плодородието, покровителка на земеделците и градинарите, пазителка на любовта и домашното огнище. Голяма част от култовете се бяха слели и така се бе появил култът към Мелителе.

Времето, което беше постъпило доста безмилостно с други религии и култове, надеждно изолирайки ги в забравени, рядко посещавани, забутани в градските квартали църкви и храмове, се бе отнесло милостиво към Мелителе. Тя все така не страдаше от недостиг нито на последователи, нито на покровители. Учените, анализиращи популярността на богинята, обикновено достигаха до най-древните култове на Великата Майка, Майката Природа, посочваха връзките с природните цикли, с възраждането на живота и други явления с гръмки наименования. Приятелят на Гералт, трубадурът Лютичето, мечтаещ да стане специалист по всичко, което човек може да си представи, търсеше по-прости обяснения. Култът към Мелителе, казваше той, е типично женски култ. Мелителе е покровителка на плодovitостта, раждането, опекун на акушерките. А на раждащата жена ѝ се налага да крещи. Освен обичайните писъци, чиято същност се свежда до лъжовни обещания, че за нищо на света повече няма да се отдаде на някой скапан мъж, раждащата жена трябва да призове на помощ някое божество, а никой не подхожда за целта повече от Мелителе. Тъй като, твърдеше поетът, жените са раждали, раждат и ще раждат, богинята Мелителе не е заплашена от загуба на популярността си.

– Гералт?

– Тук ли си, Ненеке? Търсих те.

– Мен ли? – Жрицата го погледна усмихнато. – Или Йола?

– Също и Йола призна си той. – Имаш ли нещо против?

– Сега – да. Не искам да ѝ пречиш и да ѝ отвличаш вниманието. Тя трябва да се приготвя и да се моли, ако искаме да се получи нещо от транса ѝ.

– Вече ти казах – рече той студено, – че не искам никакъв транс. Не мисля, че ще има полза от него.

– А аз – намръщи се леко Ненеке – не мисля, че ще има вреда от него.

– Не могат да ме хипнотизират, имам имунитет. Страхувам се за Йола. Това може да бъде прекалено голямо усилие за медиум.

– Йола не е медиум и не е умствено изостанала гадателка. Тя е

девойка, ползваща се с особеното благоразположение на богинята. Бъди така добър да не правиш глупави гримаси. Казах ти, че ми е известно отношението ти към религиите. Това никога не ми е пречило особено много и мисля, че и в бъдеще няма да ми пречи. Не съм фанатичка. Никой не ти забранява да мислиш, че ни управлява Природата и скритата в нея Мощ. Свободен си да мислиш, че боговете, включително и моята Мелителе, са само персонификация на тази Мощ, измислени за простолюдието, за я разбере по-лесно и признае съществуването ѝ. Според теб това е сяпа сила. А на мен, Гералт, вярата ми позволява да очаквам от природата това, което е вплътено в моята богиня – ред, принципи, добро. И надежда.

– Знам.

– Щом знаеш, защо не се доверяваш на трансa? От какво се страхуваш? Да не те карам да си биеш челото в пода пред статуята и да пееш църковни песни? Гералт, ние просто ще поседим заедно – ти, аз и Йола. И ще видим дали способностите на тази девойка ще ни помогнат да се ориентираме в кълбото от сили, които те обгръщат. Може би ще узнаем нещо, което си струва да знаем. А може и да не узнаем нищо. Възможно е обгръщащите те сили на предопределение да не пожелаят да ни се обявят, да останат скрити и непонятни. Не знам. Но защо не опитаме?

– Защото е безсмислено. Не ме обгръщат никакви кълба предопределение. А и да ме обгръщат, за какъв дявол да се ровим в тях?

– Гералт, ти си болен.

– Искаш да кажеш ранен.

– Знам какво искам да кажа. С теб нещо не е наред, усещам го. Нали те познавам от дете, когато ми стигаше до кръста. А сега усещам, че те е обхванал някакъв адски, вихър, че си се объркал, попаднал си в примка, която постепенно се затяга около теб. Искам да знам какво става. Няма да успея сама, принудена съм да разчитам на способностите на Йола.

– Не възнамеряваш ли да проникнеш прекалено дълбоко? И за какво е тази метафизика? Ако искаш, ще ти се изповядам. Ще запълня вечерите ти с разкази за най-интересните събития от последните няколко години. Нареди да приготвят буренце с бира, за да не ми пресъхне гърлото, и можем да започнем още сега. Само че се страхувам, че ще се разочароваш, защото няма да намериш в разказите ми никакви кълба и примки. Това са обикновени вещерски истории.

– Ще ги послушам с удоволствие. Но трансът, повтарям, няма да попречи.

– А не ти ли се струва – усмихна се той, – че моята невяра в смисъла на такъв транс предварително го прави нецелесъобразен?

– Не. И знаеш ли защо?

– Защо?

Ненеке са наведе напред и го погледна в очите, като се усмихваше някак странно.

– Защото това би било първото известно ми доказателство, че невярата има някаква сила.

ЗРЪНЦЕ ИСТИНА

1

Черните точки върху светлото, изпълнено с ивици от облаци небе привлякоха с движението си вниманието на вечерера. Бяха много. Птиците кръжаха, описваха бавни, спокойни кръгове, после внезапно се снижаваха и отново излитаха нагоре, размахвайки учестено криле.

Вещерът дълго наблюдава птиците, оценяваше разстоянието и приблизителното време, необходимо за преодоляването му, с отчитане на релефа на местността, гъстотата на гората, дълбочината и направлението на дерето, което – както той подозираше – се намираше на пътя му. Най-накрая отчетна наметалото си и затегна с още две дупки ремъка, който препасваше по диагонал гърдите му. Ръкохватката на меча, виещ на гърба му, се подаваше иззад дясното му рамо.

– Да повървим малко, Плотка – каза вечерът. – Ще свърнем от пътя. Струва ми се, че птиците си имат някаква причина, за да кръжат там.

Кобилата, разбира се, не отговори, но тръгна, подчинявайки се на познатия глас.

– Кой знае, може да е паднал лос – говореше Гералт. – А може и да не е лос. Кой знае?

Дерето наистина беше там, където очакваше – в един момент той видя отгоре короните на дърветата, запълнили плътно долината. Но склоновете на дерето се оказаха полегати, а дъното – сухо, без трънаци и гниеци стебла.

Успя да премине лесно. На другата страна имаше брезова горичка, а след нея – голяма поляна, храсталак и повалени от вятъра дървета, протягащи нагоре пипалца от оплетени клонови корени.

Птиците, уплашени от появата на конника, излетяха по-нависоко и закряха неистово, пронизително и хрипливо.

Гералт видя първото тяло веднага – бялото кожухче от овча кожа и матово синята рокля се открояваха на фона на островчетата пожълтяла трева. Не видя втория труп, но знаеше къде се намира – разположението му се издаваше от позицията на три седнали на задните си крака вълка, които гледаха спокойно приближаващия ездач. Кобилата на вечерера изпръхтя. Вълците като по команда, без да бързат, безшумно побягнаха в тръс към гората, като от време на време обръщаха тригълните си глави

към странника. Гералт скочи от коня.

Жената с кожухчето и синята рокля беше без лице и гърло. Липсваше и голяма част от лявото ѝ бедро. Вещерът мина покрай нея, без да се навежда.

Мъжът лежеше по лице. Гералт не го обърна, защото видя, че и тук вълците и птиците не си бяха губили времето. Внимателното оглеждане на останките не беше необходимо – кожената салтамарка върху раменете и гърба на човека беше покрита с черна, сложна шарка от съсирена кръв. Беше очевидно, че е загинал от удар във врата, а вълците бяха разкъсали тялото по-късно.

На широкия пояс на мъжа, до къс меч в дървена ножница, имаше кожена торбичка. Вещерът я издърпа и хвърли от нея в тревата огниво, къс тебешир, восък за печати, шепя сребърни монети, сгъваем бръснач в кокалена кутия, заешко ухо, три ключа на халка и амулет с фалически символ. Две писма, написани върху платно, бяха овлажнели от дъжда и росата и руните им се бяха разпаднали и размили. Третото, на пергамент, също беше повредено от влагата, но все още можеше да се чете. Това беше кредитно писмо, издадено от банката на джуджетата в Муривел на търговец на име Руле Аспер или Аспен. Сумата на акредитивите не беше голяма.

Гералт се наведе и вдигна дясната ръка на мъжа. Както и очакваше, на медния пръстен, впил се в издутия и посинял пръст, беше изрисуван знакът на гилдията на оръжейниците – стилизиран шлем със забрало, два скръстени меча и руната „А“, гравирани под тях.

Вещерът се върна при трупа на жената. Когато преобърна тялото, нещо го убоде в пръста. Беше роза, забодена за роклята. Цветето беше увехнало, но не бе загубило окраската си – цветът на листенцата беше малко по-тъмен оттенък на небесносиньото, почти син. Гералт за пръв път в живота си виждаше такава роза. Той преобърна тялото изцяло и потрепери.

Върху разкъсаната шия на жената ясно се виждаха следи от зъби. И то не вълчи.

Вещерът пристъпи предпазливо към коня си. Качи се на седлото, без да откъсва поглед от края на гората. Обиколи два пъти поляната приведен, като внимателно изучаваше земята и се оглеждаше наоколо.

– Да, Плотка – каза той тихо и дръпна юздите. – Работата е ясна, макар и не докрай. Оръжейникът и жената са дошли на коне от тази гора. Несъмнено са тръгнали от Муривел към къщи, защото никой не носи на дълъг път нереализирани акредитиви. Защо са минали по тази

пътечка, а не по пътя – не е ясно. Но са пътували през храсталака, един до друг. И в този момент, не знам защо, двамата са слезли или са паднали от конете. Оръжейникът е загинал веднага. Жената е побягнала, после е паднала и също е загинала. А нещо, което не е оставило следи, я е влачило по земята, като е стискало със зъби шията ѝ. Станало е преди два или три дни. Конете са избягали, няма да ги търсим.

Кобилата, естествено, не отговори, само изпръхтя неспокойно, реагирайки на познатия глас.

– Онова, което е убило двамата – продължи Гералт, загледан към края на гората, – не е било нито върколак, нито горски дух. Те не биха оставили толкова много мърша за лешоядите. Ако наоколо имаше блата, бих казал, че е кикимора или випер. Но тук блата няма.

Вещерът се наведе и повдигна леко чергилото, покриващо коня отсрани, и отдолу се показва прикрепен към дисагите втори меч, с блестящ украсен предпазител и черна гравирана ръкохватка.

– Да, Плотка. Ще пообиколим. Трябва да разберем защо оръжейникът и жената са минали през гората, а не по пътя. Ако отминаваме равнодушно такива произшествия, няма да заработим дори за овес за теб, нали, Плотка?

Конят тръгна послушно напред, през ветровала, като внимателно прекриваше през изтръгнатите с корените дървета.

– Макар и това да не е върколак, няма да рискуваме – продължи вещерът, извади от торбата, закрепена за седлото, изсушен букет самакитка и го окачи на мундшука. Кобилата изпръхтя. Гералт развърза кафтана си на шията и измъкна медальона с озъбена вълча муцуна. Окачен на сребърна верижка, той подскачаше в ритъм със стъпките на коня и проблясваше като живак на слънчевите лъчи.

2

Видя червените керемиди на конусообразния покрив на кулата от върха на хълма, на който се изкачи, скъсявайки пътя при завоя на едва забележимата пътечка. Склонът, обрасъл с лещак, покрит с изсъхнали клонки и застлан с дебел килим жълти листа, не беше безопасен за спускане. Вещерът се обърна, спусна се внимателно и се върна на пътеката. Вървеше бавно, като от време на време спираше коня, навеждаше се от седлото и оглеждаше пътя.

Конят отметна язко глава, зацвили диво и затанцува на пътеката,

като вдигна облаци прахоляк и изсъхнали листа. Гералт го прегърна през шията с лявата си ръка, а с пръстите на дясната направи Знака на Аксий и започна да движи дланта си над главата на животното, шепнейки заклинание.

– Толкова ли е зле? – мърмореше той, оглеждайки се наоколо, без да сваля Знака. – Толкова ли? Спокойно, Плотка; спокойно.

Магията действа бързо, но конят не успя да тръгне веднага с наранения си крак. Вървеше тежко, неестествено, без присъщата си гъвкава ритмичност на движенията. Вещерът скочи ловко на земята и продължи пеша, като го водеше за юздата.

Стигна до някаква стена. Между нея и гората нямаше никакво разстояние, никаква забележима пролука. Листата на младите дървета и храсталака се сплитаха с бръшляна и дивата лоза, полазили камъка. Гералт вдигна глава и в този момент се почувства така, сякаш нещо меко се допира до шията му и започва да пълзи, изправяйки косите му. Знаеше какво означава това.

Някой го гледаше.

Обърна се бавно и плавно. Плотка изпръхтя, мускулите на шията ѝ затрепериха, размърдаха се под кожата.

На склона на хълма, от който току-що се беше спуснал вещерът, стоеше девойка – неподвижна, опряла се с ръка на една елша. Бялата ѝ, дълга до земята рокля беше в контраст с блестящата чернота на дългите разрошени коси, спускащи се по раменете ѝ. На Гералт му се стори, че тя се усмихва, но не беше сигурен – бе прекалено далеч.

– Здравей – рече той и вдигна длан в приятелски жест.

Пристъпи към нея, а тя обърна леко глава – следеше движенията му. Лицето ѝ беше бледо, очите – черни и огромни. Усмивката ѝ – ако това изобщо беше усмивка – изчезна от лицето ѝ като изтрита с парцал. Гералт направи още една крачка. Зашумоляха листа. Девойката се затича като сърна по склона, мярна се между клоните на лешака, превърна се в бяла ивица и изчезна в дълбините на гората. Дългата рокля, изглежда, изобщо не ограничаваше свободата на движенията ѝ.

Кобилата на вечерта зацвили, сякаш стенеше, вирнала глава. Гералт, който все още гледаше към гората, машинално я успокои със Знака. А после хвана юздата и продължи покрай стената, потънал до кръста в репейте.

На солидните, обковани с желязо порти, висящи на ръждясали панти, имаше голямо месингово клепало. Гералт се поколеба, после протегна ръка и докосна позеленялата халка. И моментално отскочи, защото в

този миг портата се отвори със скърцане и стържене, като препъваше снопчета трева и загребваше камъчета и клони. Зад нея нямаше никой – виждаше се само празен, запуснат двор, обрастъл с коприва. Гералт влезе, повел замаяния от знака кон, който не се противеше, но стъпваше сковано и неуверено.

Каменната ограда затваряше двора откъм три страни, а четвъртата беше фасадата на замък, осеяна с дупки от откъртила се мазилка, мръсни петна и гирлянди от бръшлян. Олющените капаци на прозорците бяха затворени. Вратите – също.

Гералт завърза Плотка за стълба при портата и бавно тръгна към замък по покритата с чакъл алея, която минаваше покрай niskия перваз на малък фонтан, пълен с листа и мръсотия. Насред фонтана, върху странен цокъл, стоеше изсечен от бял камък делфин, извил нагоре пречупената си опашка.

До фонтана, в нещо, което някога е било цветна леха, растеше розов храст. Той не се отличаваше по нищо от останалите розови храсти, които беше виждал Гералт, освен по цвета. Розите бяха изключителни – цвят индиго, с леки оттенъци на лилаво по крайчеца на някои от листенцата. Вещерът докосна една от розите и я помириша. Имаше типичния за розите аромат, но малко по-остър.

Вратите на замък, а едновременно с това и всички капаци на прозорците – се отвориха с трясък. Гералт вдигна рязко глава и видя, че по алеята, скърцайки по чакъла, към него се носи чудовище.

Дясната ръка на вещера мълниеносно се изстреля над дясното рамо, а в същата секунда лявата дръпна ремък на гърдите му и ръкохватката на меча сама скочи в дланта му. Острието излезе със съскане от ножницата, описа къс, сияещ полукръг и застина, насочено към нападащия звяр. При вида на меча чудовището забави крачка и спря, като пръсна чакъл във всички посоки. Вещерът дори не помръдна.

Съществуването беше човекоподобно, облечено в поизносени, но хубави дрехи, на които имаше, изящни, но напълно безполезни украшения. Човекоподобие то обаче стигаше само до мръсната яка на кафтана, защото над нея се издигаше грамадна, космата като мечешка глава с огромни уши, диви очи и ужасна, пълна с криви зъби уста, в която като пламък се мяркаше червен език.

– Махай се оттук, смъртни! – изрева чудовището, размахвайки лапи, но без да се помръдва от мястото си. – Ще те изям! Ще те разкъсам на парчета!

Вещерът нито помръдна, нито отпусна меча.

– Да не си глух? Махай се отгук! – изкрещя съществото, след което нададе нещо средно между писък на глиган и рев на елен sameц. Капаците на всички прозорци заскърцаха и захлопаха, сваляйки камъчета и мазилка от первазите. Нито вешерът, нито чудовището помръдваха, – Бягай, докато си още цял! – изрева съществото, но май вече не толкова уверено. – Че...

– Че какво? – прекъсна го Гералт.

Чудовището започна да сумти и наведе настрани ужасната си глава.

– Виж ти, какъв смелчага – каза то спокойно, като се зъбеше и гледаше Гералт с кръвясали очи. – Бъди така добър да свалиш желязото си. Може би не си осъзнал, че стоиш в двора на собствения ми замък? Или там, откъдето идваш, е прието да се заплашват домакините в собствените им дворове?

– Прието е – потвърди Гералт. – Но само онези домакини, които посрещат гостите си с рев и обещания да ги разкъсат на парчета.

– Ах, проклетник! – възмути се чудовището. – И ще ме обижда, скитникът със скитник. Гост бил! Влиза в двора, съсипва чужди цветя, разпорежда се и мисли, че ей-сега ще му изнесат хляб и сол. Пфу!

Съществото се изплю, изсумтя и затвори уста. Долните му зъби останаха да стърчат, придавайки му вид на глиган.

– И какво? – каза вешерът след малко и свали меча си. – Така ли ще стоим?

– А ти какво предлагаш? Да легнем? – изсумтя чудовището. – Прибери това желязо, ти казвам!

Вешерът прибра ловко оръжието в ножницата на гърба си и без да сваля ръце, поглади стърчащата над рамото му ръкохватка.

– Бих предпочел – рече той – да не правиш прекалено резки движения. Мога да извадя този меч във всеки един момент, и то по-бързо, отколкото си мислиш.

– Видях – рече чудовището и се изкашля. – Ако не беше така, отдавна щеше да си изхвърлен през портата с отпечатък от ботуша ми на задника. Какво търсиш тук? Откъде се взе?

– Заблудих се – излъга вешерът.

– Заблудил се бил – повтори чудовището и изкриви муцуна в страховита гримаса. – Тогава се разблуди. Първо през портата, значи. Обърни лявото си ухо към слънцето, върви все така и скоро ще се върнеш на пътя. Е, какво чакаш?

– Тук има ли вода? – попита спокойно Гералт, – Конят е жаден. Аз също, ако това не пречи много.

Чудовището пристъпи от крак на крак, почеса се зад ухото.

– Слушай, ти... наистина ли не те е страх от мен? – попита след малко.

– А трябва ли?

Чудовището се огледа, изкашля се и придърпа рязко нагоре широките си панталони.

– Е, добре, какво толкова? Гост в къщи. Не срещам всеки ден човек, който при вида ми не бяга и не пада в безсъзнание. Хубаво. Ако си уморен честен пътник – каня те в замъка си. Но ако си разбойник или крадец – предупреждавам те: този замък изпълнява заповедите ми. Сред тези стени командвам аз!

Вдигна косматата си лапа и всички капаци отново се заудряха в стената, а в каменното гърло на делфина нещо заръмжа приглушено.

– Каня те – повтори чудовището.

Гералт не помръдна от мястото си, наблюдаваше го внимателно.

– Сам ли живееш?

– А какво ти влиза в работата с кого живея? – промълви сърдито чудовището, разтваряйки широко уста, а после се разсмя гръмогласно. – Аха, ясно. Сигурно имаш предвид дали нямам четирийсет слуги, красавци като мен. Не. Е, какво, дявол да го вземе, възползваш ли се от поканата ми, отправена чистосърдечно? Ако не – вратата е ей там, точно зад задника ти.

Гералт се поклонил церемониално и рече:

– Приемам поканата ти. Няма да наруша законите на гостоприемството.

– Моят дом е и твой дом – отвърна чудовището също толкова официално, макар и по-небрежно. – Насам, гостенино. А коня остави тук, при кладенеца.

Отвътре замъкът също се нуждаеше от основен ремонт, но беше донякъде по-чисто и по-приятно. Мебелите явно бяха правени от майстори в занаята, макар и много отдавна. Миришеше силно на прах. Беше тъмно.

– Светлина! – изрева чудовището и борината, втъкната в желязна поставка, пламна веднага, бълвайки облак дим.

– Не е зле – подхвърли вешерът.

Чудовището се изкикоти.

– Само това ли ще кажеш? Наистина, виждам че каквото и да срещнеш, няма да се учудиш. Казах ти, че този замък изпълнява заповедите ми. Оттук, моля. Внимателно – стълбището е стръмно. Светлина!

На стълбището чудовището се обърна.

– А какво виси на шията ти, гостенино? Какво е това?

– Виж го.

Чудовището взе медальона в лапата си, поднесе го към очите си, опъвайки леко верижката на врата на Гералт. – Този звяр има неприятно изражение. Какво е това?

– Знакът на гилдията ми.

– А, явно се занимаваш с правене на намордници? Насам, моля. Светлина!

В средата на огромна, напълно лишена от прозорци зала, стоеше огромна дъбова маса, абсолютно гола, ако не се броеше внушителният канделабър от позеленял месинг, покрит с гирлянди от засъхнал восък. В изпълнение на поредната команда на чудовището свещите се запалиха и заблещукаха, осветявайки слабо помещението.

Една от стените на залата беше окичена с оръжия – композиции от кръгли щитове, скръстени алебарди, рохатини¹ и гизарми², тежки дълги мечове и секири. Половината от съседната стена бе заета от огромна камина, над която се виждаха редица олющени и избледнели портрети. Стената срещу вратата беше запълнена с ловни трофеи: широки рога на лосове и разклонени рога на елени хвърляха сенки по озъбените муцуни на глигани, мечки и рисове и по раздърпаните криле на препарирани орли и ястреби. Почетното място в центъра се заемаше от глава на скален дракон, но вече покафеняла, безформена и ронеща се. Гералт се приближи.

– Дядо ми го уби – каза чудовището, докато хвърляше огромен пън в огнището. – Това беше може би последният дракон в околността, позволил да го убият. Седни, гостенино. Гладен си, както предполагам?

– Няма да отричам, стопанино.

Чудовището седна на масата, отпусна глава, оплете пръстите на огромните си лапи върху корема и мърмори нещо около минута, като въртеше дебелиите си палци. После изрева, не много силно, и удари с лапа по масата. Чиниите и паниците задрънчаха сребристо и калаено, а чашиите зазвъняха кристално. Замириса на печено, чесън, риган и индийско орехче. Гералт не показва учудване.

– Да... – потри лапи чудовището. – По-добре е от слуги, нали? Обслужвай се, гостенино. Това е угоена кокошка, това е шунка от глиган, а

1. rohatyna – леко оръжие на старата полска конница. – Бел. прев.

2. gizarz – старо оръжие, подобно на сабя, но с острие откъм вътрешната крива. – Бел. прев.

това е пастет от... не знам от какво. От нещо си там. Тук имаме ресарки. Не, дявол да го вземе, това са яребици. Объркал съм заклинанието. Яж, яж. Това е хубава, истинска храна, не се бой.

– Не се боя. – Гералт разкъса угоената кокошка на две.

– Забравих – усмихна се чудовището, – че не си от плашливите. А как се казваш, например?

– Гералт. А ти, стопанино?

– Нивелен. Но в околността ме наричат Изрода или Зъбатия. И плашат децата си с мен. – Чудовището изля в гърлото си съдържанието на огромна чаша, после потопа пръсти в пастета и с един замах обра почти половината купа.

– Плашат децата – повтори Гералт с пълна уста. – Неоснователно, разбира се?

– Съвършено вярно. За твое здраве, Гералт.

– И за твое, Нивелен.

– Как е виното? Забеляза ли, че е от грозде, а не от ябълки? Но ако не ти харесва, ще извълшебствам друго.

– Благодаря, това не е лошо. Магическите способности по рождение ли са ти?

– Не. Те са откакто ми израсна това. Тоест зурлата. Сам не знам как стана така, но замъкът изпълнява всичко, каквото пожелае. Нищо особено, умея да извълшебствам кльопачка, питие, дрехи, чисти завивки, гореща вода, сапун. Всяка жена може да направи това и без магии. Отварям и затварям прозорците и вратите. Паля огън. Нищо особено.

– Пак е нещо. А тази... зурла, както казваш, отдавна ли ти е?

– От дванайсет години.

– Как се случи?

– А на теб какво ти влиза в работата? Налей си още.

– С удоволствие. Изобщо не ми влиза в работата, питам от интерес.

– Разбираем и приемлив повод – засмя се гръмогласно чудовището.

– Но аз не го приемам. Това не те засяга, и точка по въпроса. Но за да задоволя поне отчасти любопитството ти, ще ти покажа как изглеждах. Погледни портретите. Първият откъм камината е баща ми. Вторият е дявол знае кой. А третият съм аз. Виждаш ли?

Изпод прахта и паяжините от портрета с празен поглед гледаше безцветен дебеланко с угоено и тъжно, пъпчиво лице. Гералт, на когото му беше позната разпространената сред портретистите склонност да ласкаят клиентите, кимна тъжно.

– Виждаш ли? – повтори Нивелен, озъбвайки се.

– Виждам.

– Кой си ти?

– Не разбирам.

– Не разбираш? – Чудовището вдигна глава, очите му заблестяха, като на котка. – Светлината на свещите, гостенино, не достига до портрета ми. Аз го виждам, но аз не съм човек. Поне не и в момента. За да разгледа портрета, някой човек би станал, би се приближил, вероятно би взел и свещник. Ти не направи това. Изводът е прост. Но ще те попитам без заобикалки: ти човек ли си?

Гералт не извърна поглед.

– Ако поставяш така въпроса – отвърна той след кратко мълчание, – то не съвсем.

– Аха. Ако не е много нетактично, ще попитам: какъв си в такъв случай?

– Вещер.

– Аха – повтори Нивелен след кратко забавяне. – Ако не ме лъже паметта, вещерите си изкарват прехраната по много интересен начин. Убиват разни чудовища срещу заплащане.

– Паметта не те лъже.

Отново настана тишина. Пламъците на свещите пулсираха, устремяваха се нагоре като тънки мустачки, отразяваха се в кристалните чаши и в каскадите на спускащия се по свещника восък. Нивелен седеше неподвижно и помръдваше леко огромните си уши.

– Да допуснем – каза той най-накрая, – че успееш да извадиш меча, преди да се хвърля върху теб. До допуснем, че дори успееш да ме наръгаш. При моето тегло това няма да ме спре, ще те съборя на пода със самата сила на движението си. А после зъбите ще решат всичко. Как мислиш, вещерю, кой от нас има по-големи шансове, ако се стигне до прегризване на гърлата?

Гералт си наля вино, като придържаше калаения капак на гарафата, отпи глътка и се облегна в стола. Гледаше чудовището и се усмихваше. А тази усмивка беше зловеща.

– Да-а-а – провлачи Нивелен, чоплейки с нокът в въгълчето на устата си. – Трябва да призная, че умееш да отговаряш на въпросите, без да пилееш думи. Интересно как ще се справиш със следващия, който ще ти задам. Кой ти плати, за да ме убиеш?

– Никой. Тук съм случайно.

– А не ме ли лъжеш?

– Нямам навика да лъжа.

– А какви навици имаш? Разказвали са ми за вещерите. Запомнил съм, че отвличат малки деца, които после хранят с вълшебни билки. Тези, които оцелеят, стават вещери, магьосници с нечовешки способности. Учат ги да убиват, изкореняват от тях всякакви човешки чувства и пориви. Превръщат ги в чудовища, длъжни да убиват други чудовища. Чувал съм да се говори, че е време някой да започне лов на вещери. Защото чудовищата са все по-малко, а вещерите – все повече. Хапни си яребица, докато не е изстинала съвсем.

Нивелен взе от чинията една яребица, сложи я цялата в устата си и я схруска шумно като сухарче.

– Защо мълчиш? – изфъфли той, докато преглъщаше. – Кое от това, дете го говорят за вас, е истина?

– Почти нищо.

– А кое е лъжа?

– Че чудовищата са все по-малко.

– Факт. Не са малко – показва зъбите си Нивелен. – Едно от тях в момента седи пред теб и се пита добре ли е направило, че те е поканило. На мен, гостенино, знакът на гилдията ти от пръв поглед не ми хареса.

– Ти не си никакво чудовище, Нивелен – рече сухо Гералт.

– А, по дяволите! Това е нещо ново. И какъв съм аз според теб? Каша от клюква? Ято диви гъски, отлитащи на юг в мрачно ноемврийско утро? Не? Тогава може би невинността, загубена при ручея от едрогърдата дъщеря на мелничаря? Е, Гералт, кажи ми какъв съм. Не виждаш ли, че направо се треса от любопитство?

– Ти не си чудовище. Иначе не би могъл да докосваш този сребърен поднос. И в никакъв случай не би взел в ръка медальона ми.

– Ха! – изрева Нивелен така, че пламъците на свещите за миг легнаха хоризонтално. – Днес явно е ден за разкриване на велики, страшни тайни! Сега вече знам, че тези уши са ми пораснали, защото като дете не съм обичал овесена каша с млякото.

– Не, Нивелен – каза спокойно Гералт. – Това е резултат на урочасване. Сигурен съм, че знаеш кой ти е направил магия.

– И да знам, какво?

– Магията може да се премахне. В много случаи.

– И ти естествено, като вещер, умееш да премахваш магии. В много случаи.

– Умея. Искаш ли да опитам?

– Не. Не искам.

Чудовището отвори устата си и изкара червения си, дълъг две педи

език.

– Какво, слиса ли се?

– Слисах се – призна си Гералт.

Чудовището се разкиоти и се облегна назад в стола.

– Така си и знаех, че ще се слисаш – каза то. – Налей си още, седни по-удобно. Ще ти разкажа цялата история. Вечер или не – предизвикваш доверие, а на мен ми се бърби. Налей си.

– Вече няма какво.

– А, проклятие. – Чудовището се изкашля, след което отново тропна с лапа по масата. До двете празни гарафи неизвестно откъде се появи доста голяма глинена дамаджана в ракитена кошница. Нивелен свали със зъби глинения печат, наля си и започна да разказва:

– Както вероятно си забелязал, околността е доста пуста. До най-близките човешки селища има доста път. Затова, нали разбираш, навремето баща ми, а и дядо ми не са били особено обичани нито от съседите, нито от минаващите по пътя търговци. Всеки, който попадал в нашия край, се разделял в най-добрия случай със стоката си, ако татко го видел от кулата. А няколко от най-близките селища изгорели, защото татко сметнал, че се отнасят нехайно към плащането на дължимото. Малцина обичали татко. Освен мен, разбира се. Много плаках, когато веднъж докараха с каруца онова, което беше останало от него след удар с меч. Дядо ми по това време вече не се занимаваше активно с разбойничество, защото откакто го праснаха по кратуната с железен моргеншерна³, ужасно заекваше, пускаше лиги и рядко успяваше да стигне навреме до нужника. Излизаше, че аз, като наследник, трябва да оглавя дружината.

– Тогава бях млад – продължи Нивелен, – същинско сукалче, така че момчетата от дружината веднага ме оседлаха. Командвах ги, както можеш да се досетиш, не повече, отколкото тлъсто прасе може да командва вълча глутница. Скоро започнахме да правим неща, които татко, ако беше жив, никога не би позволил. Ще ти спестя подробностите, веднага преминавам към същественото. Веднъж отидохме чак до Гелибол, край Мирт, и ограбихме един храм. Отгоре на всичко там имаше и една млада жрица.

– Какъв храм беше това, Нивелен?

– Дявол го знае, Гералт. Но си личеше, че не е добър храм. Спомням си, на олтара лежаха черепи и кости, гореше зелен огън. Вонеше ужасно. Но по същество. Момчетата хванаха жрицата, скъсах я й

3. Morgenstern (нем.) – шестопер, старинно оръжие. – Бел.прев.

дрехите и казаха, че трябва да възмъжея. И аз, глупавият сополанко, възмъжах. По време на възмъжаването жрицата ми плю в устата и изви-ка нещо.

– Какво?

– Че съм чудовище в човешка кожа, че ще бъда чудовище в чудо-вищна кожа, нещо за любовта, за кръвта, не помня. Камата, една такава мъничка, беше скрита вероятно в косите й. Тя се самоуби и тогава... Как бягахме оттам, Гералт, за малко да уморим конете. Не беше добър този храм.

– Разказвай по-нататък.

– После стана така, както каза жрицата. След няколко дни се съ-буждам сутринта, а прислугата и всеки, който ме види – крещи и бяга. Като се видях в огледалото... Разбираш ли, Гералт, паникьосах се, май имах някакъв пристъп, спомням си всичко като в мъгла. Накратко каза-но – имаше трупове. Няколко. Използвах всичко, което ми попадна, из-веднъж бях станал много силен. А замъкът помагаше както може – хло-паха врати, във въздуха летеше покъщнина, бушуваше огън. Всички бя-гаха в паника: леля, братовчедка, момчетата от дружината, дори кучета-та бягаха с подвига опашки. Избяга и котката ми Лакомка. От страх до-ри папagalът на леля получи удар. Скоро останах сам ревящ, виещ, буйстващ и разбиващ каквото ми попадне, главно огледала.

Нивелен замълча, въздъхна и подсмъркна.

– Когато пристъпът отмина – продължи той малко по-късно, – вече беше късно да се направи каквото и да било. Останах сам. Не можех да обясня на никого, че се е изменила само външността ми, че макар и в ужасен облик аз съм само глупаво момче, ридaeщо в празен замък над телата на слугите си. После дойде ужасният страх, че ще се върнат и ще ме пребият до смърт, преди да успее да обясня. Но никой не се върна.

Чудовището замълча и изтри носа си с ръкав.

– Не искам да се връщам към тези първи месеци, Гералт, дори сега тръпки ме побиват, като си спомня. Но по същество: стоях дълго, много дълго в замъка, притихнал като мишле зад метлата, без да си подавам носа навън. Ако някой се появеше – а това се случваше рядко, – не изли-зах, просто нареждах на замъка да хлопне няколко пъти капациите на прозорците или крещях във водосточната тръба. Обикновено това беше достатъчно гостът да вдигне след себе си голям облак прах. Така беше до деня, в който на разсъмване погледнах през прозореца и какво да ви-дя? Някакъв дебелак реже рози от храста на леля ми. А трябва да ти ка-жа, че, тези цветя не са какви да е, това са сини рози от Назаир,

семената ги е донесъл още дядо ми. Обзе ме ярост, изскочих на двора. Дебелакът, след като му се върна гласът, изгубен при появата ми, започна да пищи, че искал само няколко цветенца за дъщеря си, молеше ме да го пощадя, пожелаваше ми живот и здраве. Вече се готвех да го изхвърля през портата, когато ми просветна, спомних си приказките, които ми разказваше някога Ленка, дойката ми, старата дебелана. Проклятие, помислих си, май хубавите девойки превръщат жабите в принцове или беше обратното, може би... Може би в тази приказка има ЗРЪНЦЕ ИСТИНА, някакъв шанс... Подскочих на два сажена⁴ височина, изревах така, че лозата се откъсна от стената, и изкрещях: „Дъщерята или живота!“ – нищо по-добро не ми хрумна. Търговецът – а това беше търговец – се обля в сълзи, а после призна, че дъщеричката му е на осем години. Какво, смешно ли ти е?

– Не.

– Защото и аз самият не знаех дали да се смея, или да оплаквам гадната си съдба. Стана ми жал за търговеца, не можех да го гледам как се тресе, поканих го в дома си, а на прощаване пузнах злато и скъпоценни камъни в торбата му. Трябва да ти кажа, че в подземията останаха немалко богатства, още от времето на татко, а аз не бях много наясно какво да правя с тях и можех да си позволя този жест. Търговецът сияеше, благодари ми така, че опръска със слюнка всичко наоколо. Сигурно се е похвалил някъде за своите приключения, защото не минаха и два месеца, когато тук дойде и втори търговец. Носеше със себе си голяма торба. И дъщеря си. Също голяма.

Нивелен изпъна крака под масата и се протегна така, че столът изпраща.

– Набързо се договорихме с него – продължи той, – Разбрахме се, че ще ми я остави за година. Наложих да му помогна да натовари торбата на мулето – сам нямаше да се справи.

– А девойката?

– Известно време се разтреперваше при вида ми, беше убедена, че ще я изям. Но след месец вече ядохме на една и съща маса, бърбяхме непринудено и ходехме на дълги разходки. Но макар тя да беше мила и удивително разумна, езикът ми се заплиташе, когато разговарях с нея. Разбираш ли, Гералт, винаги съм бил плах с момичетата, винаги съм ставал за смях, дори с тези от обора, с тор по краката, с които момчетата от дружината правеха каквото си поискат. Дори те ми се присмиваха.

---

4. Сажан – мярка за дължина, равна на 2,134 м. – Бел.прев.

Какво да очаквам сега, мислех си, с тази зурла? Дори не се реших да ѝ кажа защо съм платил толкова скъпо за една година от живота ѝ. Годишната се точеше като вонята след народно опълчение, докато най-накрая не се появи търговецът и не си я прибра. А аз, отчаян, се затворих в замяка си и няколко месеца не се показвах на никого от гостите с дъщери, които идваха. Но след годината, прекарана с компания, осъзнах колко е тежко, когато няма на кого да кажеш нито дума.

Чудовището издаде звук, който трябваше да е въздишка, но прозвуча като хълцане.

– Следващата – продължи то след малко – се казваше Фене. Дребна, бърза и как чуруликаше – същинско кралче⁵. И изобщо не се страхуваше от мен. Един ден – беше точно годишнината от подстригването ми⁶ – се напихме с нея с медовина и... хе-хе. Веднага след това скочих от леглото и изтичах при огледалото. Признавам си, че бях разочарован и подтиснат. Зурлата ми си беше същата, може би само още по-глуповата. А разправят, че в приказките има народна мъдрост! Пукната пара не струва тази мъдрост, Гералт! Е, Фене скоро се постара да забравя за огорченията. Весело беше момичето, казвам ти. Знаеш ли какво измисли? Дватама заедно плашихме неканените гости. Представи си: влиза някой такъв в двора, оглежда се, и изведнъж аз излитам с рев пред него на четири крака, а Фене, съвсем гола, седи на гърба ми и тръби с ловния рог на дядо!

Нивелен се разтресе от смях, зъбите му проблеснаха.

– Фене – продължи той – изкара при мен цяла година, а после се върна при семейството си с голямо допълнително възнаграждение. Смяташе да се ожени за един кръчмар, вдовец.

– Разказвай нататък, Нивелен. Увлечателно е.

– Наистина ли? – попита чудовището и се почеса шумно зад ухото. – Е, добре. Следващата, Примула, беше дъщеря на разорил се рицар. Когато дойде тук, баща ѝ имаше само мършав кон, ръждясала броня и огромни дългове. Беше отвратителен, Гералт, да ти кажа честно. Като купчина тор, пък и вонеше по същия начин. Примула – залагам си едната ръка – очевидно е била зачената когато е бил на война, защото беше доста хубавичка. И у нея не предизвиквах страх, което не беше никак чудно, защото в сравнение с родителя ѝ изглеждах напълно прилично. Тя, както се оказа, беше доста темпераментна, а и аз, вече набрал

---

5. Кралче – дребно птиче. – Бел. прев.

6. Стар езически обичай, при който косата на детето се подстригва, когато навърши седем години. – Бел. прев.

увереност в себе си, не ѝ отстъпвах. Още след две седмици с Примула вече бяхме в доста близки отношения. Така например, тя обичаше да ме дърпа за ушите и да вика: „Ухапи ме, звяр!“ „Разръфай ме, хищнико!“ и други подобни идиотщини.

В почивките бяха до огледалото, но представи си, Гералт, всеки път поглеждах в него с нарастващо безпокойство. Все по-малко тъгувах по предишния си, не толкова здрав облик. Разбираш ли, Гералт, преди това бях непохватен, сега станах мъж отвсякъде. Преди това непрекъснато се разболявах, кашлях и носът ми течеше, сега нищо не ме хваща. А зъбите? Няма да повярваш колко развалени зъба имах. А сега? Мога да прегриза крака на стола. Искаш ли да прегриза крака на стола?

– Не. Не искам.

– Може и да е за добро – раззина уста чудовището. – Госпожицата се забавляваше, когато исках да предизвикам възхищението ѝ, и в замъка останаха съвсем малко здрави столове.

Нивелен зина и езикът му се сви на тръбичка.

– Умори ме това дърдорене, Гералт. Накратко, след това имаше още две – Илка и Венимира. Всичко протичаше до скука еднакво. Отначало страх и студенина, после симпатия, укрепена с малки, но скъпи подаръци, след това – „Хапи ме, изяж ме цялата!“; сетне – таткото се връща, нежното прощаване и все по-забележимото намаляване на съкровището. Реших да прекарвам повече време в самота. Разбира се, отдавна престанах да вярвам, че целувката на момиче ще промени облика ми. И се примирих с това. Нещо повече – стигнах до извода, че така ми е добре и не ми трябва никакви промени.

– Никакви ли, Нивелен?

– Помисли сам. Вече ти казах: първо – конското здраве, свързано с този облик. Второ – различността ми действа на девойките като афродизиак. Не се смей! Повече от сигурен съм, че ако бях човек, трябваше здравата да се помъча, преди да получи такава, като например Венимира, която беше необикновено красива госпожица. Подозирам, че дори не би погледнала такъв като този от портрета. И трето – безопасността. Баща ми имаше врагове, някои от които са още живи. Тези, които дружината прати в гроба под жалкото ми командване, имат роднини. Ако не беше страхът, който внушавам, някой би дошъл да си отмъсти. Например селяни с вили.

– Изглежда, си абсолютно сигурен – промълви Гералт, като си играеше с празната чаша, – че в сегашния си облик не си сторил зло никому? На нито един баща, на нито една дъщеря? На нито един роднина

или съпруг на дъщеря? А?

– Стига, Гералт – възмути се чудовището. – Какви ги говориш? Бащите не можеха да си намерят място от радост, казах ти – бях щедър отвъд всякакво въображение. А дъщерите? Не си ги видял какви идваха тук – с роклички от кълчища, ръце, проядени от пране с луга, прегърбени от носенето на ведрa. По гърба и на бедрата на Примула дори две седмици след пристигането ѝ още личаха следите от ремъка, с който я беше налагал рицарският ѝ татко. А при мен ходеха като принцеси, докосваха предимно ветрила, дори не знаеха къде е кухнята. Нагиздвах ги и ги окичвах с дрънкулки. Веднага щом пожелаеха, приготвах с магия топла вода в тенекиената вана, която татко е откраднал за мама още когато е бил в Асенград. Представяш ли си? Тенекиена вана! Рядко някой градоначалник, какви ги говоря, рядко дори владетелите имат тенекиени вани. За тях това беше замък от приказките, Гералт. А що се отнася до леглото... По дяволите, в наши дни невинността се среща по-рядко дори от скалните дракони. Не съм принуждавал нито една.

– Но подозираше, че някой може да ми е платил, за да те убия. Кой можеше да е той?

– Някой подлец, който иска да получи онова, което е останало в подземие то ми, но няма голяма дъщеря – изрече твърдо Нивелен. – Човешката алчност не знае граници.

– И никой друг?

– Никой друг.

Двамата замълчаха, загледани в неравномерно мигащите пламъци на свещите.

– Нивелен – обади се внезапно вешерът. – Сега сам ли си?

– Вешерю – отвърна чудовището след кратка пауза, – мисля, че по принцип сега би трябвало да те наругая с неприлични думи, да те хвана за врата и да те сваля по стълбите. Знаеш ли защо? Задето ме смяташ за малоумен. От самото начало виждам как се ослушваш, как поглеждаш към вратата. Много добре знаеш, че не живея сам. Прав ли съм?

– Прав си. Извинявай.

– По дяволите извинението ти. Видя ли я?

– Да, в гората, край портата. И по тази причина търговците с дъщерите от известно време насам си тръгват с празни ръце?

– Значи и за това знаеш? Да, по тази причина.

– Ще разрешиш ли да попитам...

– Не разрешавам. Отново настъпи мълчание.

– Е, твоя воля – изрече накрая вешерът и се изправи. – Благодаря ти

за гостоприемството, стопанино. Време е да тръгвам.

– Точно така. – Нивелен също стана. – По разбираеми причини не мога да ти предложа ношуване в замъка, а не те съветвам да ношуваш в тукашните гори. Откакто околността се обезлюди, нощем тук не е хубаво. Трябва да се върнеш на пътя до мръкване.

– Ще го имам предвид, Нивелен. Сигурен ли си, че не се нуждаеш от помощта ми?

Чудовището го погледна накриво.

– А сигурен ли си, че би могъл да ми помогнеш? Да махнеш това от мен?

– Имах предвид не само такава помощ.

– Не отговори на въпроса ми. Макар че... Май отговори. Не би могъл.

Гералт го погледна право в очите.

– Тогава не ви е провървяло – каза той. – От всички храмове в Галибол и долината Нимнар сте избрали точно храма на Цорам Агх Тера, Лъвоглавия Паяк. За да се махне проклятието, направено от жрица на Цорам Агх Тера, са необходими знания и способности, които аз не притежавам.

– А кой ги притежава?

– Значи това все пак те интересува? Нали каза, че ти е добре така, както си.

– Да – както съм. Но не както може да стане. Боя се, че...

– От какво се боиш?

Чудовището спря при вратата на залата и се обърна.

– Омръзнаха ми тези твои въпроси, вещерю. Постоянно питаш, без да отговаряш на моите. Явно трябва да ги задавам по друг начин. Слушай, от известно време сънувам неприятни сънища. Може би думата „чудовищни“ би била по-точна. Как мислиш, опасенията ми оправдани ли са? Само че по-кратко, моля.

– След такъв сън, когато се събудиш, забелязвал ли си да са ти изцапани краката? Борови иглички сред завивките?

– Не.

– А...

– Не. Моля те, по-накратко.

– Опасенията ти са оправдани.

– А за това можеш ли да помогнеш?

– Не.

– Най-накрая. Да вървим, ще те изпратя.

В двора, докато Гералт наместваше дисагите, Нивелен погали кобилата по ноздрите и я потупа по врата. Плотка, доволна от ласката, наведе глава.

– Обичат ме зверовете – похвали се чудовището. – И аз ги обичам. Котката ми, Лакомка, макар и да избяга отначало, после се върна. Дълго време беше единственото живо същество, което споделяше с мен горчивата съдба. Верена също...

Той се сепна и изкриви лице в гримаса. Гералт се усмихна.

– Също обича котките?

– Птиците – озъби се Нивелен. – Проклятие, разприказвах се. Но какво толкова. Това не е поредната дъщеря на търговец, и не е поредният опит да намеря частица истина в старите приказки. Това е нещо сериозно. Ние се обичаме. Ако се засмееш, ще те цапардосам по физиономията.

Гералт не се засмя.

– Твоята Верена – каза той – по всяка вероятност е русалка. Знаеше ли?

– Досещах се. Слабичка. Тъмнокоса. Говори рядко, на език, който не зная. Не яде човешка храна. По цели дни се губи в гората, после се връща. Това типично ли е за тях?

– Повече или по-малко... – Вещерът затегна самара. – Сигурно смяташ, че тя няма да се върне, ако станеш човек?

– Сигурен съм в това. Сам знаеш как се боят русалките от хората. Малцина са виждали русалки отблизо. Ние с Верена... Ех, по дяволите. Всичко добро, Гералт.

– Всичко добро, Нивелен.

Вещерът смушка кобилата с пети и се отправи към портата. Чудовището закрачи до него.

– Гералт?

– Да?

– Не съм толкова глупав, колкото си мислиш. Ти си дошъл тук по следите на някой от търговците, които идваха тук в последно време. Случило ли се е нещо с някого от тях?

– Да.

– Последният от тях беше тук преди три дни. С дъщеря си, впрочем, не от най-хубавите. Наредих на замъка да затвори всички врати и капаци на прозорците и да не дава никакви признаци на живот. Те се помотаха из двора и си тръгнаха. Момичето откъсна една роза от храста на лея и я забодя на дрехата си. Търси ги някъде на друго място. Но

внимавай, това са проклетите места. Казах ти – нощем в гората не е безопасно. Там могат да се видят и чувят недобри неща.

– Благодаря, Нивелен. Няма да те забравя. Кой знае, може да срещна някой, който...

– Може. А може и да не срещнеш. Това е мой проблем, Гералт, мой живот и мое наказание. Научих се да понасям това, свикнах. А ако нещата станат много зле, не търси никого, ела сам и приключи нещата. По вещерски. Всичко добро, Гералт.

Нивелен се обърна и закричи бодро към замъка. Не се обърна нито веднъж.

3

Околността беше пуста, дива и зловещо враждебна. Гералт не се върна на пътя до мръкване, не искаше да заобикаля, тръгна право през гората. Прекара нощта на голия връх на висок хълм, с меч на колене, до малък огън, в който от време на време хвърляше снопчета борови клонки. Посред нощ забеляза далеч в долината отблясъци на огън и дочу безумно виене и пеене, а и още нещо, което можеше да бъде само вик на изтезавана жена. Тръгна натам веднага щом се съмна, но намери само изпотъпкана поляна и овъглени кости в още топлата пепел. В короната на могъщ дъб нещо врещеше и съскаше. Можеше да е горски дух, но можеше да е и обикновена горска котка. Вещерът не остана да провери.

4

Около пладне, когато поеше Плотка на един извор, кобилата зацвили пронизително и отстъпи, оголила белите си зъби. Гералт машинално я успокои със Знака и тогава забеляза правилния кръг, образуван от стърчащите от мъха шапки на червеникави гъби.

– Ставаш същинска истерична, Плотка – каза той. – Това е обикновен магически кръг. Какви са тези сцени?

Кобилата изпръхтя, обръщайки глава към него. Вещерът потри чело, навъси се и се замисли. После с едно движение се озова на седлото, обърна кобилата и тръгна бързо назад по собствените си следи.

– „Обичат ме зверовете“ – промърмори той. – Извинявай, конче. Излиза, че ти имаш повече ум от мен.

Кобилата прибираще уши, пръхтеше, риеше земята с подкови, не искаше да върви. Гералт не си направи труда да я успокоява със Знака; скочи от седлото и прехвърли поводата през главата ѝ. На гърба му вече го нямаше стария меч в ножница от гущерова кожа – мястото му сега бе заето от блестящо красиво оръжие с кръстообразен предпазител и тънка, добре балансирана ръкохватка, завършваща с топче бял метал.

Този път портата не се отвори пред него. Беше отворена, така, като я бе оставил, когато си тръгваше.

Чу пеене. Не разбираше думите, дори не можеше да определи езика. Но не беше и необходимо – вешерът знаеше, чувстваше и разбираше самата природа, същността на пеенето – тиха, пронизваща, разливаща се по жилите вълна от страховит, обезсилващ ужас. Внезапно пеенето прекъсна и той я видя.

Беше се прилепила към гърба на делфина в пресъхналия фонтан, прегърнала обраслия с мъх камък с малките си ръце, толкова бели, че изглеждаха прозрачни. Изпод разрошените черни коси блестяха, втрънчени в него, огромни, широко отворени очи с цвят на антрацит.

Гералт се приближи бавно с мека, пружинираща стъпка, заобикаляйки в полукръг по посока на оградата, покрай хроста със сини рози. Съществува, прилепило се към гърба на делфина, обръщаше към него малкото си личице с изражение на неопикуема тъга, пълно с очарование, създаващо впечатлението, че песента все още се чува, макар че мъничките бледи устни бяха стиснати.

Вешерът спря на десетина крачки разстояние. Мечът изпълзя бавно от черната, покрита с емайл ножница и проблесна над главата му.

– Това е сребро – каза той. – Острието е сребърно. Бледото личице не трепна, антрацитните очи не измениха изражението си.

– Толкова много приличаш на русалка – продължаваше спокойно вешерът, – че може да заблудиш всеки. Още повече, че си рядка птица, чернокоса. Но конете никога не грешат. Те разпознават такива като теб инстинктивно и безпогрешно. Каква си ти? Мисля, че си мула или алп. Обикновен вампир не би излязъл на слънце.

Кранчетата на бледните устни потрепнаха и леко се повдигнаха.

– Нивелен те привлече в своя облик, нали? Сънищата, за които говореше, си ги предизвикала ти. Досещам се що за сънища са това и му съчувствам.

Съществото не помръдна.

– Обичаш птиците – продължаваше вешерът. – Но това не ти пречи да прегризваш гърлата на хора и от двата пола, нали? Наистина, ти и Нивелен! Прекрасна двойка ще сте: чудовище и вампирка, господарка на горски замък. Веднага бихте подчинили цялата околност. Ти – вечно жадуваща кръв, и той – твой защитник, убиващ само при една твоя дума, сляпо оръдие. Но първо трябва да стане истинско чудовище, а не човек в облика на чудовище.

Огромните черни очи се присвиха.

– Какво става с него, чернокоске? Ти пееше, значи си пила кръв. Прибягнала си до последното средство, значи не си успяла да покориш разума му. Прав ли съм?

Черната главица кимна леко, почти неуловимо, а ъгълчетата на устните се вдигнаха още по-високо. Мъничкото личице придоби зловещо изражение.

– Сега навярно се смяташ за господарка на този замък?

Кимване, този път по-забележимо.

– Мула ли си?

Бавно движение на главата в знак на отрицание. Разнеслото се съскане можеше да излиза само от бледите, кошмарно усмихващи се устни, макар че вешерът не забеляза да помръдват.

– Алп?

Същото движение.

Вешерът отстъпи, стисна още по-здраво меча.

– Тогава си...

Ъгълчетата на устата започнаха да се повдигат нагоре, все по-нагоре, устните се отвориха...

– Брукса! – извика вешерът, хвърляйки се към фонтана.

Изад бледите устни се подадоха бели, остри кучешки зъби, Бруксата скочи, изви гръб като пантера и нададе вой.

Звуквата вълна удари вешера като таран, спря дъха му, смазвайки ребрата му, пронизвайки ушите и мозъка му с трънчета болка. Докато летеше назад, той успя да скръсти китките на ръцете си в Знака на Хелиотроп. Магията намали значително силата, с която той удари гръб в оградата, но и така му притъмня пред очите и последният въздух излетя от дробовете му, придружен със стон.

На гърба на делфина, в каменния кръг на изсъхналия фонтан, където току-що беше седяла крехка девойка с бяла рокля, беше разплул проблясващото си туловище огромен черен прилеп, разтворил

продълговатата си тясна уста, пълна с подобни на игли бели зъби. Ципестите криле се разпериха, размахаха се безшумно и съществото се нахвърли върху вечерата като стрела, изстреляна от арбалет. Гералт усети в устата си вкус на желязо и изкрещя заклинание, протегнал напред ръка с пръсти, преплетени в Знака на Куен. Прилепът изсъска, зави рязко и се понесе нагоре с кикот. После пикира право надолу, към шията на вечерата. Гералт отскочи встрани и нанесе удар, но не уцели. Прилепът зави плавно, свивайки едното си крило, прелетя край него и отново го атакува, раззинал зъбатата си уста. Гералт чакаше, насочил меч към него. В последния момент скочи, но не настрани, а напред и удари с такъв замах, че мечът изсвистя. Не уцели. Това беше толкова неочаквано, че вечерът излезе от ритъм и закъсня секунда с отскока. Усети как ноктите на звяра разкъсват бузата му, а влажното кадифено крило го плясва по врата. Обърна се на място, пренесе тежестта си на десния крак и нанесе рязък ритник назад. Но отново не уцели невероятно подвижното същество.

Прилепът замаха с криле, издигна се още по-нависоко и се понесе към фонтана. В момента, в който кривите нокти застъргаха в белия камък, пускащата лиги муцуна вече се размиваше, изчезваше, макар и появяващите се на нейно място бледи устни все още да не скриваха смъртоносните зъби.

Бруксата зави пронизително, модулирайки звука в ужасяващ напев, втренчи изпълнените си с омраза очи във вечерата и отново заизвива.

Ударът на вълната беше толкова силен, че преодоля Знака. В очите на вечерата се завъртяха червени и черни кръгове, слепоочията и темето му започнаха да пулсират. През пронизващата ушите му болка той започна да дочува гласове – монотонно пеене и стонове, свирене на флейта и обой, свистене на вихър. Кожата на лицето му изтръпваше. Той падна на едно коляно и тръсна глава.

Черният прилеп плуваше безшумно към него, отворил зъбатата си уста. Макар и зашеметен от писъка, Гералт реагира инстинктивно. Скочи, нагаждайки темпото си към скоростта на полета на чудовището, направи три крачки напред, финт, завъртане и после бърз като мисъл удар с две ръце. Острието не срещна съпротивление. Почти. Гералт чу вопъл, но този път това беше вопъл от болка, предизвикан от съприкосновението със среброто.

Бруксата виеше и се трансформираше на гърба на делфина. На бялата рокля, малко над лявата гръд, се виждаше червено петно, а над него – прорез, не по-дълъг от малкия пръст на ръката. Вечерът скръдна

със зъби – ударът, който би трябвало да съсече звяра на две, се бе оказал дракотина.

– Викай, бруксо – измърмори той, трийки кръвта от бузата си. – Накрещи се. Изразходвай силите си. И тогава ще отсека прелестната ти главица.

Ти. Ще отслабнеш пръв. Магьоснико. Ще те убия.

Устните на бруксата не помръдваха, но вечерът чуваше думите ясно. Те се разнасяха в мозъка му и се взривяваха, звънтейки приглушено, с отзвук, сякаш изпод вода.

– Ще видим – процеди той и тръгна приведен към фонтана.

Ще те убия. Ще те убия. Ще те убия.

– Ще видим.

– Верена!

Нивелен, навел глава, вкопчил ръце в касата на вратата, се олюляваше на прага на замъка. После тръгна с несигурна походка към фонтана, размахвайки неуверено лапите си. На яката на кафтана му имаше петна от кръв.

– Верена! – изрева той отново.

Бруксата обърна рязко глава към него. Гералт, вдигайки меч за удар, се втурна към нея, но тя реагира по-бързо. Рязък вопъл – и поредната вълна събори вечерата, просна го по гръб и го понесе по чакълестата алея. Бруксата се изви, подготвяйки се за скок, зъбите ѝ проблеснаха като разбойнически кинжали. Нивелен, разперил лапи като мечок, се опита да я хване, но тя изрева право в лицето му, отхвърляйки го няколко сажена назад, към дървеното скеле до стената, което се срути с оглушителен трясък и го затрупа под купчина дъски.

Гералт вече беше на крака и тичаше, прекосявайки двора в полукръг. Опитваше се да отвлече вниманието на бруксата от Нивелен. А тя, в развяващата се бяла рокля, се носеше към него леко като пеперуда, едва докосвайки земята. Вече не крещеше, не се опитваше да се трансформира, Вечерът знаеше, че е уморена. Но знаеше също, че дори уморена, тя си оставаше смъртоносно опасна. Зад гърба на Гералт Нивелен виеше, засипалите го дъски трещяха.

Гералт отскочи вляво, описвайки кръгов замах с меч, бърз и дезориентиращ. Бруксата се носеше право към него – чернобяла, раздърпана, страховита – и запищя в движение. Вечерът успя да направи Знака, отлетя назад и се вряза с гръб в оградата. Болката в гръбначния му стълб достигна чак до върховете на пръстите му, парализира ръцете му, подсече краката му и той падна на колене. Бруксата се носеше към него,

вийки напевно.

– Верена! – изрева Нивелен.

Тя се обърна. И тогава Нивелен с всички сили заби в гърдите ѝ острия край на ступена триметрова греда. Тя не извика. Само въздъхна. Вещерът потрепери, когато чу тази въздишка.

Те стояха – Нивелен, с широко разтворени крака, хванал с две ръце гредата и стиснал края ѝ под мишница, и бруксата, увиснала на другия край като забодена с игла бяла пеперуда, също стиснала гредата с две ръце.

Тя въздъхна сърцераздиращо и изведнъж натисна силно кола. Гералт видя как на гърба ѝ, върху бялата рокля, разцъфва бяло петно, от което кръвта изригва като гейзер и отвратително и непристойно се подава отчупеният остър край на кола. Нивелен изкрещя и направи крачка назад, после още една. Заотстъпва още по-бързо, но без да изпуска гредата, влачейки след себе си пронизаната брукса. Още крачка – и опря гръб в оградата на замъка. Краят на гредата, който държеше под мишница, застърга в стената.

Бруксата бавно, сякаш галейки, придвижи малките си ръце по гредата, изпъна ги, хвана здраво гредата и отново тласна тялото си напред. Вече повече от метър окървавен кол стърчеше от гърба ѝ. Очите на бруксата бяха широко отворени, главата – изпъната назад. Вдишванията ѝ се учестиха, станаха ритмични и накрая преминаха в хриптене.

Гералт се надигна, но омагьосан от това, което виждаше, все още не можеше да се съвземе и да действа. Чу думите, звучащи приглушено в черепа му, сякаш под сводовете на студено и мокро подземие.

Мой. Или ничий. Обичам те. Обичам.

Поредната ужасна, пресеклива, смразяваща кръвта въздишка. Бруксата напъна, придвижи се още напред по гредата и протегна ръце. Нивелен зарева отчаяно и без да изпуска гредата, се опита да изтласка бруксата колкото се може по-далеч от себе си. Напразно. Тя се придвижи още напред и го хвана за главата. Нивелен зави още по-пронизващо и замята косматата си глава. Бруксата отново се придвижи по гредата и наведе глава към гърлото му. Кучешките ѝ зъби проблеснаха с ослепителната си белота.

Гералт скочи като освободена пружина. Всяко движение, всяка крачка, която сега трябваше да направи, бяха неговата същност – научени, неизбежни, машинални и смъртоносно правилни. Три бързи крачки. Третата, като стотици такива преди това, завърши на левия крак – здравата решителна опора. Обръщане на тялото, рязък удар, със замах. Видя

очите ѝ. Нищо вече не можеше да се промени. Чу гласа ѝ. Безрезултатно. Изкрещя, за да заглуши думата, която тя повтаряше. Безрезултатно. Той вече я съсичаше.

Удари я уверено, както стотици пъти преди това, със средата на острието, и чак тогава, продължавайки движението си, направи четвъртата крачка и обръщане на половин оборот. Острието, което в края на обръщането вече беше свободно, се движеше след него, блестящо, увличайки със себе си дъга от червени капчици. Косите с цвят на криле на врани се развълнуваха, развяха се, заплуваха по въздуха и плуваха, плуваха, плуваха...

Главата ѝ падна на чакъла.

Чудовищата са все по-малко?

А аз? Какъв съм аз?

Кой крещи? Птиците?

Жената с кожуха и синята рокля?

Розата от Назаир?

Колко е тихо!

Колко е пусто. Каква пустота.

В мен.

Нивелен, свил се на кълбо и конвулсивно потръпващ, лежеше в копривата до стената на замъка, хванал главата си с ръце.

– Стани – каза вешерът.

Младият красив мъж със здраво телосложение и бяла кожа, който лежеше до стената, надигна глава и се озърна с невиждащ поглед. Потри очи с кокалчетата на пръстите си. Погледна дланите си. Опипа лицето си. Застена тихо, мушна пръст в устата си и дълго време го прекарва по венците си. Хвана се пак за лицето и застена отново, когато докосна четирите кървави ивици по бузата си. Заплака, после се засмя.

– Гералт! Как се случи това? Как се случи... Гералт!

– Стани, Нивелен. Стани и ела. В дисагите си имам лекарства, които ще са нужни и на двама ни.

– Аз вече не... Не? Гералт? Как стана така?

Вешерът му помогна да се изправи, старейки се да не гледа малките ръце, толкова бели, че изглеждаха прозрачни, стиснали гредата, врязала се между мъничките гърди, за които беше залепнал мокър червен плат. Нивелен отново застена.

– Верена.

– Не гледай. Да вървим.

Тръгнаха през двора, поддържайки се един друг, и минаха през

храста със сини рози. Нивелен непрекъснато опипваше лицето си със свободната ръка.

– Невероятно, Гералт. След толкова години? Как е възможно?

– Във всяка приказка има зрънце истина – каза тихо вещерът. – Любовта и кръвта. И в двете има могъща сила. Маговете и учените си блъскат главите над това вече дълга години, но не са научили нищо, освен...

– Освен какво, Гералт?

– Че любовта трябва да е истинска.

Гласът на здравия разум III

– Аз съм Фалвик, граф Моен. А това е рицарят Тайлес от Домдал.

Гералт се поклонил небрежно. И двамата рицари бяха с доспехи и карминови наметала със знака на Бялата роза на лявото рамо. Това го поучуди – в околността, доколкото знаеше, нямаше нито едно подразделение на този орден.

Ненеке се усмихна на вид спокойно и безгрижно, когато забеляза учудването му.

– Тези благородни господа – каза тя между другото, разполагайки се удобно на своето подобно на трон кресло, – са на служба при владетеля на тукашните земи, дук Херевард.

– Княз – поправи я с натъртване Тайлес, по-младият от рицарите, втренчил в нея ясните си сини очи, изпълнени с омраза. – Княз Херевард.

– Да не навлизаме в подробности – усмихна се Ненеке. – По мое време князе се наричаха само онези, в чиито жили тече кралска кръв, но в наши дни, изглежда, това вече няма значение. И така, представих ти тези господа, а сега ще ти обясня целта на посещението на рицарите от Бялата роза в моята скромна обител. Трябва да знаеш, Гералт, че капитултът се опитва да получи от Херевард обработваема земя за Ордена, поради което много рицари на Розата са постъпили на служба при княза. А мнозина местни, като Тайлес например, са му се заклели във вярност и са приели червеното наметало, което толкова му отива.

– Това е чест за мен. – Вещерът се поклонил толкова небрежно, колкото и предишния път.

– Не мисля – отговори студено жрицата. – Те не са дошли, за да ти окажат чест. Напротив. Искат колкото се може по-скоро да се махнеш оттук. Казано накратко и по същество, възнамеряват да те изгонят. Смяташ ли това за чест? Аз – не. Аз смятам това за обида.

– Мисля, че благородните рицари напразно са си направили труда да дойдат – сви рамене Гералт. – Нямам намерение да се заселвам тук. Ще си отида сам, при това скоро, и няма нужда да ме карат да бързам и да ме побутват.

– Веднага! – изрева Тайлес. – Моментално! Князът заповяда...

– На територията на този храм заповядвам аз – прекъсна го Ненеке със студен, властен тон. – Обикновено се стремя разпорежданията ми да

не влизат в голямо противоречие с политиката на Херевард. Ако, разбира се, политиката му е достатъчно логична и разбираема. В този конкретен случай тя е ирационална, затова не смятам да я възприемам сериозно, тъй като не заслужава това. Гералт от Ривия е мой гост, господа. Престоят му в моя храм ми е приятен. Затова Гералт от Ривия ще остане в храма ми колкото си иска.

– Имаш нахалството да противоречиш на княза, жено? – извика Тайлес, отмятайки наметалото си и демонстрирайки в цялата му красота рифелования, украсен с месинг нагръдник. – Осмеляваш се да подриваш авторитета на властта?

– По-тихо – каза Ненеке и присви очи. – Понижи тона. Не забравяй какво говориш и с кого говориш.

– Знаем с кого говорим! – пристъпи напред рицарят. Фалвик, по-възрастният, го хвана здраво за лакътя и така го стисна, че желязната ръкавица изскърца. Тайлес се дръпна яростно. – А говоря това, което изразява волята на княза, господарке на тукашните владения! Знай, жено, че откъм ни чакат дванайсетина мъже...

Ненеке мушна ръка във висящата на кръста ѝ торбичка и извади малко порцеланово бурканче.

– Наистина не знам – каза тя спокойно – какво ще се случи, ако разбия това бурканче в краката ти, Тайлес. Може да се разкъса белият ти дроб. Не е изключено да се покриеш с козина. А може и едното, и другото едновременно, кой знае? Може би само милостивата Мелителе.

– Осмеляваш се да ме заплашваш с магии, жрицо? Нашите войници...

– Достатъчно е само един от вашите войници да докосне някоя от жриците на Мелителе, и ще увисне на акациите край пътя при самия град, и то още преди слънцето да докосне хоризонта. Те много добре знаят това. А и ти също, Тайлес, така че престани да говориш грубости. Акуширала съм при раждането ти, сополанко, и ми е жал за майка ти, но не изкушавай съдбата. Не ме карай да те уча на добри обноски!

– Е, добре, добре – намеси се вешерът, на когото всичко това вече му бе омръзнало. – Изглежда, моята скромна личност може да стане причина за сериозен конфликт, а аз не виждам причина да се правя, че не осъзнавам това. Господин Фалвик, вие ми изглеждате по-уравновесен от вашия спътник, който, както виждам, е млад и буен. Чуйте ме, господин Фалвик, обещавам скоро да напусна района, след два-три дни. Заявявам също, че не съм искал и няма да поискам да работя тук, да изпълнявам и приемам поръчки. Не съм тук като вешер, а като частно лице.

Граф Фалвик го погледна в очите и Гералт веднага осъзна заблудата си. Очите на рицаря от Бялата роза бяха изпълнени с чиста, невъзмутима и непоколебима омраза. И вечерът разбра, че съвсем не го гони дук Херевард, а Фалвик и подобните нему.

Рицарят се обърна към Ненеке, поклони се в знак на уважение и започна да държи реч. Говореше спокойно и уважително. Говореше логично. Но Гералт знаеше, че Фалвик лъже най-безсрамно.

– Уважаема Ненеке, моля да ме извините, но княз Херевард, моят сенбор, не желае да вижда във владенията си вещера Гералт от Ривия. Няма значение дали Гералт от Ривия преследва чудовища, или се смята за частно лице. Князът знае, че Гералт от Ривия не може да бъде частно лице. Вещерът привлича неприятности, както магнит – железни стърготини. Магьосниците се възмушават и изпращат петиции, друидите открито заплашват...

– Не виждам причини да карам Гералт от Ривия да страда заради разпуснатостта на местните магьосници и друиди – прекъсна го жрицата. – Откога Херевард започна да се интересува от мнението им?

– Стига празни приказки – вдигна глава Фалвик. – Или не се изразявам достатъчно ясно, уважаема Ненеке? Тогава ще кажа толкова ясно, че по-ясно не може да бъде: нито княз Херевард, нито капитулът на Ордена нямат намерение да търпят нито ден в Еландер вещера Гералт от Ривия, известен като Касапина от Блавикен.

– Тук не е Еландер! – скочи от креслото жрицата. – Тук е храм на Мелителе! А аз, Ненеке, главната жрица на Мелителе, няма да ви търпя нито минута повече в храма, господа!

– Господин Фалвик – обади се тихо вечерът, – вслушайте се в гласа на здравия разум. Не искам усложнения, а ми се струва, че и на вас не са ви от полза. Ще напусна района най-много след три дни. Не, Ненеке, моля те, замълчи. Така или иначе отдавна трябваше да съм тръгнал. Три дни, графе. Не моля за повече.

– И правилно постъпваш, че не молиш – каза жрицата, преди Фалвик да успее да отговори. – Чухте ли, момчета? Вещерът ще остане тук още три дни, защото такава е желанието му. А аз, жрицата на Великата Мелителе, ще го приема тук за тези три дни, защото такава е моето желание. Предайте това на вашия Херевард. Не, не на Херевард. Предайте го на неговата съпруга, благородната Ермела, и добавете, че ако не иска да секнат доставките на афродизиак от моята аптека, нека да успокои дука. Нека обуздава капризите и прищевките му, които все повече започват да приличат на кретенизъм.

– Достатъчно! – извика тънко Тайлес, и гласът му премина във фалцет. – Не желая да слушам как някаква шарлатанка обижда моя сеньор и неговата съпруга! Няма да простя такова неуважение! От днес тук ще управлява Орденът на Бялата Роза. Край с вашите разсадници на мрак и предразсъдъци. А аз, рицарят на Бялата Роза...

– Чуй какво ще ти кажа, сополанко – прекъсна го Гералт, усмихвайки се зловещо. – Сдържай мръсното си езиче. Разговаряш с жена, която трябва да се уважава. Особено от рицар на Бялата Роза. Наистина, за да станеш такъв, в последно време е достатъчно да се внесат в касата на капитула хиляда новиградски крони, поради което Орденът е станал сбирщина от издънки на лихвари и шивачи, но, надявам се, все още сте запазили някаква почтеност? Или греша?

Тайлес пребледня и посегна към меча си.

– Господин Фалвик – каза Гералт, без да спира да се усмихва, – ако той извади меча, ще му го взема и ще го напляскам по задника. А после ще го изхвърля през вратата.

С трепереща ръка Тайлес измъкна от колана си желязна ръкавица и я хвърли на пода пред краката на вечерата. Ръкавицата иззвънтя.

– Ще отмия обидата на Ордена с твоята кръв, изроде! – изписка той. – Предизвиквам те на дуел! Ела на двора!

– Нещо ти падна, синко – изрече спокойно Ненеке. – Вдигни го, моля, тук не се разрешават спорове, това е храм. Фалвик, изведи този глупак, иначе нещата ще приключат зле за него. Знаеш какво трябва да предадеш на Херевард. Впрочем, ще му напиша писмо лично; нещо ти нямам доверие. Махайте се оттук. Надявам се, можете да намерите изхода сами?

Фалвик, стиснал разярения Тайлес с желязна хватка, се поклонил със звън на доспехите. После погледна вечерата в очите. Гералт не се усмихна. Фалвик прехвърли през рамо карминового си наметало и каза:

– Това не беше последното ни посещение, уважаема Ненеке. Ще се върнем.

– Точно от това се опасявах – отвърна студено жрицата. – Хич няма да ми е приятно.

ПО-МАЛКОТО ЗЛО

1

Както обикновено, първи му обърнаха внимание котките и децата. Един котарак на ивици, дремещ върху нагорешени от слънцето дъски, вдигна кръглата си глава, сви уши, изсумтя и скочи в копривата. Синът на рибаря Тригли, тригодишният Драгомир, който на прага на къщата полагаше всички усилия да изцапа още повече и без това мръсната си ризка, се разкрещя, втрещил пълните си със сълзи очички в преминаващия конник. Вещерът яздеше бавно, без да се опитва да изпревари каруцата със сено, заела цялата ширина на улицата. Зад него, изопнало шия и силно опънало въжето, пристъпваше привързано към седлото натоварено магаре. Освен обичайния товар дългоухото животно носеше още нещо, покрито с чул. По сиво-белите хълбоци на магарето имаше ивици засъхнала кръв.

Най-накрая каруцата сви в странична уличка, водеща към хамбарите и пристанището, откъдето подухваше бриз и миришеше на смола и волска урина. Гералт подкара коня по-бързо. Не обърна внимание на приглушените викове на търговките на плодове, втрещили се в костеливата лапа с остри нокти, увиснала изпод чула и размахваща се в такт с крачките на магарето.

Пред къщата на кмета, както обикновено, беше пълно с каруци. Гералт скочи от кобилата, оправя меча на гърба си и праметна юздата през дървения коневръз. Следващата го тълпа се нареди в полукръг около магарето.

Виковете на кмета се чуваха още от самия вход на къщата.

– Не е позволено! Не е позволено, мамицата ти! Не разбираш ли от човешка дума, мизернико?

Гералт влезе. Пред кмета, нисък и дебел, почервенял от ярост, стоеше селянин, стиснал за врата опитваща се да се освободи гъска.

– Какво... О, богове! Това си ти, Гералт? Да не съм ослепял? – Обърна се отново към селянина: – Вземи си това, простако! Оглуша ли?

– Казах ми – отвърна селянинът, поглеждайки накриво гъската, – че трябва да дам нещо, защото иначе...

– Кой ти е казал? – изрева кметът. – Кой? Какво излиза, че взимам подкупи? Не позволявам, казах ти! Вън, казах ти! Здравей, Гералт.

– Здравей, Цалдемейн.

Кметът се здрависа с него и го тупна по рамото с другата ръка.

– Не си идвал вече две години, Гералт. Нали? Все така ли не се застойваш никъде? Откъде пристигааш? О, по дяволите, все едно откъде! Ей, някой да донесе бира! Сядай, Гералт, сядай. При нас е суматоха, утре започва панаирът. Е, какво става с теб, разказвай.

– После. Нека първо да излезем.

Тълпата вече беше три пъти по-голяма, но свободното място около магарето си оставаше. Гералт отметна чула. Тълпата ахна и отстъпи назад. Цалдемейн зяпна.

– Богове, Гералт. Какво е това?

– Кикимора. Не се ли полага някаква награда за нея, господин кмете?

Цалдемейн пристъпи от крак на крак, като не откъсваше поглед от паякоподобното тяло, изсъхналата черна кожа, вцепенените очи с вертикални зеници и подобните на игли зъби в окървавената уста.

– Къде... Откъде...

– На бента, на четири мили от селището. При блатата. Там, Цалдемейн, като че ли са загивали хора. Деца.

– А, браво. Но никой... Кой би си помислил... Ей, хора, по домовете, на работа! Това да не ви е театър! Покрий това, Гералт. Ще събере мухи.

В стаята си кметът безмълвно вдигна кана с бира и я изпи до дъно, на един дъх. После въздъхна тежко и подръпна носа си.

– Няма да има награда – каза той мрачно. – Никой не е предполагал, че в солените блата има такова нещо. Факт, неколцина изчезнаха там, но... кой ли не е ходил на онзи бент. А ти как се озова там? Защо не мина по главния път?

– По главните пътища трудно се намира работа за мен, Цалдемейн.

– Забравих. – Кметът изду бузи и избегна оригването. – А каква спокойна местност беше! Дори домашните духове само понякога поливаха стариците с мляко. Но ето – такава гадост под самите ни носове. Излиза, че трябва да ти благодаря. За заплащане – няма да ти платя. Нямам фонд за награди.

– Лош късмет. Малко пари щяха да ми дойдат добре, за да изкарам зимата. – Вещерът отпи от халбата и изтри пяната от устните си. – Тръгнал съм към Испаден, но не знам дали ще успея, преди да паднат снеговете. Може да спра в някое от градчетата край Лутонския път.

– Дълго ли ще останеш в Блавикен?

– Не. Нямам време да се размотавам. Зимата идва.

– Къде ще отседнеш? Може би при мен? Имам свободна стая на тавана, защо трябва да те обират тези разбойници, кръчмарите? Ще побържим, ще разкажеш какво си чул из широкия свят.

– С удоволствие, А какво ще каже твоята Либуша? Последния път даде да се разбере, че не ме харесва особено.

– В моята къща жените нямат думата. Но между нас казано, не прави пред нея онова, което направи миналия път на вечеря.

– Имаш предвид, че хвърлих вилицата по плъха?

– Не. Имам предвид, че го уцели, въпреки че беше тъмно.

– Мислех, че ще е забавно.

– Беше. Само че не прави това пред Либуша. Слушай, а тази... как беше там... Кики...

– Кикимората.

– Трябва ли ти за нещо?

– Че за какво ще ми трябва. Щом няма награда, можеш да я хвърлиш в помийната яма.

– Идеята не е лоша. Хей, там, Карелка, Борг, Носикамък! Има ли някой?

Влезе човек от градската стража, метнал на рамото си алебарда, чието острие се удари с тропот в горния праг на вратата.

– Носикамък – каза Цалдемейн, – вземи някой да ти помага, отведе те зад кочината магарето заедно с оная гадост, която е покрита с чула, и я изхвърлете в помийната яма. Разбра ли?

– Слушам. Но... господин кмете.

– Какво?

– Може ли преди да я изхвърлим...

– Е?

– Да я покажа на маестро Ирион? Току-виж му потрябвала за нещо.

Цалдемейн удари с длан по масата.

– Не си глупав, Носикамък. Слушай, Гералт, може пък нашият градски магьосник да ти плати нещо за тая мърша? Рибарите му носят разни чудовища, осемкраки, клябатри, кергулени – не един е заработил нещичко по този начин. Хайде, да вървим в кулата.

– Забогатели сте толкова, че да си имате магьосник? За постоянно ли е тук, или временно?

– За постоянно. Маестро Ирион. Вече година, откакто е в Блавикен. Силен маг, Гералт, веднага си личи.

– Не мисля, че силният ви маг би платил за кикимора – намръщи се

Гералт. – Доколкото ми е известно, тя не става за еликсири. Мисля, че Ирион само ще ми се изсмее. Ние, вещерите, не се обичаме особено с магьосниците.

– Никога не съм чул маестро Ирион да се подиграе на някого. Не мога да обещаая, че ще плати, но от опит глава не боли. В блатата може да има много такива кикимори, и тогава какво? Нека магьосникът я огледа и ако трябва, да направи някакви магии на блатата.

Вещерът се замисли.

– Май си прав, Цалдемейн. Какво пък, да се видим с маестро Ирион. Тръгваме ли?

– Тръгваме. Носикамък, разгони тези деца и води клепоухото. Къде ми е шапката?

2

Кулата, построена от гладко издялани гранитни блокове и увенчана с каменни зъбци, изглеждаше представителна и се издигаше над порутените покриви и стрехи на къщите.

– Виждам, че е обновена – отбеляза Гералт. – С магия, или ви е впрегнал да работите?

– Главно с магия.

– Какъв е този ваш Ирион?

– Съвсем нормален. Помага на хората. Но е отшелник, мълчаливец.

Почти не излиза от кулата.

На портите, украсени с розета и инкрустирани със светло дърво, висеше огромно клепало във формата на плоска рибена глава с изпъкнали очи, стиснала в зъбатата си уста месингова халка. Цалдемейн, очевидно запознат с действието на механизма, се изкашля и рече:

– Поздрав от кмета Цалдемейн, идващ при маестро Ирион по работа. Поздрав и от вещера Гералт от Ривия, също идващ по работа.

Дълго време не се случи нищо, най-накрая рибената глава размърда зъбатите си челюсти и изпусна облак пара.

– Маестро Ирион не приема. Вървете си, добри хора.

Цалдемейн пристъпи от крак на крак и погледна Гералт. Вещерът сви рамене. Носикамък, сериозен и съсредоточен, си бъркаше в носа.

– Маестро Ирион не приема – повтори металното клепало. – Вървете си, добри...

– Аз не съм добър човек – прекъсна го Гералт гръмогласно. – Аз

сътм вечер. А там, на седлото на магарето, има кикимора, която убих недалеч от града. Всеки магьосник-резидент е длъжен да се грижи за безопасността на района. Маестро Ирион няма защо да ми оказва честта да говорим и не е длъжен да ме приема, ако такава е волята му. Но нека да огледа кикимората и да си направи съответните изводи. Носикамък, махни чула от кикимората и я остави тук, до самата врата.

– Гералт – каза тихо кметът, – ти ще си отидеш, а на мен тук ще ми се наложи.

– Да вървим, Цалдемейн. Носикамък, извади си пръста от носа и прави каквото ти се казва.

– Сега – обади се клепалото със съвсем друг глас. – Гералт, наистина ли това си ти?

Вещерът тихо изруга.

– Вече губя търпение. Наистина съм аз. И какво от това, че съм аз?

– Приближи се към вратата – каза клепалото, изпускайки облак пара. – Сам. Ще те пусна.

– А кикимората?

– По дяволите кикимората. Искам да поговоря с теб, Гералт. Само с теб. Извинете, кмете.

– А, няма нищо, маестро Ирион – махна с ръка Цалдемейн. – До после, Гералт. Носикамък! Гадината – в помийната яма!

– Както наредите.

Вещерът се приближи до инкрустиралата врата и тя се откряна леко, точно толкова, че той да може да се промъкне, и веднага се хлопна, оставяйки го в пълна тъмнина.

– Хей! – извика той, без да скрива раздражението си.

– Готово – отвърна смайващо познат глас.

Усещането беше толкова неочаквано, че вечерът залитна и разпери ръце в търсене на опора. Опора нямаше.

Градината цъфтеше в бяло и розово, въздухът беше наситен с аромата на дъжд. Небето беше пресечено от огромна дъга, свързваща короните на дърветата с далечната синкава верига на планините. Къщичката наред градината, малка и спретната, беше потънала сред слез. Гералт погледна в кратката си и видя, че стои до колене в мащерка.

– Хайде, идвай, Гералт – прозвуча гласът. – Аз съм пред къщата.

Той влезе в градината. Забеляза някакво движение вляво и погледна натам. Русокоса девойка, напълно гола, вървеше край храстите, носейки пълна с ябълки кошница. Вещерът тържествено си обеща повече да не се учудва на нищо.

– Най-накрая. Здравей, вечерю.

– Стрегобор! – слиса се Гералт.

Вечерът беше срещал през живота си разбойници с външността на градски съветници, съветници, изглеждащи като старци просяци, блудници с вид на принцеси и принцеси, изглеждащи като крави, и крале с маниерите на разбойници. Стрегобор винаги бе изглеждал така, както по всички канони и представи би трябвало да изглежда един магьосник. Беше висок, слаб, прегърбен, имаше буйни гъсти вежди и дълъг, гърбав нос. Отгоре на всичко носеше черна, дълга до земята дреха с широки ръкави, а в ръката си държеше дълъг жезъл с кристално кълбо на върха. Нито един от познатите на Гералт магьосници не изглеждаше като Стрегобор. И – което беше най-учудващото – Стрегобор наистина беше магьосник.

Качиха се на една тераска и се разположиха в плетени столове от върбово дърво, до масичка от бял мрамор. Голата русокоска с кошницата ябълки се приближи, усмихна се и отново тръгна към градината, поклащайки бедра.

– И това ли е илюзия? – попита Гералт, любувайки се на поклащата се плът.

– Да. Както и всичко останало. Но, драги мой, това е илюзия от най-висока класа. Цветята ухаят, можеш да изядеш някоя ябълка, пчелите могат да те ужилят, а нея – магьосникът посочи красавицата – можеш да я...

– Може, по-късно...

– Правилно. Какво правиш тук, Гералт? Все така се трудиш – избиваш за пари представители на изчезващи видове? Какво получи за кикимората? Сигурно нищо, иначе нямаше да дойдеш тук. Помисли си само – има хора, които не вярват в предопределението. Освен ако не си знаел за мен. Знаеше ли?

– Не знаех. Ако има място, където не съм очаквал да те срещна, то е именно тук. Ако не ме лъже паметта, по-рано живееше в Ковиж, в кула, подобна на тази.

– Много неща се промениха оттогава.

– Поне името ти – със сигурност. Сега май се казваш маестро Ирион?

– Така се е наричал строителят на тази кула. Починал е преди двайсет години. Реших, че трябва да го почета по някакъв начин, след като съм се нанесъл в неговата обител. Тук съм резидент. Повечето жители се изхранват от морето, а както знаеш, моята специалност са промените

във времето. От време на време викам буря или порой, от време на време със западния вятър докарвам по-близо до брега стада риби. Може да се живее. Исках да кажа, можеше да се живее – добави той тъжно.

– Защо „можеше“? И защо си си сменил името?

– Предопределението има много лица. Моето предопределение е прекрасно отвън и отвратително отвътре. То е протегнало към мен окървавените си нокти...

– Изобщо не си се променил, Стрегобор – намръщи се Гералт. – Дърдориш глупости, и при това правиш дълбокомислени и многозначителни гримаси. Не можеш ли да говориш нормално?

– Мога – въздъхна магьосникът. – Ако това ще ти достави удоволствие. Дойдох тук, бягайки от жестоко същество, което иска да ме убие. Бягството обаче не ми помогна – то ме намери. По всяка вероятност ще се опита да ме убие утре, в краен случай – вдругиден.

– Аха – рече вешерът с безразличие. – Сега разбирам.

– Май възможната ми смърт не те вълнува особено.

– Стрегобор – каза Гералт, – такъв е светът. Човек вижда много, като пътува. Двама селяни се бият заради межда напред полето, която на другия ден смазват конете на дружините на двама местни графове, жадуващи да се унищожат един друг. На дърветата край пътищата се полюшват обесени, в горите разбойници прерязват гърлата на търговци. В градовете постоянно се натъкваш на трупове в отточните канали. В дворците се намущкват с кинжали, а на пиршествата постоянно някой лежи под масата, с лице, посиняло от отровата. Свикнал съм. Така че защо трябва да се вълнувам, че някого го заплашва смърт, особено ако заплашва теб, а не мен?

– Особено ако заплашва мен – повтори Стрегобор, усмихвайки се. – А аз те мислех за приятел. Надявах се на твоята помощ.

– Последната ни среща – каза Гералт – беше в двореца на крал Иди в Ковиж. Отидох да си получа наградата за убийството на амфисбената, която тероризираше района. Тогава ти и твоят събрат Завист⁷ се надпреварвахте да ме наричате шарлатанин, безразсъдна машина за убиване и ако не ме лъже паметта, мършояд. В резултат на това Иди не само не ми плати нито шелонг, но и ми нареди до дванайсет часа да напусна Ковиж, и тъй като пясъчният му часовник беше повреден, едва успях навреме. А сега ти казваш, че разчиташ на моята помощ. Казваш, че те

---

7. Zavist – става въпрос за име на човек, а не за думата „завист“, която е съвсем различна на полски. – Бел.прев.

преследва чудовище. От какво се страхуваш, Стрегобор? Ако те нападне, му кажи, че обожаваш чудовищата, опазваш ги и следиш нито един вечер-мършояд да не нарушава спокойствието им. Ако и след това то те разкъса и изяде, значи е страшно неблагодарно.

Магьосникът се бе извърнал и мълчеше. Гералт се разсмя.

– Не се надувай като жаба, магьоснико. Разкажи какво те заплашва.

Ще видим какво може да се направи.

– Чувал ли си за Проклятието на Черното слънце?

– Че как, чувал съм. Само че под наименованието Манията на лудия Елтибалд. Така наричаха мага, който устрои гонение, в резултат на което бяха убити или заточени в кули няколко десетки девойки от благороднически произход, дори с кралска кръв. Уж били обладани от демони, проклети, покварени от Черното слънце, както наричат на глупавия си жаргон най-обикновените слънчеви затъмнения.

– Елтибалд, който изобщо не беше луд, разшифрова надписите на менхирите на дауките, на надгробните камъни в некрополите на вожгорите, анализира митовете и легендите на Ооболаците. Не можеше да има никакво съмнение. Черното слънце трябваше да предвещава скорошното завръщане на Лилит, почитана на изток под името Ния, и гибелта на човешката раса. Пътят за Лилит трябваше да бъде проправен от „шейсет девици със златни корони, чиято кръв би запълнила руслото на река“.

– Глупости – каза вечерът. – При това неримувани. Всички различни предсказания са в стихове. Всички знаят какво са имали предвид Елтибалд и Съветът на магьосниците. Възползвали сте се от бълнуванията на душевноболен, за да укрепите властта си, да разрушите съюзи, да не допускате родствени връзки, да отслабите династиите – с други думи да дърпате както си искате конците на марионетките с корони. А ти ме баламосваш с разни предсказания, от които би се засрамил дори някой старец на панаир.

– Може да се отнасяш скептично към теорията на Елтибалд и към интерпретациите на предсказанията, но не можеш да отречеш факта, че сред момичетата, родени след затъмнението, се наблюдават чудовищни мутации.

– Защо да не мога? Аз чух точно обратното.

– Присъствах на аутопсията на една от тях – каза магьосникът. – Гералт, това, което открихме в черепа и гръбначния й мозък, не можеше да се определи еднозначно. Някаква червена гъба. Вътрешните органи бяха объркани, разместени, някои изобщо ги нямаше. Всичко беше

покрито с подвижни камшичета и розово-сини парченца тъкан. Сърцето беше с шест камери. Две от тях на практика атрофирали, но все пак... Какво ще кажеш за това?

– Виждал съм хора, които вместо ръце имат орлови нокти, хора с вълчи зъби. Хора с допълнителни стави, допълнителни органи и допълнителни сетива. Всичко това е резултат от вашите игри с магиите.

– Казваш, че си виждал различни – вдигна глава магьосникът, – а колко от тях си унищожил за пари със своето вещерско призвание? Колко? Защото може да имаш вълчи зъби и да се ограничаваш с това да ги показваш на момичетата в обора, а може и да имаш вълча природа и да нападаш деца. Именно така беше с родените след затъмнението момичета, за които се установи, че имат необяснима склонност към жестокост, агресивност, бурни изблици на гняв и извънредно буен темперамент.

– При всяка жена можеш да откриеш подобни прояви, ако решиш – усмихна се Гералт. – Какви ги говориш? Питаш колко мутанти съм убил, а защо не се поинтересуваш при колко съм развалил магията, колко съм отървал от уроки? Аз, вещерът, когото вие презирате. А какво направихте вие, могъщите магьосници?

– Приложихме висша магия. Наша и на свещениците в различни храмове. Всички изпитания завършиха със смъртта на девойките.

– Това говори лошо за вас, а не за девойките. И така, първите трупове. Доколкото помня, се прави аутопсия само на тях?

– Не само. Не ме гледай така, много добре знаеш, че имаше и други трупове. Първо решихме да ги избием всичките. Но после размислихме... Онези, които вече бяха убити, прибирахме и им правехме аутопсии. На една направихме дисекция.

– И вие, кучи синове, се осмелявате да критикувате вещерите? Ех, Стрегобор, Стрегобор, ще дойде ден, когато хората ще поумнеят и ще ви избият до крак.

– Не мисля, че това ще се случи много скоро – отбеляза кисело магьосникът. – Не забравяй, че го направихме, за да защитим хората. Мутанките щяха да удавят в кръв цели страни.

– Така твърдите вие, магьосниците, които не виждате по-далеч от своя ореол на безпогрешност. И като стана дума за това, вероятно няма да имаш нахалството да твърдиш, че когато сте преследвали тези така наречени мутантки, не сте сгрешили нито веднъж?

– Добре – каза Стрегобор след дълго мълчание. – Ще бъда откровен, макар че не е в мой интерес. Стрешихме, и то неведнъж. Да ги разделим на групи се оказа доста трудна задача. Затова престанахме да

ги... избиваме, а започнахме да ги изолираме.

– А, да, вашите прочути кули – изсумтя вечерът.

– Да, нашите кули. Но това беше поредната грешка. Подценихме ги и много от тях избягаха. Сред принцовете, особено онези, които бяха по-млади и нямаше какво да правят, а още по-малко – какво да губят, се разпространи някаква идиотска мода да освобождават затворените краставици. За щастие повечето си счупиха вратовете.

– Доколкото ми е известно, затворените в кулите девойки са умирали бързо. Както се говори – не без ваша помощ.

– Клевета. Но наистина те бързо изпадаха в апатия, отказваха да се хранят... И което е интересно, малко преди смъртта придобиваха ясно-видски способности. Поредното доказателство за мутация.

– Всяко следващо доказателство е все по-неубедително. Няма ли други?

– Има. Например Силвена, господарката на Нарок, до която не успяхме дори да припарим, страшно бързо взе властта в свои ръце. Сега там стават страховити неща. Фиалка, дъщерята на Ейермир, която избяга от кулата си с помощта на въже, изплетено от коса, отдавна тероризира Северен Велхад. Бернике от Талгар бе освободена от един принц глупак. Него го ослепиха и го хвърлиха в яма, а най-често срещаното нещо в Талгар са бесилките. Има и други примери.

– Точно това е, че има – каза вечерът. – В Ямурлак, например, управлява старецът Абрад. Той има скрофулоза, няма нито един зъб, родил се е сто години преди затъмнението и не може да заспи, ако не обезглавят някого в негово присъствие. Избил е всичките си роднини и е докарал половината народ до състояние на невменяемост, както се говори. Забелязват се и следи на извънредно буен темперамент – в младостта му са го наричали Абрад Свалифуста. Ех, Стрегобор, добре щеше да е, ако жестокостта на владетелите можеше да се обясни с мутации или затъмнения...

– Чуй ме, Гералт...

– И през ум не ми минава. Няма да ме убедиш в правотата си, още по-малко пък в това, че Елтибалд не е бил побъркан разбойник. Да се върнем към чудовището, което те заплашва. Длъжен съм да ти кажа, че историята, която ми разказваш, не ми харесва, но ще я изслушам до края.

– Без да ме прекъсваш с ехидни забележки?

– Не мога да обещая.

– Е, както и да е. – Стрегобор мушна ръце в ръкавите си. – Това

само ще отнеме повече време. И така, историята започна в Крейден, малко северно кралство. Жената на Фредефалк, княза на Крейден, беше Аридея. Умна, образована жена. В нейния род имаше мнозина изследователи на магическото изкуство и вероятно по наследство тя се беше сдобила с доста рядък и мощен артефакт, Огледалото на Нехалена. Както е известно, Огледалата на Нехалена са се използвали главно от пророци и ясновидци, защото са предсказвали бъдещето безпогрешно, макар и предсказанията да не били разбираеми за всички. Аридея използваше Огледалото доста често...

– С обичайния въпрос, предполагам – прекъсна го Гералт. – „Коя е най-красива на света?“ Доколкото ми е известно, Огледалата на Нехалена биват два вида – ласкателни и строшени.

– Грешиш. Аридея се интересуваше повече от съдбата на страната. А в отговор на въпросите ѝ огледалото предсказало мъчителна смърт за нея самата и за множество от поданиците ѝ или от ръката, или по вина на дъщерята на Фредефалк от първия му брак. Аридея се постарала тази новина да стигне до Съвета, а Съветът изпрати в Крейден мен. Мисля, че няма нужда да добавям, че дъщерята на Фредефалк се е родила скоро след затъмнението. Известно време наблюдавах момичето. И в този период тя успя да убие чрез мъчения едно канарче и две кученца и да извади окото на една слугиня с дръжката на гребен. Направих няколко теста с помощта на заклинания и повечето от тях потвърдиха, че момичето е мутант. Доложих за това на Аридея, защото Фредефалк беше наясно относно дъщеря си. Аридея, както казах, не беше глупава жена...

– Ясно – прекъсна го отново Гералт. – И, може да се предположи, не е обичала особено доведената си дъщеря. Предпочитала е някое от собствените ѝ деца да наследи трона. За последвалото мога да се досетя. Изглежда, там не е имало кой да счупи вратлето на дъщеричката. Включително и ти.

Стрегобор въздъхна, вдигна очи към небето, на което многоцветната дъга продължаваше да прелива цветовете си.

– Настоявах само да я изолираме, но княгинята реши друго. Изпрати малката в гората с наемен убиец, ловец. После го намерихме в хресталака. Беше със свалени панталони, така че не беше трудно да се възстанови ходът на събитията. Беше забила фурката си в мозъка му през ухото, когато вниманието му е било погълнато от други неща.

– Ако мислиш, че ми е жал за него – промърмори Гералт, – грешиш.

– Организирахме хайка – продължи Стрегобор, – но момичето

якаш се беше провалило вдън земя. А на мен ми се наложи да напусна спешно Крейден, защото Фредефалк започна да подозира нещо. Чак след четири години получих известие от Аридея. Беше проследила принцесата – живееше в Махакам със семейство джуджета, които беше убедила, че е много по-изгодно да се обират търговците по пътищата, отколкото да си докарват белодробни болести в шахтите. Навсякъде я наричаха Свраката, защото обичаше да набива пленниците живи на кол. Аридея наемала на няколко пъти убийци, но нито един не се върнал. А после вече стана трудно да намира желаещи – слухът за девойката беше плъзнал навсякъде. Беше се научила да борави с меч така, както малцина мъже могат. Повикаха ме отново в Крейден и научих, че са отровили Аридея. Всички мислеха, че това е работа на самия Фредефалк, който си бе взел по-млада и силна наложница, но аз смятам, че е бил? Ренфри.

– Ренфри?

– Така се казва момичето. Смятам, че тя е отровила Аридея. Княз Фредефалк скоро загина при странни обстоятелства по време на лов, а най-големият син на Аридея изчезна безследно. Разбира се, и това е работа на малката. Казвам „малката“, но по това време е била вече на седемнайсет години.

След кратка пауза магьосникът продължи:

– По това време тя и джуджетата ѝ вече всяваха страх в цял Махакам. Но веднъж по някакъв повод се скарали. Не знам дали заради разделянето на пляката, или кой е на ред да застане на пост, но извадили ножовете. Седемте джуджета не преживели тази разпра. Оцеляла само Свраката. Единствено тя. Тогава вече бях в района. Срещнахме се очи в очи. Тя веднага ме позна и мигновено съобрази каква е била тогава моята роля в Крейден. Уверявам те, Гералт, когато тази дива котка се хвърли към мен с меч в ръка, едва успях да изрека заклинанието, а ръцете ми трепереха страшно. Заточих я в блок от планински кристал, шест на девет лакти. Когато изпадна в летаргия, хвърлих блока в шахта на джуджетата и затрупах изхода.

– Нескопосана работа – отбеляза Гералт. – Лесна за разваляне маггия. Не беше ли по-добре да я превърнеш в пепел? Имате толкова симпатични заклинания.

– Не и аз. Не е моята специалност. Но имаш право, нескопосно постъпих. Намерил се някакъв идиот кралски син, похарчил сума ти пари да развали заклинанието и триумфално я отвел вкъщи, в някакво забутано кралство на изток. Баща му, стар разбойник, се оказал по-умен. Напердашил сина си и наредил да разпитат Свраката за съкровищата,

които била заграбила с джуджетата и които хитроумно била скрила. Грешката му била, че когато я сложили гола на масата на палача, негов помощник бил най-големият син на краля. Получило се така, че на сутринта същият този най-голям син, вече останал без роднини, се възкачил на трона и Свраката заела мястото на първа негова фаворитка.

– Видж ти, не е зле.

– Въпрос на вкус. Не останала дълго време фаворитка – до следващия дворец преврат, ако може да се нарече дворец, защото онзи дворец мязал на обор. Скоро се оказа, че тя не е забравила за мен. В Ковиж ми организира три покушения от засада. Реших да не рискувам и се преместих в Понтаж. Тя отново ме намери. Тогава избягах в Ангрен, но и там ме откри. Не знам как го прави, заличавам следите си добре. Може да е някакво свойство на мутацията ѝ.

– А защо не я заключи отново в кристал? Угризения на съвестта?

– Не. Нямах такива. Но се оказа, че е придобила имунитет към магии.

– Това е невъзможно.

– Възможно е. Достатъчно е да се сдобиеш със съответния артефакт или аура. Може пак да е някакво свойство на прогресиращата ѝ мутация. Избягах от Ангрен и се скрих тук, в Лукоморие, в Блавикен. Живях една година спокойно, но тя отново ме надуши.

– Откъде знаеш? Да не е вече тук?

– Да. Видях я в кристала. – Магьосникът вдигна жезъла си. – Не е сама, ръководи банда, което значи, че е замислила нещо сериозно. Гералт, няма къде да избягам вече, не знам място, където да се скрия. Да. Това, че ти дойде тук точно сега, не е случайност. Това е предопределение.

Вещерът вдигна вежди.

– Какво имаш предвид?

– Мисля, че е ясно. Ти ще я убиеш.

– Аз не съм наемен убиец, Стрегобор.

– Не си убиец, съгласен съм.

– Срещу пари убивам чудовища. Зверове, заплашващи хората. Страшилища, създадени чрез магии и заклинания от такива като теб. Но не и хора.

– Тя не е човек. Тя е чудовище, мутант, проклет изрод. Ти докара тук кикимора. Свраката е по-лоша от кикимора. Кикимората убива от глад, а Свраката – за удоволствие. Убий я и ще ти платя колкото поискаш. В границите на разумното, разбира се.

– Вече ти казах, че смятам за глупост историите за мутации и проклятието на Лилит. Девојката си има причини да си разчисти сметките с теб и аз няма да се месея в това. Обърни се към кмета, към градската стража. Ти си градският маѓосник, тукашният закон е на твоя страна.

– Плюя аз на този закон, на кмета и на неговата помош! – избухна Стрегобор. – Не се нуждая от заштита, а искам да я убиеш! В тази кула не може да влезе никој, тук съм в пълна безопасност. Но какво от това, не мога да стојам тук до крај на животот си! Свраката няма да се откаже, докато съм жив, знам го. Какво да права, да стојам в тази кула и да чакам смъртта?

– А ти и другите како неја како са стојали в кулите? Знаеш ли какво, маѓоснико? Трябвало е да оставиш преследването им на други маѓосници, по-моќни, трябвало е да предвидиш последиците.

– Моля те, Гералт.

– Не, Стрегобор.

Маѓосникът мълчеше. Неистинското слънце на неистинското небе не се бе придвижило към зенита, но вечерът знаеше, че в Блавикен вече се смрачава. Почувства глад.

– Гералт – каза Стрегобор, – когато слушахме Елтибалд, у мнозина от нас се появила съмнения. Но решихме да изберем по-малкото зло. Сега аз те моля за същото.

– Злото си е зло, Стрегобор – изрече сериозно вечерът и се изправи. – По-малко, по-голямо, средно – всичко е едно и също, пропорциите са условни, а границите размити. Аз не съм свят отшелник, не съм вършил само добро през животот си. Но ако трябва да избирам между едно зло и друго, предпочитам да не избирам изобщо. Време е да тръгвам. Ще се видим утре.

– Възможно е – каза маѓосникът. – Ако успееш.

3

В „Златниот двор“, нај-представителната страннопиемница в града, беше многолюдно и шумно. Гостите, местни и пътници от други места, бяха заети предимно с типичните за националноста и професијата им неща. Сериозните трговци спореха с джуджетата за цените на стоките и процентите на кредитите. Не толкова сериозните шипеха по задничетата девојките, разносящи бира и зеле с грах. Местните глупаци се правеа на добре информирани. Девојките по всякакъв начин се

стараеха да се харесат на богатите, като същевременно отблъскваха бедните. Каруцарите и рибарите пиеха така, сякаш на другия ден ще забранят добива на хмел. Моряците пееха песни, възхваляващи морските вълни, храбростта на капитаните и прелестите на сирените, последното – живописно и с подробности.

– Напругни си паметта, Стотник – каза Цалдемейн на кръчмаря, навеждайки се над тезгяха така, че да бъде чут сред глъчката. – Шест момъка и девойка, облечени в черни кожени дрехи, украсени със сребро по новиградската мода. Видях ги на бариерата. Отседнали са или при теб, или в „При Тунчик“.

Кръчмарят смръщи изпъкналото си чело, докато бършеше една халба с раираната си престилка.

– Тук са, кмете – каза най-накрая. – Казват, че са дошли за панаира, и всичките са с мечове, дори девойката. Облечени са в черно, както каза.

– Аха – кимна кметът. – Къде са сега? Нещо не ги виждам.

– В малката стаичка. Платиха със злато.

– Ще отида сам – каза Гералт. – Това не бива да се превръща в официално посещение, поне засега. Ще я доведа тук.

– Може би така ще е най-добре. Но внимавай. Не искам сбивания тук.

– Ще се постарая.

Песента на моряците, ако се съди по-честите нецензурни изрази, приближаваше грандиозния си край. Гералт отмести лекичко твърдата и лепкава от мръсотия завеса, прикриваща входа на стаичката.

На масата седяха шестима мъже. Момичето, което очакваше да види, не беше сред тях.

– Какво? – извика онзи, който го видя пръв. Беше плешив, а лицето му бе обезобразено от белег, минаващ през лявата вежда, основата на носа и дясната буза.

– Искам да се видя със Свраката.

От масата се надигнаха две еднакви фигури с еднакво безизразни лица, светли разрошени коси до раменете и еднакви черни кожени дрехи, лъщящи със сребърните си украшения. С еднакви движения близнаците вдигнаха от скамейката еднакви мечове.

– Спокойно, Вир. Седни, Нимир – каза човекът с белега, облегал лакти на масата. – С кой казваш, че искаш да се срещнеш, братко? Коя е тази Сврака?

– Много добре знаеш за кого говоря.

– Кой е тоя? – попита полугол потен тип, с препасани на кръст ремъци на гърдите и налакътници с шипове. – Познаваш ли го, Нохорн?

– Не го познавам – отговори онзи с белега.

– Някакъв албинос – изкикоти се слаб и висок тъмнокос мъж, седнал до Нохорн. Нежните черти на лицето, големите черни очи и ушите с остри върхове издаваха, че е наполовина елф. – Албинос мутант, шега на природата. И такива ги пускат в кръчмите, сред порядъчните хора.

– Виждал съм го някъде – каза як тип със загоряло лице и оплетени на плитки коси. Гледаше злобно Гералт с присвитите си очи.

– Няма значение къде си го виждал, Тавик – каза Нохорн. – Чуй, братко, Циврил току-що страшно те обиди. Няма ли да го предизвикаш на дуел? Толкова скучно е тази вечер.

– Не, няма да го предизвикам – отговори спокойно вещерът.

– А мен ще ме предизвикаш ли, ако блисна по теб тази рибена чорба? – изкикоти се голият до кръста.

– Успокой се, Петнайсетак – каза Нохорн. – Щом е казал не, значи не. Засега. Е, братко, кажи, каквото имаш да кажеш, и се омитай. Имаш възможност да излезеш сам. Ако не се възползваш, прислугата ще те изхвърли.

– С теб нямам за какво да говоря. Искам да се видя със Свраката. С Ренфри.

– Чухте ли, момчета? – Нохорн погледна другарите си. – Той иска да се види с Ренфри. А може ли да узная защо, братко?

– Не може.

Нохорн вдигна глава и погледна близнаците, които веднага пристъпиха напред, звънтейки със сребърните катарамии на високите си ботуши.

– Сетих се – каза изведнъж онзи с плитките. – Спомних си къде съм го виждал!

– Какво мрънкаш, Тавик?

– Пред дома на кмета. Беше докарал някакъв дракон да го продава, някаква кръстоска между крокодил и паяк. Хората мърмореха, че е вещер.

– Какво е това вещер? – попита голият, Петнаисетака. – А, Циврил?

– Наемен магьосник – отговори полуелфът. – Прави фокуси срещу шепа сребърници. Нали казах – шега на природата. Обида за човешките и божиите закони. Такива трябва да се изгарят.

– Не обичаме магьосниците – изсъска Тавик, който още оглеждаше с присвити очи Гералт. – Нещо ми подсказва, Циврил, че в тази дупка

ще имаме повече работа, отколкото предполагаме. Сигурно има още като него, явно се подкрепят.

– Краставите кучета се надушват – усмихна се зловещо полуелфът. – И как може на света да има такива като тях? Кой ви плоди, изроди?

– Бъди така добър да се държиш по-учтиво – отговори спокойно Гералт. – Майка ти, както виждам, достатъчно често е бродила сама из гората, така че имаш причина да се замислиш над собствения си произход.

– Възможно е – каза полуелфът, без да спира да се усмихва. – Но поне познавам майка си. А ти, вещерю, не можеш да се похвалиш с това.

Гералт леко пребледня и стисна зъби. Нохорн видя това и се разсмя гръмогласно.

– Е, братко, такава обида вече не можеш да пуснеш край ушите си. Струва ми се, че на гърба си имаш меч? Е, какво, ще излезете ли с Циврил на двора? Както казах – скучна вечер.

Вещерът не отговори.

– Проклет страхливец – изсумтя Тавик.

– Какво разправяше за майката на Циврил? – продължи монотонно Нохорн, опрял брадичка върху преплетените си пръсти. – Нещо страшно обидно, ако съм разбрал правилно. Че е развратничела, нещо такова. Хей, Петнайсетак, нима можеш да слушаш спокойно как някакъв скитник обижда майката на твоя приятел? Майката е нещо свято!

Петнайсеака се изправи спокойно, откачи меча си и го хвърли на масата. Изпъчи гърди, намести шиповете на лактите си, изплю се и пристъпи напред.

– Ако още не си разбрал – каза Нохорн, – ще поясня: Петнайсеака те предизвиква на юмручен бой. Казах ти, че прислугата ще те изнесе. Направете място.

Петнайсеака се приближи и вдигна юмуци. Гералт сложи длан на ръкохватката на меча и каза:

– Внимавай. Още една крачка, и ще се наложи да търсиш ръката си на пода.

Нохорн и Тавик скочиха и стиснаха мечовете си. Безмълвните близнаци извадиха своите. Петнайсеака се поколеба. Само Циврил не помръдна.

– Какво става тук, да го вземат дяволите? Не мога ли да ви оставя сами дори за минута?

Гералт се обърна много бавно и срещна погледа на очи с цвят на море.

Беше висока почти колкото него. Сламенорусите коси бяха подстригани неравно и стигаха малко под ушите.

Тя стоеше, опряла се с ръка на вратата. Носеше тясно кадифено кафтанче, пристегнато с изящен колан. Полата ѝ също беше неравна, асиметрична – от лявата страна достигаше до прасеца, а отдясно разкриваше здраво бедро над висок ботуш от лисича кожа. На левия ѝ хълбок висеше меч, а на десния – кинжал с голям рубин на върха на ръкохватката.

– Онемяхте ли?

– Това е вечер – промърмори Нохорн.

– Е, и какво?

– Искаше да говори с теб.

– Е, и какво?

– Той е магьосник – обади се Петнайсетак.

– Не обичаме магьосниците – изръмжа Тавик.

– Спокойно, момчета – каза девойката. – Той иска да говори с мен, това не е престъпление. Продължавайте да си вършите работата. И без скандали. Утре е пазарен ден. Не искате вашите изстъпления да развалят панаира – толкова важно събитие в живота на това мило градче.

В настъпилата тишина се чу тихо, противно кикотене. Смееше се Циврил, все още разположил се небрежно на скамейката.

– Ти пък, Ренфри... – каза през смях полуелфът. – Важно... събитие!

– Млъквай, Циврил! Веднага!

Циврил спря да се смее. Веднага. Гералт не се учуди. В гласа на Ренфри прозвуча нещо много странно. Нещо, което напомняше за червените отблясъци от пожар върху мечовете, стоновете на ранени, цвиленето на коне и миризмата на кръв. Очевидно, останалите също си направиха подобни асоциации, защото дори загорялата кожа на Тавик преbledня.

– Е, белокуси – наруши тишината Ренфри, – да отидем в голямата зала и да се присъединим към кмета, с когото дойде тук. Предполагам, че и той иска да поговори с мен.

Щом ги видя, Цалдемейн, който чакаше на тезгяха, прекъсна тихия си разговор с кръчмаря, изправи се и скръсти ръце на гърдите си.

– Чуйте, госпожо – каза той твърдо, без да губи време за размяна на излишни любезности. – Знам от този вечер от Ривия какво ви е довело в Блавикен. Изглежда, сте обидена за нещо на нашия магьосник.

– Възможно е. И какво от това? – попита тихо Ренфри. Също не

особено учтиво.

– За подобни обиди има градски и кастелански съдилища. При нас, в Лукоморието, всеки, който се опита да мъсти с меч за такива обиди, се смята за най-обикновен престъпник. Затова или утре сутринта ще се ометете от Блавикен заедно с черната си компанияка, или ще ви хвърля в някоя яма пре... как се казваше това, Гералт?

– Превантивно.

– Точно така. Разбрахте ли ме, госпожичке?

Ренфри пхна ръка в торбичката на колана си и извади свит няколко пъти пергамент.

– Прочетете това, кмете, ако сте грамотен. И повече не ме наричайте „госпожичке“.

Цалдемейн взе пергамента, чете дълго време, а после го подаде безмълвно на Гералт.

– „До моите кметове, васали и свободни поданици – прочете вещерът на глас. – Уведомяваме всички и всеки, че Ренфри, крейденската княгиня, е на служба при нас и ни е много скъпа и че нашият гняв ще се стовари върху всеки, който реши да я възпрепятства. Аудоен, крал...“ Думата „възпрепятства“ се пише с „е“, но печатът изглежда истински.

– Защото си е истински – каза Ренфри и дръпна пергамента от ръцете му. – Предостави ми го Аудоен, вашият милостив господар. Затова не ви съветвам да ме възпрепятствате. Независимо от това как се пише думата, последствията могат да бъдат печални за вас. Няма да успеете да ме хвърлите в яма, уважаеми кмете. И не ме наричайте „госпожичке“. Не съм нарушила нито един закон. Засега.

– Ако нарушиш дори най-дребния – Цалдемейн изглеждаше така, сякаш иска да я заплое, – ще те хвърля в ямата заедно с твоя пергамент. Кълна се във всички богове, госпожичке. Да вървим, Гералт.

– А на теб, вещерю – докосна Ренфри ръката на Гералт, – искам да ти кажа още нещо.

– Не закъснявай за вечеря – подхвърли кметът през рамо. – Иначе Либуша ще се разсърди.

– Няма да закъснявам.

Гералт се облегна на тезгяха и загледа синьозелените очи на девойката, като си играеше с висящия на шията му медальон с вълча муцуна.

– Чувала съм за теб – каза тя. – Ти си Гералт от Ривия, белокосият вещер. Приятел ли ти е Стрегобор?

– Не.

– Това улеснява нещата.

– Не мисля. Нямам намерение да гледам отстриани.

Ренфри присви очи.

– Утре Стрегобор ще умре – рече тя тихо, отмятайки от челото си кичур от неравно подстриганите си коси. – Няма да е хубаво, ако си отиде и още някой.

– Да, и ако преди него умрат още няколко души. А аз не виждам друга възможност.

– Доста скромно казано.

– За да ме уплашиш, е необходимо нещо повече от думи, Сврако.

– Не ме наричай Сврако, не ми харесва. Работата е там, че аз виждам и други възможности. Струваше си да ги обсъдим, но какво да се прави – Либуша чака. Поне красива ли е тази Либуша?

– Това ли само имаше да ми кажеш?

– Не. Но сега иди. Либуша чака.

4

В стаичката му на тавана имаше някой. Гералт знаеше това още преди да наближи вратата и го разбра по едва доловимото вибриране на медальона. Изгаси газеничето, с което осветяваше пътя си по стълбището, измъкна кинжала от канията на ботуша си и го мушна отзад на колана си. Натисна дръжката на вратата.

В стаята беше тъмно. Но не и за вечер.

Преднамерено без да бърза, сякаш сънено, той пристъпи през прага и затвори вратата след себе си. В следващия момент, отблъсквайки се силно с крака, той се хвърли към човека, седнал на леглото му. Повали го на завивките, притисна го под брадичката с левия лакът и посегна към кинжала. Но не го измъкна. Нещо не беше наред.

– Не е зле за начало – приглушено рече неподвижно лежащата под него Ренфри. – Разчитах на това, но не очаквах, че ще се озовем в леглото толкова скоро. Бъди така любезен да махнеш ръката си от гърлото ми.

– Това си ти.

– Това съм аз. Слушай, има два варианта. Първият – да слезеш от мен и да поговорим. Вторият – да останем както сме, но искам да си сваля поне ботушите.

Вечерът избра първия вариант. Девојката си пое дъх, стана и си оправи косата и полата.

– Запали свещите. Не мога да виждам в тъмното като теб, а обичам да гледам събеседника си.

Тя – висока, слаба, гъвкава – се приближи до масата, седна и изпъна напред обутите си в ботуши крака. Като че ли нямаше оръжие.

– Имаш ли нещо за пиене?

– Не.

– В такъв случай добре, че аз донесох със себе си – засмя се тя и остави на масата кожен мях и две кожени чаши.

– Почти полунощ е – каза студено Гералт. – Може ли направо да пристъпим към работа?

– Минутка само. Ето, пий. За твое здраве, Гералт.

– Подобно, Сврако.

– Казвам се Ренфри, по дяволите – вдигна глава тя. – Разрешавам ти да пропускаш княжеската титла, но не ме наричай Сврако.

– По-тихо, ще събудиш цялата къща. Мога ли най-накрая да науча защо си влязла тук през прозорчето?

– Колко си досетлив, вещерю. Искам да спася Блавикен от клане. За да обсъдя този въпрос с теб, се катерих по покривите като котка през март. Надявам се да оцениш това.

– Оценявам го. Само че не знам какъв смисъл има от този разговор. Работата е ясна. Стрегобор се е затворил в магьосническата си кула и за да се добереш до него, трябва да организираш обсада. Ако направиш това, кралското ти листче няма да ти помогне. Ако нарушиш закона открито, Аудоен няма да те защити. Кметът, стражата, целият Блавикен ще се обърнат против теб.

– Ако целият град се обърне против мен, жестоко ще се разкайва. – Ренфри се усмихна, показвайки хищните си бели зъби. – Огледа ли моите момчета? Гарантирам, че си знаят работата. Представиш ли си какво ще стане, ако започне битка между тях и онези глупаци от стражата, които само се спъват в собствените си алебарди?

– А ти, Ренфри, какво, да не си въобразяваш, че ще стоя отстрани и ще гледам спокойно такава битка? Нали виждаш, че живея у кмета? Ако се наложи, ще застана до него.

– Не се съмнявам – каза Ренфри, вече по-сериозно, – само че най-вероятно ще си сам, защото останалите ще се изпокроят из мазетата. На света няма човек, който би се справил с въоръжената ми седморка. Това не е по силите на сам човек. Но, белокоси, нека да не се плашим взаимно. Казах – кръвопролитие то може да се избегне. Конкретно – има двама души, които могат да направят това.

– Целият съм в слух.

– Единият – продължи Ренфри – е Стрегобор. Лично. Той ще излезе доброволно от кулата си и аз ще го отведа някъде в пустошта, а Блавикен отново ще се потопи в сладка апатия и скоро ще забрави за всичко.

– Стрегобор може и да прилича на побъркан, но не е чак дотам.

– Кой знае, вешерю, кой знае. Има доводи, които не могат да се отхвърлят и предложения, на които не може да се откаже. Като например тридамският ултиматум. Ще обявя на магьосника тридамския ултиматум.

– Каква е неговата същност?

– Това е една малка тайна.

– Така да бъде. Само че се съмнявам, че ще има ефект. Достатъчно е да се спомене за теб и на Стрегобор започват да му тракат зъбите. Ултиматумът, който би го заставил да ти се предаде доброволно, трябва наистина да е някакъв особен. Нека по-добре да преминем направо към втората личност, която може да предотврати клането в Блавикен. Опитвам се да отгатна кой може да е.

– Интересно колко ли си проникателен, белокози.

– Това си ти, Ренфри. Самата ти. Ти ще проявиш истинско княжеско, дори кралско великодушие и ще се откажеш от отмъщението си. Познах ли?

Ренфри отметна глава назад и се разсмя гръмогласно, закривайки с малко закъснение устата си с ръка. После пак стана сериозна и втренчи във вешера искрящите си очи.

– Гералт, бях княгиня, но в Крейден. Имах всичко, за което можех да мечтая, дори нямаше нужда да искам нещо. Слугите тичаха веднага щом ги повикам. Имах рокли, обувки. Кюлотки от батиста. Скъпоценности и бижута, светложълто пони, златни рибки в басейна. Куклите и къщичката за тях не биха се побрали в тази стая. И това продължи до деня, в който Стрегобор и онази курва Аридея не наредиха на ловеца да ме отведе в гората, да ме заколи и да им предаде сърцето ми и черния ми дроб. Прекрасно, нали?

– По-скоро отвратително. Радвам се, че тогава си се разправила с ловеца, Ренфри.

– Как ли пък не! Смили се и ме пусна. Но първо ме изнасили, кучият му син, и ми взе обещите и златната диадема.

Гералт я погледна в лицето, играейки си с медальона. Тя не извърна поглед.

– Тогава се приключи с княгинството. Роклята – разкъсана,

кюлотките – завинаги изгубили белотата си. А после дойдоха мръсотията, гладът, вонята, тоягите и ритниците. Отдавах се на първия срещнат за къшей хляб и покрив над главата. Знаеш ли какви бяха косите ми преди това? Като коприна и стигаха до под прасеца ми. Когато въшлясах, отрязаха косите ми до кожа с ножица за стригане на овце. Вече така и не пораснаха както трябва.

Тя помълча, отхвърляйки от челото си една от неравните си къдрици.

– Пораснах, за да не умра от глад. Убивах, за да не ме убият. Седях в ями, пропити с миризмата на урина, без да знам дали ще ме обесят на сутринта, или само ще ме нашибат с камшици и ще ме прогонят. И през цялото време моята мащеха и твоят магьосник ме преследваха, наемаха убийци, опитваха се да ме отровят. Правеха ми уроки. Да проявя великодушие? Да им простя по кралски? По кралски ще му отсека главата, а може първо и двата крака, ще видим.

– Аридея и Стрегобор са се опитвали да те отровят?

– Точно така. С ябълки, напоени със сок от отровно биле. Спаси ме едно джудже. То ми даде еметикум, от който щях да си повърна всички вътрешности. Но оцелях.

– Едно от седемте джуджета?

Ренфри, която в този момент тъкмо пълнеше чашата си, застина.

– Охо – изрече. – Ти знаеш много неща за мен. Но какво от това? Какво имаш против джуджетата? Или против другите хуманоиди? Честно казано, те се отнасяха към мен по-добре, отколкото повечето хора. Но това не е твоя работа. Казах ти – Стрегобор и Аридея ме преследваха като див звяр. После вече не можеха, а аз самата станах ловец. Аридея пукна в собственото си легло. За нея съставих специална програма. А сега за магьосника. Гералт, как мислиш, той заслужава ли да умре? Кажй!

– Аз не съм съдия. Аз съм вешер.

– Именно, та си вешер. Казах, че има двама души, които могат да предотвратят клането в Блавикен. Вторият си ти. Теб магьосникът ще те пусне в кулата и ти ще го убиеш.

– Ренфри – отговори спокойно Гералт, – като идваше насам, случайно да си падала на главата си от някой покрив?

– Ти вешер ли си, или не, по дяволите? Разправят, че си убил кикимора и си я докарал на магаре, за да вземеш награда. Стрегобор е лош от кикимората, той е безумно животно и убива, защото боговете са го създали такъв. Стрегобор е изверг, маниак, чудовище. Докарай ми го

на магарето си, и няма да пожаля златото си за теб.

– Аз не съм наемен убиец, Сврако.

– Не си. – Тя качи краката си на масата, без дори да се опитва да прикрие бедрата си с полата. – Ти си вешер, спасител на хората, които защитаваш от Злото. А в конкретния случай злото са мечовете и пожарите, които ще се развихрят тук, когато се изправим едни срещу други. Не ти ли се струва, че ти предлагам по-малкото зло, най-доброто решение? Дори за този кучи син Стрегобор. Можеш да го убиеш милосърдно, с едно движение, уж случайно. Ще умре, без да знае, че умира. А аз не мога да му обещавам това. Даже напротив.

Гералт мълчеше. Ренфри изпъна ръце назад и ги сложи зад главата си.

– Разбирам колебанието ти – каза тя. – Но трябва да получа отговор незабавно.

– Знаеш ли защо Стрегобор и княгинята са искали да те убият тогава, в Крейден, а и после?

Ренфри се изправи рязко, свали краката си от масата.

– Мисля, че това е ясно – избухна тя. – Искана да се отърват от пърородната дъщеря на Фредефалк, защото аз бях наследница на трона. Децата на Аридея са родени в резултат на морганатичен брак⁸ и те нямаха никакво право на...

– Нямам предвид това, Ренфри.

Девојката наведе глава, но само за миг. Очите ѝ заискриха.

– Е, добре. Защото уж съм проклета. Още от утробата на майка ми.

Уж съм...

– Довърши!

– Чудовище.

– А не си ли?

За миг Ренфри изглеждаше беззащитна и съкрушена. И много тъжна.

– Не знам, Гералт – прошепна тя, после изражението ѝ отново стана свирепо. – И откъде да знам, по дяволите? Ако си порежа пръста, тече кръв. Също така кървя всеки месец. Ако преям, ме боли коремът, а ако препия, имам главоболие. Когато ми е весело, пея, а когато ми е тъжно – ругая. Ако мразя някого, го убивам, а ако... О, по дяволите, стига толкова. Какъв е твоят отговор, вешерю?

---

8. Брак на мъж от монархически род и жена с обикновен (немонархически) произход. – Бел.ред.

– Моят отговор е: „не“.

– Помниш ли какво ти казах? – попита тя след кратко мълчание. – Има предложения, на които не може да се откаже, защото последствията са страшни. Предупреждавам те, че моето предложение е точно такова. Помисли си добре.

– Добре си помислих. И се отнеси към мен сериозно, защото аз те приемам напълно на сериозно.

Ренфри мълча известно време, играеше си с верижката на перлата си, обикаляща три пъти шията ѝ и кокетно скриваща се между изящните ѝ гърди, част от които бе разкрита от деколтето ѝ.

– Гералт, Стрегобор помоли ли те да ме убиеш?

– Да. Той смяташе, че това ще бъде по-малкото зло.

– И ти му каза същото, което и на мен?

– Да.

– Защо?

– Защото не вярвам в по-малкото зло.

Ренфри леко се усмихна, после устните ѝ се изкривиха в гримаса, много грозна на светлината на свещите.

– Друг път не вярваш! Разбираш ли, прав си, но само отчасти. Съществуват само Злото и Голямото зло, а в сенките зад тях се крие Много голямото зло. Много голямото зло, Гералт, е такова, каквото дори не можеш да си представиш, даже ако мислиш, че нищо не може да те учуди. И знаеш ли, Гералт, понякога се случва така, че Много голямото зло те хваща за гърлото и ти казва: „Избирай, братко, или мен, или онова, по-малкото“.

– Ще ми кажеш ли накъде биеш?

– На никъде. Подпийнах си и философствам, търся някакви истини. Току-що намерих една: по-малкото зло съществува, но ние не сме в състояние да го избираме сами. Само Много голямото зло може да ни принуди да направим такъв избор. Независимо дали го искаме.

– Аз явно съм изпил твърде малко – усмихна се ехидно вешерът. – А между другото, полунощ вече мина. Да говорим конкретно. Ти няма да убиеш Стрегобор в Блавикен. Няма да ти позволя. Няма да допусна да се стигне до клане и кръвопролития. За втори път ти предлагам: откажи се от отмъщението. Откажи се от намерението си да го убиеш. По такъв начин ще му докажеш, и не само на него, че не си кръвожадно, безчовечно чудовище, мутант и изрод. Ще докажеш, че той е сгрешил. Че ти е причинил Много голямо зло с грешката си.

Ренфри известно време гледа медальона му. Вешерът бе стиснал

верижката му и го въртеше.

– А ако кажа, вешерю, че не умея да прощavam или да се отказвам от отмъщение, това ще бъде равносилно на признание, че той и онези като него са прави? Така ли? С това ще докажа, че все пак съм чудовище, демон, прокълнат от боговете? Чуй ме, вешерю. В самото начало на скитанията ми ме приюти един кмет ерген. Харесваше ме. Но тъй като аз изобщо не го харесвах, дори напротив, всеки път, когато ме искаше, така ме пребиваше, че на следващия ден едва успявах да стана от леглото. Веднъж станах по тъмно и му прерязах гърлото. Със сърп. Тогава не бях толкова опитна, колкото съм сега, и ножът ми се струваше нещо много малко. И, разбираш ли, Гералт, когато слушах как кметът хрипти и когато гледах как краката му се гърчат, осъзнах, че синините от неговите юмруци и ритници вече не ме болят и ми е хубаво, толкова хубаво, че... Отидох си, подсвирквайки си весело, здрава, радостна и щастлива. И после всеки път се повтаряше същото. Ако не беше така, кой би си хабил времето да отмъщава?

– Ренфри – каза Гералт. – Въпреки мотивите ти, ти няма да си тръгнеш оттук, подсвирквайки си, и няма да се чувстваш толкова хубаво както тогава. Няма да си отидеш весела и щастлива, но все пак ще си отидеш жива. Утре сутринта, както нареди кметът. Вече ти го казах, но пак ще повтора: няма да убиеш Стрегобор в Блавикен.

Очите на Ренфри блестяха, отразявайки свещите, перлата в деколетето ѝ също блестеше, както и медальонът с вълча муцуна, който се клатеше на сребърната верижка.

– Жал ми е за теб – обади се внезапно девойката, без да откъсва поглед от проблясващия сребърен медальон. – Ти твърдиш, че не съществува по-малкото зло. И утре ще останеш на площада, върху обления в кръв паваж, сам-самичък, защото не си направил правилния избор. Ще си направил избор, но не правилния. Никога няма да знаеш дали си постъпил правилно, никога няма да си сигурен. Никога, чуваш ли? А ще ти се отплатят с камъни и лоши думи. Жал ми е за теб.

– А ти? – попита вешерът тихо, почти шепнешком.

– аз също не умея да правя правилни избори.

– Коя си ти?

– Тази, която съм.

– Къде си?

– Студено ми е...

– Ренфри! – Гералт стисна медальона.

Тя вдигна глава, сякаш събудила се от сън, примигна учудено

няколко пъти. За един кратък миг изглеждаше уплашена.

– Ти спечели – каза тя рязко. – Спечели, вечерю. Утре сутринта ще си тръгна от Блавикен и никога няма да се върна в това отвратително градче. Никога. Нaley ми, ако е останало нещо.

Обичайната подигравателна, лукава усмивка отново заигра на устните ѝ, когато остави чашата.

– Гералт?

– Да?

– Този проклет покрив е твърде стръмен. По-добре да си тръгна отук на разсъмване. В тъмнината може да падна и да се осакатя. Аз съм княгиня, имам нежно тяло, усещам грахово зърно през сламен дюшек. Е, какво мислиш?

– Ренфри – усмихна се неволно Гералт, – подобава ли на една княгиня да говори такива неща?

– Какво разбираш ти от княгини, проклетнико? Аз бях княгиня и знам, че красотата на живота е в това да правиш това, което ти се прави. Трябва ли да ти кажа какво ми се прави, или ще се досетиш сам?

Гералт не отговори, продължаваше да се усмихва.

– Дори не смея да помисля, че не ти харесвам – намръщи се девойката. – Нека по-добре да смятаме, че просто се страхуваш да не те сподели съдбата на кмета ерген. Ех, белокоси, нямам нищо остро в мен. Всъщност провери сам.

Тя положи краката си на коленете му.

– Свали ми ботушите. Те са най-подходящото място за криене на кинжал.

Вече боса, тя се изправи и откопча катарамата на колана си.

– Тук не крия нищо. И тук също, както виждаш. Но духни най-накрая проклетата свещ!

Навън в тъмнината мяучеше котка.

– Ренфри!

– Какво?

– Това батиста ли е?

– Разбира се, да я вземат дяволите. Аз княгиня ли съм, или какво?

5

– Тате – провлачи монотонно Марилка, – кога ще отидем на панаира? На панаира, тате?

– Тихо, Марилка – промърмори Цалдемейн, обирайки със залък хляб остатъците храна от дъното на чинията си. – Та какво казваше, Гералт? Те си отиват от града?

– Да.

– Не мислех, че всичко ще мине толкова гладко. С този неин пергамент и с печата на Аудоен ме беше притиснала до стената. Правех се на много страшен, но, честно казано, нищо не можех да им направя.

– Дори ако бяха нарушили закона открито? Ако бяха организирали безредици, битка?

– Дори тогава. Аудоен е страшно раздразнителен крал, изпраща на ешафода за всякакви дреболии. Имам жена, дъщеря, харесвам длъжността си. Не ми се налага да мисля откъде да търся утре нещо за ядене. С други думи, добре е, че си тръгват. А как всъщност стана така?

– Тате, искам на панаира!

– Либуша, вземи Марилка! Да, Гералт, не очаквах. Разпитах Стотника, кръчмаря от „Златния двор“, за новиградската компания. Това се казва шайка. Разпознали са някои от тях.

– Така ли?

– Този, с белега на лицето, Нохорн, е бивш приближен на Абергард от така наречените ангренски наемници. Чувал ли си за тях? Ясно, кой не е чувал. Този, когото наричат Петнайsetака, също е бил там. А дори и да не е бил, прякорът му не идва от петнайсет добри дела. Мургавият полуелф, Циврил, е разбойник и професионален убиец. Май е свързан по някакъв начин с клането в Тридам.

– Къде?

– В Тридам. Не си ли чул за него? Много шум се вдигна навремето. Преди три... Да, преди три години, защото тогава Марилка беше на две. Баронът на Тридам държал в яма някои разбойници. Техните приятелчета, и между тях май е бил и полуелфът Циврил, пленили на реката сал, пълен с поклонници – това било по време на Празника на Нис. Пратили на барона искане да освободи всички. Баронът, разбира се, отказал, и тогава те започнали да убиват поклонниците, един след друг. Докато баронът не смекчил позицията си и не пуснал цялата дружина от ямата, те изпратили по течението повече от десет трупа. Заради това баронът го заплашвало изгнание, а даже и обезглавяване – едни го упреждали, че отстъпил едва след като убили толкова хора, други вдигнали шум, че е създал прен... прецедент, или както там се нарича, трябвало е да застрелят всички с арбалети, заедно със заложниците, или да превземат сала с щурм, без да отстъпват нито педя. Баронът казал в съда, че е избрал по-

малкото зло, защото на сала е имало повече от двайсет и пет души, сред тях – жени и деца...

– Тридамският ултиматум – прошепна вешерът. – Ренфри...

– Какво?

– Цалдемейн, панаирът.

– Е, и какво?

– Не разбираш ли? Тя ме е излъгала. Никъде няма да ходят. Ще принудят Стрегобор да излезе от кулата, както са принудили барона от Тридам. Или ще принудят мен... Не разбираш ли? Ще започнат да избиват хора на панаира. Вашият пазар между тези стени е истински капан!

– О, богове, Гералт! Сядай! Накъде си тръгнал?

Марилка, изплашена от виковете, клекна в ъгъла на кухнята и се разрева.

– Казвах ти! – извика Либуша, като сочеше Гералт. – Казвах ти! Само беди ще донесе той!

– Млъквай, жено! Гералт! Седни!

– Трябва да ги спра! Незабавно, докато хората на пазара не са се събрали. Извикай стражата! Когато излязат от странноприемницата, за вратовете – и в ямата!

– Гералт, бъди разумен. Не може така, не можем да ги пипнем с пръст, докато не са направили нещо. Ще се съпротивляват, ще се пролее кръв. Те са професионалисти, ще убият много хора. Ако слухът стигне до Аудоен, ще си изгубя главата. Добре, ще събера стражите, ще отида на пазара, ще ги наблюдаваме...

– Това с нищо няма да помогне, Цалдемейн. Когато тълпата изпълни площада, вече няма да можеш да успокоиш народа, няма да можеш да спреш паниката и клането. Трябва да бъдат обезвредени сега, докато пазарът е безлюден.

– Това ще е незаконие. Не мога да го допусна. А това за полуелфа и Тридам може да е слух. Ако бъркаш, Аудоен ще ми съдере кожата.

– Трябва да изберем по-малкото зло!

– Гералт! Забранявам ти! Като кмет, забранявам! Остави меча! Стой!

Марилка пицеше, закрила лицето си с ръце.

6

Циврил, сложил длан над очите си, гледаше слънцето, подаващо се

иззад дърветата. На пазара започваше оживление, трополяха колички и каруци, първите прекупвачи вече пълнеха сергиите си със стока. Чува-ше се удрянето на чукче, кукуригаше петел, чайките надаваха крясъци.

– Очертава се чудесен ден – мърмореше Петнайсатака замислено.

Циврил го погледна накриво, но не каза нищо.

– Как са конете, Тавик? – попита Нохорн, слагайки си ръкавиците.

– Готови са, оседлани. Циврил, все още има малко хора на пазара.

– Ще дойдат повече.

– Трябваше да хапнем нещо.

– После.

– Да бе. Откъде време после? А и желание.

– Гледайте – обади се неочаквано Петнайсатака.

Откъм главната улица идваше вешерът. Зави между щандовете и тръгна право към тях.

– Аха – каза Циврил. – Ренфри беше права. Подай ми арбалета, Нохорн.

Циврил се наведе, опъна тетивата, помагайки си с крак, и грижливо сложи стрелата в жлеба, Вешерът продължаваше да върви. Циврил вдигна арбалета.

– Нито крачка повече, вешерю!

Гералт спря. От групата го дяляха около четирийсет крачки.

– Къде е Ренфри? – попита вешерът.

Полуелфът изкриви красивото си лице в гримаса.

– При кулата. Прави на магьосника едно предложение. Знаеше, че ще дойдеш. Нареди да ти предадем две неща.

– Говори.

– Първото е послание, което звучи така: „Аз съм това, което съм. Или аз, или другото, по-малкото.“ Предполагам, че знаеш какво означава.

Вешерът кимна, после вдигна ръка и хвана ръкохватката на меча, стърчаща над дясното му рамо. Острието блесна, описа кръг над главата му и той тръгна бавно към групата.

Циврил се разсмя неприятно, зловещо.

– Точно така. Тя предвиди и това. А сега ще получиш второто, кое-то нареди да ти предадем: Право между очите.

Вешерът вървеше. Полуелфът вдигна арбалета пред лицето си. Стана много тихо.

Тетивата извънтя. Вешерът замахна с меча си и се чу протяжен звън от удара на метал в метал. Стрелата излетя нагоре, удари се

приглушено в покрива на близката къща, отскочи и издрънча във водосточната тръба. Вещерът продължаваше да върви.

– Отби я – ахна Петнайсетака. – Отби я в полет...

– Съберете се – изкомандва Циврил.

Мечовете изсъскаха, докато излизаха от ножниците. Хората на Ренфри застанаха рамо до рамо и насочиха остриетата напред.

Тавик не издържа и се понесе към вещера. Близнаците го последваха.

– Не се разделяйте! – изкрещя Циврил, завъртя глава и изгуби Гералт от поглед. Изруга и отскочи встрани, видя, че групата му се разпада и кръжи между сергиите в налудничав хоровод.

Тавик беше първи. Само преди миг още летеше към вещера, но изведнъж го видя да се мярка от лявата му страна, носещ се в противоположна посока. Заситни крачка, за да се спре, но преди да е успял да вдигне меча си, вещерът вече прелиташе край него. Тавик усети силен удар с меч над едното си бедро. Отскочи и се понесе към земята. Едва когато вече беше на колене, погледна бедрото си и запищя.

Близнаците атакуваха едновременно носещата се между тях размигана черна фигура и налетяха един на друг, удрайки раменете си и за момент губейки ритъм. Това се оказа достатъчно. Вир, когото вещерът съсече по цялата ширина на гърдите, се преви на две, направи още няколко крачки и рухна върху една сергия с плодове. Нимир получи удар в слепоочието, завъртя се на място и се строполи безчувствен в близката канавка.

На пазара се завъртя вихър от бягащи прекупвачи, затрещяха преобръщащи се сергии, вдигна се прах и се разнесоха викове. Тавик още веднъж се опита да се вдигне на треперещите си крака и падна.

– Петнайсетак, отляво! – изрева Нохорн, носейки се в полукръг, за да заобиколи вещера откъм гърба.

Петнайсетака се обърна бързо. Но не достатъчно бързо. Получи удар в корема, задържа се на крака, но следващият удар беше по врата му, точно под ухото. Направи няколко крачки и се строполи върху пълна с риба количка, която се преобърна, и Петнайсетака се плъзна по паважа, покрит с люспи.

Циврил и Нохорн нанесоха удари едновременно от двете страни, елфът със замах отгоре, а Нохорн – с клякане, нисък и плосък замах. Вещерът отби и двата удара, двата металически звука се сляха в един. Циврил отскочи и се спъна, но се задържа на крака, като се подпря на дървените стълбове на една от сергиите. Нохорн се хвърли и го прикри,

вдигайки меч над главата си. Ударът беше толкова силен, че го отхвърли назад и краката му се подкосиха. Той скочи и вдигна ръка да се предпази. Но късно. Получи удар в лицето, симетричен на стария белег.

Циврил, отблъсквайки се с гръб от сергията, прескочи падащия Нохорн, атакува полуобърнат, нанесе удар с две ръце, не уцели и моментално отскочи. Не усети застигналия го удар. Краката му се подкосиха, когато, защитавайки се, се опита да премине с финт към поредното нападение. Мечът падна от ръката му, разсечена от вътрешната страна, над лакътя. Той падна на колене, тръсна глава, опита се да стане, но не успя. Отпусна глава на коленете си и застина така, сред червената локва и разпилените зелки, гевреци и риби.

На пазара се беше появила Ренфри.

Тя вървеше с мека, котешка стъпка между сергиите. Тълпата, която бучеше като рояк стършели в близките улички и покрай стените на къщите, притихна. Гералт стоеше неподвижно, отпуснал ръката, която стискаше меча. Девојката спря на десет крачки от него. Видя се, че под кафтанчето си има ризница – къса, едва прикриваща бедрата ѝ.

– Ти избра – каза тя. – Сигурен ли си, че това е правилният избор?

– Тук няма да има втори Тридам – изрече Гералт с усилие.

– Не би и могло. Стрегобор ми се изсмя. Каза, че ако ще да избия целия Блавикен и дори най-близките села, той няма да излезе от кулата. Защо ме гледаш така? Да, излъгах те. Цял живот съм лъгала, когато е било необходимо, защо да правя изключение за теб?

– Върви си, Ренфри.

– Не, Гералт – разсмя се тя и бързо измъкна меча си.

– Ренфри.

– Не, Гералт. Ти направи своя избор, сега е мой ред.

С едно движение тя скъса полата си, размаха я във въздуха и я нави около лявата си ръка. Гералт отстъпи, вдигна ръка и направи някакъв знак с пръсти. Ренфри отново се засмя – късо, хрипливо.

– Напразно, белокуси. Това не ме лови. Само меч.

– Ренфри – повтори той, – върви си. Ако мечовете ни се срещнат, аз вече няма... да мога...

– Знам – каза тя. – Но и аз... не мога иначе. Просто не мога. Ние сме това, което сме. Аз и ти.

Тя тръгна към него с лека, разкрячена походка. В дясната ѝ ръка, изпъната встрани, проблясваше мечът, а с лявата влачеше полата по земята. Гералт отстъпи две крачки назад.

Ренфри скочи, замахна с лявата ръка, полата излетя във въздуха и

мечът проблесна, прикрит зад нея. Къс удар. Гералт отскочи, платът дори не го докосна, а мечът на Ренфри се плъзна по неговото оръжие. Той машинално се защити със средата на острието и бързо завъртя нейния меч, опитвайки се да го избие. Това беше грешка. Тя отби острието му и веднага, с полусвити, разкрячени крака го атакува, целейки се в лицето. Гералт едва успя да парира удара и отскочи от падащия върху него плат. Завъртя се, избягвайки проблясващия в мълниеносни удари меч, и отново отскочи. Ренфри налетя към него, хвърли полата в очите му и го атакува отблизо, полуобърната. Той избягна удара и се озова съвсем до нея. Тези прийоми ѝ бяха познати. Обърна се едновременно с него, почти докосвайки го. Той усети дъха ѝ и острието ѝ премина по гърдите му. Болката го срязва, но не наруши ритъма му. Обърна се още веднъж, в противоположната посока, отби меча ѝ, летящ към слепоочието му, направи бърз финт и атакува. Ренфри отскочи и се наведе за удар надолу. Гералт, приклепнал при нападението си, мълниеносно я наръга отдолу, със самия връх на меча, в незащитените от ризницата бедро и слабини.

Тя не извика. Падна на колене и настрани, пусна меча и стисна с две ръце съсеченото си бедро. Кръвта зашуртя на тласъци между пръстите ѝ и потече на ручей по украсения ѝ колан, ботушите от лисича кожа и мръсния паваж. Тълпата, изпокрила се по ъглите, се раздвижи и нададе вой.

Гералт прибра меча си.

– Не си отивай – простена тя, свивайки се на кълбо.

Той не отговори.

– Студено ми е...

Той не отговори. Ренфри отново застана. Струйките кръв запълваха дупките между камъните на паважа.

– Гералт... прегърни ме...

Той не отговори.

Тя падна настрани и застина, притиснала буза към паважа. Острият кинжал, който досега прикриваше с тялото си, се изплъзна от вдървените ѝ пръсти.

Измина минута, която се стори на вечера цяла вечност. Той вдигна глава при звука на почукващия по паважа жезъл на Стрегобор. Магьосникът се приближаваше бързо, заобикаляйки труповете.

– Ама че битка! – изрече той задъхано. – Видях, Гералт, видях всичко в кристала...

Приблужи се и се наведе. В дългата си до земята черна дреха, опрян на жезъла си, той изглеждаше стар, ужасно стар.

– Изумително – поклати глава Стрегобор. – Свраката е мъртва.

Гералт не отговори.

– Е, Гералт – изправи се магьосникът, – отиди за каруца. Ще я откараме в кулата. Трябва да ѝ направя аутопсия.

Погледна към вешера и без да дочака отговор, се наведе над тялото.

Вещерът усети, че някой вътре в него самия, някой, когото не познаваше, стисна ръкохватката на меча и бързо го извади от ножницата.

– Само я докосни, магьоснико – каза онзи, когото вещерът не познаваше, – само я докосни, и главата ти ще отлети на паважа.

– Какво, Гералт, полудя ли? Ранен си, в шок си! Аутопсията е единственият начин да узная...

– Не я докосвай!

При вида на вдигнатия над него меч, Стрегобор отскочи и размаха жезъла си.

– Добре! – извика той. – Както искаш! Но ти така и няма да узнаеш! Никога няма да бъдеш сигурен! Чуваш ли, вещерю? Никога!

– Махай се оттук!

– Както искаш. – Магьосникът се обърна и удари с жезъла по паважа. – Връщам се в Ковиж, нито ден няма да остана в тази дупка. Ела с мен. Не оставай тук. Тези хора нищо не знаят, не разбират, видели са само как убиваш. А ти убиваш грозно, Гералт. Е, идваш ли?

Гералт не отговори, дори не го погледна. Прибра меча си. Стрегобор сви рамене и бързо се отдалечи, почуквайки ритмично с жезъла си.

От тълпата полетя камък и се удари в паважа. Последва го втори и изсвистя до самото рамо на Гералт. Вещерът се изправи, вдигна двете си ръце и направи няколко бързи движения с тях. Тълпата зашумя, посипаха се камъни, но Знакът ги отблъскваше и те преминаваха покрай целта, предпазвана от невидима сферична броня.

– Достатъчно!!! – изрева Цалдемейн. – Стига толкова, мамицата ви!

Тълпата зашумя като вълните на прибой, но камъните престанаха да летят. Вещерът стоеше неподвижно. Кметът се приближи към него.

– Това ли е всичко? – попита той, като сочеше проснатите по площада неподвижни тела. – Така ли изглежда по-малкото зло, което избра? Направи ли вече всичко, което смяташ за нужно?

– Да – отговори Гералт с усилие.

– Сериозна ли е раната ти?

– Не.

– В такъв случай се махай оттук!

– Да – отговори вещерът. Постоя още минута, отбягвайки погледа

на кмета. После бавно, много бавно се обърна.

– Гералт.

Вещерът го погледна.

– Не се връщай никога – каза Цалдемейн. – Никога.

Гласът на здравия разум IV

– Нека да поговорим, Йола.

Имам нужда от този разговор. Казват, че мълчанието е злато. Възможно е, не знам. Във всеки случай, то си има своя цена. Която трябва да се плати.

На теб ти е по-лесно, да, не отричам. Ти си избрала доброволно мълчанието, ти си направила от него жертва за своята богиня. Аз не вярвам в Мелителе, не вярвам и в съществуването на други богове, но ценя твоя избор, твоята жертва, ценя и уважавам това, което вършиш. Защото твоята вяра и посвещение, цената за мълчанието, която ти плащаш, ще те направят по-добра, по-достойна. Поне могат да те направят. А моята невяра не може нищо. Тя е безсилна.

Питаш: в какво вярвам аз в такъв случай?

Вярвам в меча.

Както виждаш, имам два от тях. Всеки вещер има по два меча. Недоброжелателите казват, че сребърният е за чудовища, а стоманеният – за хора. Разбира се, това не е вярно. Има чудовища, които могат да се убият само със сребърния меч, но се срещат и такива, за които желязото е смъртоносно. Не, Йола, не всяко желязо, а само онова, което се съдържа в метеоритите. Питаш: какво е това метеорит? Това са падащите звезди. Виждала си неведнъж падащи звезди – къси, светещи чертички на нощното небе. Когато си ги виждала, сигурно си си пожелавала нещо, може би за теб това е бил поредният повод да повярваш в боговете. За мен метеоритът е само парче метал, което пада и се забива в земята. Метал, от който може да се изкове меч.

Можеш, разбира се, че можеш да вземеш меча ми. Виждаш ли колко е лек? Дори ти го вдигаш без усилие. Не! Не докосвай острието, ще се нараниш. То е по-остро от бръснач. Такова трябва да бъде.

О, да, често тренирам. Всяка свободна минута. Не бива да губя навиците си. И тук, в най-уединеното кътче на храмовия парк, дойдох също да се разкърша, да изхвърля от мускулите си противното, вредно вцепеняване, което ме обзема, течащата по жилите ми студенина. А ти ме намери. Забавно, от толкова дни се опитвам да те открия. Искях...

Нуждая се от този разговор, Йола. Да поседнем, да поговорим малко.

Казвам се Гералт. Гералт от... Не. Просто Гералт. Гералт от

никъде. Аз съм вешер.

Домът ми е Каер Морхен. Средището на вешерите. Оттам съм. Има... Имаше такава крепост. Малко е останало от нея.

Каер Морхен... Там „създавах“ такива като мен. Сега вече не правят това, а в Каер Морхен не живее никой. Никой, освен Весемир. Питаш кой е Весемир? Моят баща. Защо се учудваш? Какво странно има в това? Всеки има някакъв баща. Моят е Весемир. Какво от това, че не е истинският? Истинския не го познавам, майка си – също. Дори не знам дали са още живи. И, общо взето, ми е безразлично.

Да, Каер Морхен... Преминах там през обикновена мутация. Първо изпитанието с Треви, а после – както обикновено. Хормони, билки, вирусни. И отново. И още веднъж. Докато не се появи резултат. Казаха, че съм понесъл Трансформацията удивително добре, боледувах много кратко. И решиха, че съм достатъчно имунизиран и ме взеха за следващите си... експерименти. Те бяха по-тежки. Значително по-тежки. Но, както виждаш, оцелях. Единственият от всички, които избрах за експериментите. Оттогава имам бели коси. Пълно отсъствие на пигментация. Както се казва – страничен ефект. Дребна работа. Почти не пречи.

После ме обучаваха на всичко. Доста дълго. И най-накрая дойде денят, в който напуснах Каер Морхен и излязох по пътищата. Вече си имах медальон. Ето този. Със знака на Школата на Вълка. Дадох ми и два меча – сребърен и стоманен. Освен мечовете носех със себе си убеждения, ентузиазъм, мотивация и... вяра. Вяра в това, че съм нужен и полезен. Защото, Йола, светът, изглежда, беше пълен с чудовища и зверове, а моята задача беше да защитавам онези, които са заплашени от тях. Когато потеглях от Каер Морхен, си мечтаех да се срещна с първото си чудовище, няхах търпение да дойде моментът, в който ще се изправя лице в лице с него. И дочаках този момент.

Първото ми чудовище, Йола, беше плешиво и имаше отвратителни зъби. Срещнах го по пътя, където заедно с колегите си чудовища, мародери от някаква армия, бяха спрели каруцата на някакви селяни и той беше измъкнал навън едно момиче, вероятно на тринайсет, а може би и по-малко. Приятелчетата му държаха бащата на момичето, а плешивият разкъсваше роклята ѝ и крещеше, че ѝ е време да научи какво е истински мъж. Това ми се стори ужасно смешно. Плешивият пусна момичето и се хвърли към мен с брадвата си. Беше страшно бавен, но силен. Падна чак на втория удар. Ударите не бяха много точни, но, бих казал, много ефективни – такива, че приятелчетата на плешивия избягаха, щом видяха какво може да направи с човек вешерски меч...

Не ти ли е скучно, Йола?

Нуждая се от този разговор. Много се нуждая.

Докъде бях стигнал? Аха, до първото си благородно дело. Разбираш ли, Йола, в Каер Морхен ми бяха набили в главата, че не бива да се забърквам в такива истории, трябва да ги отбягвам, да не се правя на странстващ рицар и да не върша работата на органите на реда. Излязох по пътищата не за да се правя на герой, а за да върша поръчаната ми работа срещу заплащане. А аз се намесих като първия глупак, когато не бях изминал и петдесет мили от подножието на планините. Знаеш ли защо направих това? Исках обляното в сълзи момиче да целуне ръката ми, на мен, нейния спасител, а баща ѝ да падне на колене и да ми благодари. Вместо това бащата на момичето избяга заедно с мародерите, а момичето, върху което се беше изляла доста кръв от плешивия, зарева и изпадна в истерия, а когато се приближих, загуби съзнание от уплаха. Оттогава почти никога не съм се забърквал в такива истории.

Върших си работата. Бързо трупах опит. Приближавах се до селски-те огради, спирах се при градинките в селищата и градчетата. И чаках. Когато хората ме плюеха, ругаеха и замеряха с камъни, си отивах. Ако някой излезеше и ми дадеше задача, я изпълнявах.

Посещавах градове и крепости, търсех обяви, окачени по стълбовете на кръстопътищата. Гледах за съобщения от рода на: „Спешно търся вещер. Заплащане – по споразумение.“ А после следваше оброчище, подземие, некропол или руини, горско дърво или пещера в планините, отрупана с кости или воняща на мърша. И нещо, чиято единствена цел е да убива. От глад, за удоволствие, изпълнявайки нечие болно желание или по други причини, но да убива. Мантикор, виверн, мъглак, жагница, жиритва, ужасник, горски дух, гул, гравейр, върколак, гигаскорпион, кикимора, випер или някой от различните видове вампири. И имаше танц в тъмнината и размахване на меч. Имаше и страх и ужас в очите на онзи, който после ми връчваше наградата.

Грешки? Че как. Имаше.

Но винаги се придържах към принципите си. Не, не към кодекса. Понякога просто се прикривах зад кодекса. Хората харесват това. Онези, които имат кодекси и се ръководят от тях, ги почитат и уважават.

Не съществуват никакви кодекси, Йола. Още не е написан нито един кодекс за вещици. Аз си измислих свой кодекс. Просто го измислих. И съм се придържал към него. Винаги...

Всъщност не винаги.

Защото се е случвало уж всичко да ми е ясно, да нямам никакви

съмнения. Просто е трябвало да си кажа: „А какво ми влиза в работата? Не е ли все едно, аз съм вещер.“ И да се вслушам в гласа на здравия разум. Да послушам интуицията си, ако не опита. Че дори и най-обикновения страх.

Трябвало е да послушам гласа на здравия разум...

Но не го слушах.

Мислех си, че избирам по-малкото зло. И избирах по-малкото зло. По-малкото зло! Аз, Гералт от Ривия. Когато наричат още Касапина от Блавикен.

Не, Йола. Не докосвай ръката ми. Контактът може да освободи в теб... Може да видиш...

А аз не искам да виждаш това. Не искам да го знаеш. Знаем какво е моето предопределение, което върти мечата като вихър. Моето предопределение? То върви след мен, но аз никога не поглеждам назад.

Примка? Да. Ненеке, изглежда, чувства това. Какво ме подлъга така тогава, в Цинтра? Нима трябваше да рискувам така глупаво?

Не, не и още веднъж не. Никога не поглеждам назад. И няма да се върна в Цинтра, ще я заобикалям като развѣдник на чума. Никога няма да се върна там.

Да, ако пресмятанията ми са верни, детето трябва да се роди през май, около празника на Белетейн. Ако съм прав, това би било интересно стечение на обстоятелствата. Защото Йенефер също се е родила по време на Белетейн...

Да вървим, Йола, стътва се.

Благодаря ти, че се съгласи да поговориш с мен.

Благодаря ти, Йола.

Не, не, нищо ми няма. Добре съм.

Съвсем добре.

ВЪПРОС НА ЦЕНА

1

До гърлото на вечера беше опрян нож.

Вечерът лежеше, потопен в сапунена вода и отметнал глава назад върху хлъзгавия ръб на кръглото дървено корито. Усещаше в устата си вкус на сапун. Ножът с абсолютно тъпо острие го скубеше болезнено около адамовата ябълка и се премести с хрушене към брадичката.

С гримасата на художник, осъзнаващ раждането на шедевър, бръснатият го остърга маниерно още веднъж, после изтри лицето му с парче лепен плат, намокрено с нещо, което можеше да мине за настойка от пищялка.

Гералт се изправи, позволи на прислужника да го полее с ведро вода, изтръска се и излезе от коритото, оставяйки мокри следи по тухления под.

– Кърпата, господине. – Прислужникът гледаше с интерес медальона му.

– Благодаря.

– Дрехите ви – каза Хаксо. – Риза, панталони, бельо, жилетка. А ето и ботушите.

– За всичко сте помислили, каstelане. А с моите ботуши не може ли?

– Не може. Бира?

– С удоволствие.

Обличаше се бавно. Допирът на чуждата, бодлива, неприятна дреха до сгорещеното му тяло разваляше доброто настроение, което му бе създавала водата.

– Каstelане?

– Слушам ви, господин Гералт.

– Знаете ли за какво е всичко това? За какво съм необходим тук?

– Не е моя работа – каза Хаксо, гледайки накриво прислужниците.

– Работата ми е да ви облека...

– Искате да кажете – да ме преоблечете.

– ... Да ви облека и да ви отведе на пиршеството, при кралицата.

Облечете жилетката, господин Гералт. И скрийте под нея вечерския медальон.

– Тук беше кинжалът ми.

– Вече го няма. Той е на сигурно място, както и двата меча и останалите ви вещи. Там, където отивате, не се носи оръжие.

Вещерът сви рамене и облече възгънатата лилава жилетка.

– А това какво е? – попита той, сочейки бродерията отпред на дрехата.

– А, да – отвърна Хаксо, – за малко да забравя. По време на пиршеството ще ви наричат благородния Равикс от Четириъгъл. Като почетен гост, ще седите отдясно на кралицата, както тя пожела. А това на жилетката е гербът ви. Черна мечка крачи по златисто поле, на което стои госпожица с груби дрехи, разпуснати коси и вдигнати ръце. Трябва да запомните това, някой от гостите може да е маниак на тема хералдика, често се случва.

– Ясно. Ще го запомня – каза Гералт сериозно. – А къде се намира Четириъгъл?

– Достатъчно далеч. Готов ли сте? Можем ли да тръгваме?

– Можем. Кажете ми още нещо, господин Хаксо – по какъв случай е пиршеството?

– Принцеса Павега навършва петнайсет години и според обичая се стекоха претендентите за ръката ѝ. Кралица Каланте иска да я даде на някой от Скелига. Нуждаем се от съюз с островитяните.

– Защо точно с тях?

– Защото нападат по-рядко онези, с които са в съюз.

– Добър довод.

– Но не единственият. В Цинтра, господин Гералт, традицията не позволява да управлява жена. Кралят ни, Ръогнер, почина наскоро от чума, а кралицата не иска да се омъжва отново. Господарката ни Каланте е мъдра и справедлива, но кралят си е крал. Този, който се ожени за принцесата, ще заеме трона. Добре ще е, ако е свестен. А такива трябва да се търсят на островите. Там хората са корави. Да вървим.

По средата на галерията, обграждаща малко празно дворче, Гералт се спря и се огледа.

– Кастелане – рече той шепнешком, – сега сме сами. Кажете, за какво ѝ е вешер на кралицата? Сигурно знаете. Кой, ако не вие?

– За същото, за което и на всички останали – промърмори Хаксо. – Цинтра не се отличава по нищо от другите кралства. Имаме и върколаци, и василиски, и мантикор ще се намери, ако добре се разтърси човек. Така че и вешер може да потрябва.

– Не извъртайте, кастелане. Питам защо на кралицата ѝ е изтрябвал

вещер на пиршеството, при това издокаран като синкав мечок с разпуснати коси?

Хаксо също се огледа и дори се наведе през парапета на галерията.

– Става нещо нередно, господин Гералт – промълви той. – Тоест в замъка. Нещо плаши всички.

– Какво?

– А какво може да е? Страшилище. Казват, че е дребно, навсякъде с бодли, като таралеж. Броди нощем из замъка, дрънчи с веригите си. Стените и охка в покоите.

– Вие самият видяхте ли го?

– Не. – Хаксо се изплю. – Не искам и да го виждам.

– Извъртате, кастелане – намръщи се вещерът. – Нещата не се връзват. Отиваме на пир по случай годеж. И какво трябва да правя аз там? Да гледам да не изскочи изпод масата някой гърбушко и да започне да стене? Без оръжие? Въоръжен като шут? Еее, господин Хаксо.

– Мислете каквото искате – наду се кастеланът. – Наредиха ми да не ви казвам нищо. Помолихте ме – и аз ви казах. А вие веднага – извъртам. Много сте любезен.

– Извинявайте, не исках да ви обидя, кастелане. Просто се учудих.

– Престанете да се учудвате. – Хаксо, все още обиден, извърна глава. – Не сте тук, за да се учудвате. И ви съветвам, господин вещер: ако кралицата ви заповяда да се съблечете гол, да се боядисате в синьо и да застанете до стената надолу с главата като полилей, направете го без учудване и съмнения. Иначе могат да ви очакват големи неприятности. Разбрахте ли ме?

– Да. Да вървим, господин Хаксо. Както и да е, огладнях след къпането.

2

Освен нищо незначещия официален поздрав, когато го приветства като „господаря на Четириръгъл“, кралица Каланте не размени с вещерата нито дума. Пиршеството още не беше започнало, гостите, обявявани гръмко от глашатая, продължаваха да пристигат.

На огромната правоъгълна маса можеха да се поберат повече от четирийсет души. Каланте седна на централното място, на трон с висока облегалка. Вдясно от нея на късата страна на масата седна Гералт, а вляво – Дрогодар, белокоп бард с лютня. Двете най-крайни кресла отляво

на кралицата останаха празни. Вдясно от Гералт, на дългата страна на масата, седнаха кастеланът Хаксо и воевода с трудно за произнасяне име. По-нататък седяха гостите от княжество Атра – навъсеният и мълчалив рицар Раинфарн и намиращият се под негова опека пълничък дванайсетгодишен княз Виндхалм, един от претендентите за ръката на принцесата. След тях – шарени и разноцветни рицари от Цинтра и васали от околността.

– Барон Ейленберт от Тиг! – обяви глашатаят.

– Кудкудяк! – прошепна Каланте, побутвайки с лакът Дрогодар. – Ще стане весело.

Слабият, мустакат, разкошно облечен рицар се поклони ниско, но живите му весели очи и блуждаещата на устата му усмивка не говореха за раболепие.

– Приветствам ви, господин Кудкудяк – изрече церемониално кралицата. Явно баронът беше по-известен с прякора си, отколкото с родовото си име, – Радвам се, че дойдохте.

– И аз се радвам, че ме поканихте – обяви Кудкудяк и въздъхна. – Е, ще хвърля един поглед на принцесата, ако позволиш, господарке. Трудно е да се живее в самота.

– Хайде, хайде, господин Кудкудяк. – Каланте леко се усмихна, навивайки една къдрица на пръста си. – Прекрасно знаем, че си женен.

– Еее – махна с ръка баронът. – Сама знаеш колко слаба и нежна е жена ми, господарке, а сега по нашите краища върлува едра шарка. Залагам колана и меча си срещу чифт стари обувки, че след година дори траурът ще е свършил.

– Горкият Кудкудяк, но и щастливец същевременно – усмихна се още по-мило Каланте. – Жена ти наистина е слабичка. Чух, че когато на миналогодишната жътва те е заварила с една девойка в купа сено, ви е гонила с вила почти верста, но така и не ви е догонила. Трябва да я храниш по-добре и да се грижиш нощем да не ѝ измръзва гърбът. И ще видиш, че след година ще се оправи.

Кудкудяк се посмути, но не прекалено много.

– Разбрах намека. А мога ли да остана на пиршеството?

– Ще се радвам, бароне.

– Пратениците от Скелига! – съобщи глашатаят, вече доста хрипливо.

Островитяните влязоха с енергични, кънтящи стъпки. Бяха четири-ма, с блестящи подшити кожуси и препасани с карирани вълнени пояси. Пръв вървеше жилест воин, мургав, с гърбав нос, до него –

широкоплещест юноша с червеникава буйна коса. И четиримата се поклониха на кралицата.

– За мен е чест – каза Каланте, леко изчервена – да посрещна отново в замъка си знатния рицар Ейст Туирсеах от Скелига. Ако не беше добре известен факт, че презираш семейните връзки, с радост бих приела вестта, че може би си дошъл да искаш ръката на моята Павега. Нима самотата е започнала да ти омръзва?

– Неведнъж съм усещал, че е така, прекрасна Каланте – отговори мургавият островитянин, вдигайки към кралицата искрящите си очи. – Но аз водя прекалено опасен живот, за да мисля за постоянна връзка. Ако не беше така... Павега е още младо, неразцъфнало цвете, но...

– Но какво, рицарю?

– Крушата не пада далеч от дървото – усмихна се Ейст Туирсеах и показа белите си зъби. – Достатъчно е да погледна теб, кралице, за да видя каква красавица ще стане принцесата, когато достигне възрастта, в която жената може да ошастливи воина. Сега трябва юношите да се борят за ръката ѝ. Такива като племенника на нашия крал Бран, Крах ан Крайт, дошъл при теб именно с тази цел.

Крах наведе червенкосата си глава и коленичи пред кралицата.

– А кого още си довел, Ейст?

Един набит мъж с брада като метла и дангалак с гайда на гърба пристъпиха напред и коленичиха до Крах ан Крайт.

– Това е доблестният друид Мишовур, който, подобно на мен, е приятел и съветник на крал Бран. А това е Драйт Бон Дху, нашият знаменит бард. Още трийсет моряци от Скелига чакат в двореца, надявайки се, че прекрасната Каланте от Цинтра ще им се покаже поне през прозореца.

– Настанявайте се, благородни гости. А ти, господин Туирсеах, тук.

Ейст зае едно от свободните места на тясната страна на масата, отделен от кралицата само с един празен стол и стола, на който седеше Дрогодар. Останалите островитяни седнаха вляво, между управителя на кралския двор Висегерд и тримата синове на господаря на Стрепт, които се наричаха Помрув, Кос и Държи връх.

– Е, горе-долу всички се събраха – наведе се кралицата към управителя. – Да започваме, Висегерд.

Управителят плесна с ръце. Слуги, понесли блюда и кани, тръгнаха в дълга редица към масата, където бяха посрещнати с радостна глъчка.

Каланте не яде почти нищо, само равнодушно ровеше в чинията си със сребърната вилица. Дрогодар, след като хапна набързо, засвири на

лютнята. Затова пък останалите гости енергично опустошаваха блюдата с печени прасенца, птици, риби и миди, като най-активен от всички беше червенокосият Крах ан Крайт. Раинфарн от Атра надзираваше строго младия княз Виндхалм, веднъж дори го плесна през пръстите при опита му да придърпа кана с ябълков ликьор. Кудкудяк оставяше за момент кокала, който огризваше, и размиваше съседите си, като имитираше звуците, издавани от блатните костенурки. Ставаше все по-весело. Тос-товете зачестиха.

Каланте намести тънкия златен обръч върху попелявосивите си накъдрени коси и се обърна леко към Гералт, който се опитваше да разкъса голям червен гмар.

– Е, вещерю – каза тя, – на масата вече е достатъчно шумно и можем да разменим няколко думи. Да започнем с любезностите. Радвам се да се запознаем.

– Аз също, кралице.

– А сега по същество. Имам работа за теб.

– Досетих се. Рядко ме канят на пирове само от симпатия.

– Като че ли не си много интересен събеседник на маса. За нещо друго досещаш ли се?

– Да.

– За какво?

– Ще кажа, когато узная каква работа имаш за мен, кралице.

– Гералт – каза Каланте, докосвайки с пръсти изумрудената си огърлица, най-малкият камък на която беше с размерите на майски бръмбар, – как мислиш, каква задача може да се даде на вещер? А? Да изкопае кладенец? Да оправи дупка на покрива? Да избродира гоблен, изобразяващ всички пози, които са опитали крал Вриданк и прекрасната Кери по време на първата си брачна нощ? Мисля, че ти самият прекрасно знаеш каква е професията ти.

– Да, знам. И сега мога да кажа за какво се досещам.

– Интересно.

– Досещам се, че и ти като мнозина бъркаш професията ми с една друга, съвсем различна от нея.

– О! – Каланте, леко навела се към дрънкация на лютнята Дрогодар, рече замислено: – И какви са те Гералт, мнозината, които са ми равни по невежество? И с каква професия тези глупаци бъркат твоята?

– Кралице – каза спокойно Гералт, – по пътя към Цинтра срещнах селяни, търговци, джуджета амбулантни търговци, котлари и дървари. Те говореха за човекоядка, която има бърлога по тези места, къща на

кокоши крак. Споменаха за ужасница, свила гнездо в тукашните планини. За жагници и сколопендоморфаги. Май има и мантикор, ако човек се поразтърси добре. Така че има предостатъчно работа за вешери, при това без да има нужда от обличане на чужди дрехи и слагане на чужди гербове.

– Не отговори на въпроса ми.

– Кралице, не се съмнявам, че съюзът със Скелига, сключен чрез омъжването на дъщеря ти, е необходим за Цинтра. Вероятно интригантите, които искат да попречат на това, трябва да бъдат проучени, но така, че владетелят да не бъде замесен. Разбира се, най-добре би било това да се направи от никому неизвестен господин от Четириръгъл, който веднага след това ще изчезне от сцената. А сега ще отговоря на въпроса ти. Ти бъркаш професията ми с тази на наемните убийци. А мнозината други са онези, в чиито ръце е властта. Не за първи път ме викат в дворец, в който проблемите на господаря изискват бързи удари с меч. Но аз никога не съм убивал хора за пари, независимо дали за добро, или за лошо. И никога не бих го направил.

Оживлението на масата ставаше все по-голямо с увеличаването на количеството изпита бира. Червенокосият Крах ан Крайт си намери слушатели и заразказва за битката при Твит. След като начерта на масата карта с помощта на потопени в соса кокали, той започна да обяснява тактическата ситуация на висок глас.

Кудкудяк, доказвайки основателността на прякора си, неочаквано закудкудяка като истинска квачка, предизвиквайки всеобщо веселие сред гостите и объркване сред слугите, убедени, че въпреки бдителността им, в двореца е проникнала кокошка.

– Ето че съдбата ме наказва с прекалено досетлив вешер – усмихна се Каланте, но очите ѝ бяха присвити и зли. – Вешер, който без никакво уважение или поне най-елементарна учтивост разобличава моите интриги и гнусни престъпни планове. Да не би случайно възхищението от моята красота и обаятелност да ти е размътило разсъдъка? Никога повече не прави така, Гералт! Не говори така с онези, в чиито ръце е властта. Немалко от тях няма да забравят тези твои думи, а ти познаваш кралете и знаеш, че имат най-различни средства. Кинжал. Отрова. Подземие. Нагорещени клещи. Има стотици, хиляди способности, към които се обръщат кралете, свикнали да отмъщават за наранената си гордост. Няма да повярваш, Гералт, колко лесно е да се засегне гордостта на някои владетели. Рядко някой от тях изслушва спокойно думи като „не“, „няма“, „никога“. Нещо повече – достатъчно е да ги прекъснеш или да вметнеш

неподходяща дума – и край, набиването на кол ти е осигурено.

Каланте направи ефектна пауза, докосвайки устни с белите си тънки длани. Гералт не я прекъсваше и не вмязаше неподходящи думи.

– Кралете – продължи Каланте – разделят хората на две групи. Заповядват на едните и купуват другите. Защото кралете се придържат към старата и банална истина: всеки може да се купи. Всеки. Въпросът е само на каква цена. Съгласен ли си с това? Ах, напразно те питам. Ти си вешер, вършиш си работата и си взимаш парите. По отношение на теб думата „купуване“ губи презрителното си звучене. И въпросът за цената в твоя случай е очевидна работа, свързана със степента на сложност на задачата, качеството на изпълнение, майсторството. И с твоята слава, Гералт. Просящите на панаирите пеят за делата на белокосия вешер от Ривия. Ако поне половината от това, което пеят, е истина, мога да се обзаложа, че цената на услугите ти не е малка. Да те наемам за такива обикновени и банални неща като дворцови преврати или убийства би било разточителство. Това може да го свърши и друга, по-евтина работна ръка.

– БРАААК! Гхра-брааак! – заизвива Кудкудяк, предизвиквайки силни аплодисменти за поредната имитация. Гералт не знаеше кое животно точно имитира, но не искаше да срещне нещо подобно. Забеляза спокойния отровно-зелен поглед на кралицата и се извърна. Дрогодар, навел глава и скрил лице под прошарените си коси, които се спускаха чак до ръцете му, тихо подрънкваше на лютнята.

– Ах, Гералт – каза кралицата, забранявайки с жест на прислужника да допълни чашата ѝ. – Аз само говоря, а ти все мълчиш. Ние сме на пир, на всички ни се иска добре да се развличаме. Развличай ме. Започват да ми липсват твоите бегли забележки и проникателни коментари.

– Наистина, кралице – каза вешерът, – несъмнено не съм особено интересен събеседник на маса. Не можех и да се надявам, че именно мен ще удостоиш с честта да заема това място. Можеше да сложиш някой по-подходящ. Когато пожелаеш. Достатъчно щеше да е да заповядаш на някого или да купиш някого. Това е само въпрос на цена.

– Говори, говори. – Каланте отметна глава, притваряйки очи и придавайки на устните си формата на мила усмивка.

– Ето защо за мен е чест и гордост, че именно аз седя до кралица Каланте от Цинтра, чиято красота се надминава само от нейната мъдрост. Не по-малка чест за мен е и да чуя, че кралицата е слушала за мен и че на основание чувото не иска да ме използва за банални дела. Миналата година княз Хробарик, който не беше толкова милостив, се опита

да ме наеме да намеря една красавица, която, като ѝ омръзнали грубите му ухажвания, избягала от бала, губейки пантофа си. Трудно ми беше да го убедя, че за целта е нужен умел следотърсач, а не вешер.

Кралицата слушаше със загадъчна усмивка.

– Също така други владетели, отстъпващи ти по мъдрост, господарке Каланте, не се посвенияха да ми предложат банални задачи. Интересуваше ги главно баналното отнемане на живота на доведени деца, пастроци, машехи, чичовци, лели – трудно ми е да изброя всички. Те смятаха, че това е само въпрос на цена.

Усмивката на кралицата можеше да означава какво ли не.

– Затова повтарям – Гералт леко наведе глава, – че не съм на себе си от гордост, че имам възможността да седя до теб, господарке. Гордостта означава много за нас, вешерите. Няма да повярваш колко много, господарке. Някакъв владетел веднъж уязвил гордостта на един вешер, предлагайки му работа, влизаща в разрез с честта и кодекса на вешерите. Нещо повече – той не обърнал внимание на учтивия отказ и се опитал да попречи на вешера да напусне замъка му. Всички, коментирайки по-късно този случай, бяха съгласни, че това не е била най-умната постъпка на този владетел.

– Гералт – каза Каланте след кратка пауза, – когато преди малко каза, че не си интересен събеседник за маса, грешеше. Ти си много интересен събеседник.

Кудкудяк, изтръсквайки мустаците и кафтана си от бирената пяна, вирна глава и заизвива пронизително, доста удачно имитирайки вой на разгонена вълчица. Скоро започнаха да го подкрепят кучетата в двора и в цялата околност.

Един от братята от Стреп, като че ли Държивръх, натопи пръст в бирата, прекара го около воинските подразделения, нарисувани от Крах ан Крайт, и възкликна:

– Погрешно и бездарно! Не е трябвало да се действа така! Трябвало е да се насочи конницата към това крило и да се атакува по фланга!

– Ха! – изрева Крах ан Крайт и грабна един кокал от масата, в резултат на което лицата и дрехите на съседите му се покриха с капки сос. – И да се отслаби центърът? Ключовата позиция? Нелепо!

– Само слепец или побъркан не маневрира в такава ситуация!

– Точно така! Правилно! – извика Виндхалм от Атра.

– А теб кой те пита, сополанко?

– Ти си сополанко!

– Затваряй си плювалника да не ти загрея врата!

– Сядай си на задника и мирувай, Крах! – извика Ейст Туирсеах, прекъсвайки разговора си с Висегерд. – Стига с тия караници! Хей, господин Дрогодар! Така си пилеете таланта! За да се чуе прекрасното ви, но много тихо пеене, е необходима сериозност и съсредоточеност. Драйг Бон Дху, престани да се тъпчеш и да пиеш? На тази маса няма да смаеш никого нито с едното, нито с другото. Надувай гайдата си и порадвай ушите ни с прилична бойна музика. С твое разрешение, благородна Каланте!

– О, майко моя! – прошепна кралица Каланте и вдигна с отчаяние очи към тавана, но кимна, усмихвайки се естествено и доброжелателно.

– Драйг Бон Дху – обади се пак Ейст, – изсвири ни песента за битката при Хочебуж. Тя няма да подрони доверието ни в тактическите действия на пълководците! И отново ще ни напомни кой се е прославил навеки в тази битка! За здравето на героинята Каланте от Цинтра!

– Здраве! Слава! – викаха гостите и пълнеха чашите си и глинените халби.

Гайдата на Драйг Бон Дху издаде зловещ вой и после заизвива в ужасяващ, провлечен, вибриращ стон. Пируващите запяха, отмервайки такта, тоест барабанейки по масата с каквото им падне. Кудкудяк се втренчи алчно в меха от козя кожа, несъмнено очарован от възможността да включи изтръгващите се от него звуци в репертоара си.

– Хочебуж – каза Каланте на Гералт, – е първата ми битка. Макар и да се опасявам, че ще предизвикам възмущението и презрението на гордия вешер, признавам, че тогава се бихме за пари. Врагът опожаряваше села, които ни плащаха данъци, а ние, ненаситни и алчни, вместо да допуснем това, влязохме в сражение. Банален повод, банална битка, банални три хиляди трупа, изкълвали от враните. И забележи, вместо да се засрамя от това, аз седя тук, горда, че за мен се съчиняват песни. Дори и те да са съпроводени от такава кошмарна, варварска музика.

Кралицата отново изобрази пародия на щастлива и доброжелателна усмивка и вдигна празната си чаша в отговор на тостовете, валящи от всички страни. Гералт мълчеше.

– Да продължим. – Каланте пое подадената ѝ от Дрогодар кълка от фазан и я заглосга изящно. – И така, ти възбуди интереса ми. Разказвали са ми, че вие, вешерите, сте интересна каста, но не вярвах особено много. Сега вярвам. Ако ви ударят, издавате звук, сякаш сте от стомана, а не от кокоши тор. Но това ни най-малко не променя факта, че си тук, за да изпълниш задача. И ще я изпълниш, без да се правиш на прекалено умен.

Гералт не се усмихна презрително и зловещо, въпреки че много искаше да го направи.

– Мислех си – обади се пак кралицата, на вид съсредоточила цялото си внимание върху кълката, – че ще кажеш нещо. Или ще се усмихнеш. Не? Още по-добре. Можем ли да смятаме, че сме сключили сделка?

– Задачите с неясни правила – подхвърли сухо вешерът – не могат да се изпълняват точно, кралице.

– А какво неясно има тук? Ти веднага се досети за всичко. Наистина, аз планирам съюз със Скелига чрез брака на дъщеря ми Павега. Не стрехи, предполагайки, че плановите ми са застрашени от някого, също така и че си ми нужен, за да ликвидираш тази заплаха. Но с това досетливостта ти се изчерпва. Предположението ти, че бъркам професията ти с тази на наемните убийци, много ме засегна. Приеми за сведение, Гералт, че аз съм от малкото владетели, които знаят точно с какво се занимават вешерите и за какви дела трябва да се наемат. От друга страна, ако някой убива хора толкова умело като теб, дори и да не е срещу заплащане, той не би трябвало да се учудва, че толкова много хора му приписват професионализъм в тези дела. Славата ти те изпреварва. И тя е по-гръмка от проклетата гайда на Драйт Бон Дху. И приятните звуци в нея са също толкова малко.

Гайдарят, въпреки че не бе чул думите на кралицата, завърши изпълнението си. Гостите го възнаградиха с хаотични, шумни аплодисменти и се хвърлиха с нови сили върху храната и напитките, отдавайки се на спомени за хода на различни битки и на непристойни шеги за жените. Кудкудяк постоянно издаваше гръмки звуци, но не можеше да се определи еднозначно дали са имитация на поредното животно, или опити да облекчи препълнения си корем.

Ейст Туирсеах се наведе през масата.

– Кралице, вероятно сериозни проблеми те карат да посвещаваш цялото си внимание на владетеля на Четиригъл, но ми се струва, че вече е време да видим принцесата. Какво чакаме? Сигурно не Крах ан Крайт да се напие. Защото това ще стане скоро.

– Както винаги си прав, Ейст – усмихна се топло Каланте. Гералт не преставаше да се учудва на богатия ѝ арсенал от усмивки. – Наистина ние с благородния Равикс обсъждахме извънредно важни дела. Но не се вълнувай, ще посветя време и на теб. Обаче нали знаеш принципа ми: първо работата, после удоволствието. Господин Хаксо! – извика тя на каstelана и вдигна ръка.

Хаксо стана безмълвно, поклони се и тръгна бързо към едно

стълбище, което водеше към тъмна галерия. Кралицата отново се обърна към вечерата.

– Чу ли? Оказва се, че прекалено сме се увлекли в разговора си. Ако Павеата вече е престанала да се върти пред огледалото, след малко ще дойде. Затова слушай внимателно, няма да повтарям. Искам да постигна това, което съм замислила и което ти отгатна доста точно. Не може да има никакви други решения. Що се отнася до теб, то ти имаш избор. Мога да ти наредя да изпълниш заповедта ми... няма да се спирам върху последствията от евентуалното неподчинение. Подчинението, разбира се, ще бъде щедро възнаградено. Или можеш да ми направиш услуга срещу заплащане. Забележи, не казах „мога да те купя“, защото реших да не уязвявам вещерското ти самолюбие. Съгласен ли си, че разликата е огромна?

– Размерите на тази разлика нещо се изплъзнаха от вниманието ми.

– Тогава се постарай да бъдеш по-внимателен, когато говоря с теб. Разликата, драги мой, е, че купувачът плаща на купения по своя преценка, а правещият услуга определя цената сам. Ясно ли е?

– Горедолу. Да допуснем, че избира формата „услуга срещу заплащане“. Но не ти ли се струва, че трябва да знам каква е тази услуга?

– Не. Ако беше заповед, тя, естествено, щеше да е конкретна и еднозначна. Съвсем друго е, когато става въпрос за услуга срещу заплащане. Интересува ме само резултатът. Нищо повече. С какви средства ще го постигнеш, си е твоя работа.

Гералт вдигна глава и видя, че Мишовур го гледа пронизващо с черните си очи. Без да отделя поглед от Гералт, друидът от Скелига ронеше замислено парче хляб. Вещерът погледна масата пред него. На дъбовия плот трохите от хляба, зърната от кашата и червените останки от омара се движеха бързо, сякаш бягаха като мравки. И се подреждаха в руни. За миг руните се съединиха в дума. Във въпрос.

Мишовур чакаше, без да изпуска Гералт от поглед. Вещерът кимна едва забележимо. Друидът спусна клепахи и с каменно лице омете трохите от масата.

– Благородни господа! – възкликна глашатаят. – Павеата от Цинтра!

Гостите утихнаха и обърнаха глави към стълбата.

Водена от кастелана и светлокос паж с лилава дреха, принцесата слизаше бавно, навела глава. Косите ѝ бяха със същия цвят като тези на майка ѝ – пепеляво-сиви, но нейните бяха сплетени на две големи плитки, стигащи почти до кръста ѝ. Павеата не носеше никакви украшения освен диадема с изкусно шлифована камейа и пояс от дребни метални

брънки, обхващащ около бедрата дългата ѝ сребристосиня рокля.

Съпровождана от пажа, глашатая, каstelана и Висегерд, принцесата се приближи до масата и зае свободния стол между Дрогодар и Ейст Туирсеах. Островитянинът побърза да ѝ налее питие и да започне разговор. На Гералт му направи впечатление, че тя отговаряше с не повече от една дума. Очите ѝ постоянно бяха полузатворени и прикрити от дългите мигли, дори по време на гръмогласните тостове, долитащи от всички страни на масата. Красотата ѝ несъмнено правеше впечатление на пируващите. Крах ан Крайт престана да вика и мълчаливо гледаше принцесата, забравил дори за халбата с бира. Виндхалм от Атра също беше вперил поглед в нея, а лицето му смени всички оттенъци на червеното, сякаш само няколко песъчинки от часовника го делеяха от брачната нощ. Кудкудяк и братята от Стрепт разглеждаха малкото личице на девойката някак подозрително съсредоточени.

– Аха – каза тихо Каланте, явно доволна от ефекта. – Какво ще кажеш, Гералт? Без да съм излишно скромна – одрала ми е кожата. Дори малко ми е жал да я давам в ръцете на червенокосия дръвник Крах. Цялата ми надежда е в това, че от този сополанко ще израсне мъж от класата на Ейст Туирсеах. Кръвта вода не става. Слушаш ли ме, Гералт? Цинтра трябва да сключи съюз със Скелига, защото държавните интереси са такива. Моята дъщеря трябва да се омъжи за необходимия човек, защото е моя дъщеря. Именно този резултат си длъжен да ми осигуриш.

– Аз? Нима не е достатъчна волята ти, кралице?

– Събитията може да се развият така, че да се окаже недостатъчна.

– Какво може да бъде по-силно от волята ти?

– Предопределението.

– Аха. И аз, незначителният вешер, трябва да се боря с предопределението, което е по-силно от кралската воля. Вешер, борещ се с предопределението! Каква ирония!

– Къде виждаш иронията?

– Не е чак от такова значение. Кралице, изглежда, услугата, която искаш, граничи с невъзможното.

– Ако граничеше с възможното – процеди през извитите си в усмивка устни Каланте, – щях да се справя сама, нямаше да ми е необходим знаменитият Гералт от Ривия. Престани да умуваш. Може да се направи всичко, въпрос е само на цена. По дяволите, във вешерския ти ценоразпис трябва да има цена и за онова, което граничи с невъзможното. И сигурно е висока. Осигури ми нужния резултат и ще получиш всичко, каквото пожелаеш.

– Как го каза, кралице?

– Да, каквото пожелаеш. Не обичам да повтарям. Интересно ми е да узная дали при всяка работа, с която се заемаш, се опитваш да пресечеш ентузиазма на работодателя си толкова усилено? Няма време, Гералт. Отговаряй – да или не?

– Да.

– Добре. Добре, Гералт. Отговорите ти вече са значително по-близо до идеала, все повече заприличват на онези, които очаквам. А сега незабележимо протегни лявата си ръка и опипай гърба на моя трон.

Гералт пхна ръка под синьо-жълтата драперия. Почти веднага напипа меч, прикрепен плътно към обвитата с козя кожа задна част на трона. Добре познат меч.

– Кралице – подхвърли той тихо, – като оставим настрана онова, което казах по-рано за убиването на хора, нали разбираш, че мечът не е достатъчен против предопределението?

– Разбирам – наведе глава Каланте. – Необходим е и вечер, който да държи този меч. Както виждаш, погрижила съм се за това.

– Кралице...

– Нито дума повече, Гералт. Вече прекалено дълго си шушукаме. Гледат ни, а Ейст започва да нервничи. Поговори малко с кастелана. Хапни нещо, пийни. Но не прекалявай. Искам ръката ти да бъде твърда.

Той я послуша. Кралицата се включи в разговора, който водеха Ейст, Висегерд и Мишовур при мълчаливото и сънливо участие на Павеа. Дрогодар остави лютнята и си навакса пропуснатото в яденето. Хаксо не беше особено разговорлив. Воеводата с трудно произносимото име, който се заслуша в разговора за делата и проблемите на Четириръгъл, попита от благоприличие добре ли се ожребват кобилите. Гералт отговори, че се ожребват по-добре от жребците. Не беше сигурен дали шегата му се прие добре. Воеводата не зададе повече въпроси.

Мишовур през цялото време се опитваше да срещне погледа на вечеря, но трохите върху масата не се размърдаха повече.

Крач ан Крайт все повече се сближаваше с двама от братята от Стрепт. Третият, най-младият, съвсем се замая, опитвайки се да поддържа темпото, наложено от Драйт Бон Дху. Изглежда, бардът излезе от това състезание абсолютно трезвен.

Събралите се в края на масата по-млади и не толкова важни владетели от околността бяха подпийнали и подзеха фалшиво известната песен за рогатото козленце и отмъстителната, лишена от чувство за хумор бабичка.

Къдрав слуга и капитан от стражата с униформа в синьо-жълтите цветове на Цинтра дотичаха при Висегерд. Управителят изслуша намръщено рапорта им, отиде до трона, наведе се и прошепна нещо на кралицата. Каланте погледна бързо Гералт и отговори кратко, едносрично. Висегерд се наведе още по-ниско и зашепна, кралицата го изгледа рязко и тупна с длан по страничната облегалка на трона. Управителят се поклонил и даде някаква заповед на капитана от стражата. Гералт не чу какво му казва, но видя, че Мишовур се размърда неспокойно и погледна Павета – принцесата седеше неподвижно, навела глава.

Сред шума от глъчката в залата се чува тежки, отекващи метални стъпки. Пируващите вдигнаха глави и се обърнаха.

Приближаващата фигура беше с броня, направена от комбинация между метални пластинки и обработена с восък кожа. Изпъкналият ъглест черно-син нагръдник беше свързан със сегментарна поличка и къси защитни пластини на бедрата. Металните нараменници бяха увенчани с остри шипове, шипове имаше и по забралото с гъста мрежа, наподобяващо кучешки намордник.

Гостът се приближи с проскърцване до масата и застана срещу трона.

– Благородна кралице, благородни господа – рече непознатият през забралото, след като се поклонил церемониално, – моля да ме извините, че ви прекъсвам пиршеството. Аз съм Таралежа от Ерленвалд.

– Приветствам те, Таралежо от Ерленвалд – изрече бавно Каланте. – Седни на масата. Ние, в Цинтра, се радваме на всеки гост.

– Благодаря, кралице. – Таралежа от Ерленвалд се поклонил още веднъж и докосна гърдите си с облечена в метална ръкавица ръка. – Но дойдох в Цинтра не като гост, а по работа – много важна, нетърпяща отлагане. Ако кралица Каланте разреши, ще изложа същността ѝ незабавно, без да ви отнемам излишно време.

– Таралежо от Ерленвалд – каза кралицата рязко, – похвалната грижа за нашето време не оправдава липсата на уважение. А именно за такова смятам факта, че се обръщаш към мен през желязната мрежа. Затова сваля шлема. Ще преживеем по някакъв начин загубата на времето, което ще ти отнеме това действие.

– Лицето ми, кралице, засега трябва да остане скрито. С твое позволение.

Сред присъстващите премина гневен ропот, на места придружен от приглушени ругатни. Мишовур, навел глава, произнесе нещо беззвучно. Вещерът усети как заклинанието за миг наелектризира въздуха и

медальонът му помръдва. Каланте гледаше Таралежа, присвила очи и барабанейки с пръсти по страничната облегалка на трона.

– Разрешавам – каза тя най-накрая. – Иска ми се да вярвам, че имаш достатъчно сериозна причина за това. И така, кажи какво те доведе тук, Таралежо без лице.

– Благодаря за разрешението – отвърна гостът. – Но в отговор на упрека в липса на уважение ще поясня, че става въпрос за рицарски обет. Не мога да покажа лицето си, докато не удари полунощ.

Кралицата показа с небрежен жест, че приема обяснението. Таралежа пристъпи напред, скърцайки с бронята.

– Преди петнайсет години – започна той на висок глас – твоят съпруг, госпожо Каланте, крал Рьогнер, се заблудил по време на лов в Ерленвалд. Бродейки с коня си, той паднал на дъното на трап и си навехнал крака. Лежал в трапа и викал за помощ, но му отговаряли само съскането на змиите и воят на приближаващите се върколаци. Несъмнено е щял да загине, ако не пристигне помощ.

– Знам. Така беше – потвърди кралицата. – Щом и ти знаеш това, мога да се досетя, че ти си бил онзи, който му е оказал помощ.

– Да. Само благодарение на мен той се върна в замъка цял и невредим. При теб, господарке.

– Значи ти дължа благодарност, Таралежо от Ерленвалд. Благодарността не е по-малка заради факта, че Рьогнер, господарят на моето сърце и легло, вече напусна този свят. С радост бих попитала по какъв начин мога да изразя благодарността си, но се боя, че благородният рицар, даващ обети и ръководещ се във всичките си постъпки от рицарския кодекс, може да се засегне от такъв въпрос. Защото това би предполагало, че помощта, която е оказал на краля, не е била безкористна.

– Ти прекрасно знаеш, кралице, че наистина не беше такава. Знаеш също, че точно сега идвам за наградата, обещана ми от краля срещу спасяването на живота му.

– Така ли? – усмихна се кралицата, но в очите ѝ проблеснаха зелени искри. – Виж ти, намерил си краля на дъното на трап, беззащитен, ранен, на път да стане плячка на змии и чудовища, и едва след като той ти е обещал награда, си решил да му помогнеш? А ако не е искал и не е можел да обещае награда, щеше да го оставиш там, а аз още нямаше да знам къде се белеят костите му? Ах, колко благородно! Със сигурност си се ръководел от някакъв особен рицарски обет.

Глъчката сред гостите се усилваше.

– И днес дойде за наградата си, Таралежо? – продължи кралицата,

усмихвайки се все по-зловещо. – След петнайсет години? Вероятно разчиташ на лихвата, която се е натрупала за това време? Тук не е банка на джуджетата, Таралежо. Казваш, че Рьогнер ти е обещал награда? Трудно ще бъде да го призовем тук, за да се разплати с теб. Може би ще е по-лесно да те пратя при него, на оня свят? Там ще се разберете кой на кого дължи нещо. Аз прекалено много обичах съпруга си, Таралежо, за да престана да мисля за това, че съм можела да го изгубя още тогава, преди петнайсет години, ако беше отказал да търгува с теб. Тази мисъл предизвиква в мен не особено приятни чувства към твоята особа. Знаеш ли, маскирани пришълец, че сега тук, в Цинтра, в моя замък и в моите ръце, ти си също толкова безпомощен и близко до смъртта, колкото е бил и Рьогнер тогава, на дъното на трапа? Така че какво можеш да ми предложиш ти, каква цена, каква награда, за да си тръгнеш жив оттук?

Медальонът на шията на Гералт помръдна, завибрира. Вечерът бързо обърна глава към Мишовур и срещна пронизващия му, явно тревожен поглед. Поклати леко глава и вдигна въпросително вежди. Друидът също направи движение в знак на отрицание и кимна едва забележимо към Таралежа. Гералт не беше много сигурен.

– Казваш това, защото разчиташ, че ще се уплаша – възкликна Таралежа. – Разчиташ, че ще предизвикаш гнева на събралите се тук благородни господа и презрението към мен от страна на красивата ти дъщеря Павега. Но най-важното е, че думите ти са лъжливи и ти много добре знаеш това!

– Иначе казано, лъжа най-безсрамно. – На устните на Каланте се появи много неприятна усмивка.

– Ти много добре знаеш, кралице – продължи спокойно пришълецът, – какво се случи тогава в Ерленвалд. Знаеш, че спасеният от мен Рьогнер сам, по своя воля, се закле да ми даде всичко, каквото пожелае. Призовавам всички за свидетели на това, което ще кажа сега! Когато кралят, когото спасих и отведох в лагера си, попита отново какво искам, аз отговорих. Помолих го да ми обещае, че ще ми даде това, което е оставил в къщи, но за което не знае и което не очаква. И кралят се закле, че ще ми го даде. А когато се върна в замъка, завари теб, Каланте, да раждаш. Да, кралице, аз чаках петнайсет години, а през това време лихвите по наградата ми растяха. Сега, като гледам прекрасната Павега, виждам, че е имало за какво да чакам! Господа и рицари! Част от вас са дошли в Цинтра, за да искат ръката на принцесата. Уверявам ви, че сте дошли напразно. От деня на раждането си, по силата на кралската клетва, прекрасната Павега принадлежи на мен!

Сред пируващите се разрази буря. Някой викаше, друг ругаше, трети удряше с юмрук по масата и преобръщаше съдовете. Държивръх от Стрепт взе забития в овнешкото печено нож и го заразмахва. Крах ан Крайт се наведе, явно опитвайки се да откърти напречната греда между краката на масата.

– Това е нечувано! – развика се Висегерд. – С какво ще го докажеш? Къде са ти доказателствата?

– Лицето на кралицата – Таралежа протегна ръката си с желязната ръкавица – е най-доброто доказателство за това.

Павета седеше неподвижно, без да вдига глава. Във въздуха се съгъстяваше нещо много странно. Медальонът на вечерата трепереше на верижката под жилетката. Гералт видя как кралицата повика с жест засаналия наблизко паж и шепнешком му заповяда нещо. Вещерът не можа да чуе какво, но смайването, появило се на лицето на момчето, и това, че се наложи кралицата да повтори заповедта, го накараха да се замисли. Пажът побягна към изхода.

Глъчката на масата продължаваше. Ейст Туирсеах се обърна към кралицата и попита спокойно:

– Каланте, истината ли казва той?

– Дори и да е така – процеди кралицата, хапейки устни и мачкайки зеления си шал в ръце, – какво от това?

– Ако казва истината – намръщи се Ейст, – обещанието трябва да се изпълни.

– Нима?

– Означава ли това – попита навъсено островитянинът, – че се отнасяш толкова нехайно и към другите си обещания? Включително и онези, които толкова добре си спомням?

Гералт, който най-малко очакваше да види върху лицето на Каланте изчервяване, влага в очите и треперещи устни, остана изумен.

– Ейст – прошепна кралицата, – онова е съвсем друго...

– Нима?

– Ах ти, кучи сине! – изрева неочаквано Крах ан Крайт и скочи от мястото си. – Последният глупак, който се осмели да каже, че съм направил нещо напразно, беше оглозгай от морските раци на дъното на залива Аленкер! Не съм дошъл тук чак от Скелига, за да се връщам с празни ръце! Конкурент се намери, мамичата ти! Я някой да ми донесе меч, дайте един и на този глупак! Сега ще видим кой...

– Няма ли да млъкнеш, Крах? – извика ядосано Ейст, подпирайки се с двата си юмука на масата. – Драйг Бон Дху! Ще те държа

отговорен за по-нататъшното поведение на кралския племенник!

– И мен ли ще укротиш, Туирсеах? – извика Раинфарн от Атра и се изправи. – Кой ще се осмели да ме спре да измия с кръв обидата, нанесена тук на моя княз? И на неговия син Виндхалм, единствения достоен за ръката и леглото на Павеата! Донесете мечове! Сега, още тук, ще покажа на този Таралеж, или както там се казва, как ние в Атра отмъщаваме за подобни обиди. Интересно дали ще се намери някой или нещо, способно да ме спре?

– Да. Благоприличието – каза спокойно Ейст Туирсеах. – Не е хубаво да се започва бой или да се предизвиква някой, без да се получи съгласието на господарката на този дворец. Може би мислите, че тронната зала на Цинтра е кръчма, където можете да се налагате по мутрите и да се ръгате с ножове, когато си поискате?

Гостите отново започнаха да викат един през друг. Шумът престана като пресечен с магия, когато в залата неочаквано се разнесе кратък бенен рев на разярен зубър.

– Да – каза Кудкудяк, изкашля се и стана от стола си. – Ейст греши. Това дори не е кръчма. Това е нещо като зверилник, затова и зубърът си беше на място. Благородна Каланте, позволи ми да кажа мнението си за възникналите проблеми.

– Както виждам – рече бавно Каланте, – мнозина си имат свое собствено мнение за тях и го изказват дори без моето разрешение. Странно защо никой не се интересува от моето собствено мнение? А то е такава: по-скоро проклетият замък ще се срине над главата ми, отколкото да дам Павеата на този чуждак. Нямам ни най-малко намерение...

– Клетвата на Рьогнер... – започна Таралежът, но кралицата веднага го прекъсна, удрайки по масата със златната си чаша за вино.

– Клетвата на Рьогнер не ме интересува повече от миналогодишния сняг! А що се отнася до теб, Таралежо, още не съм решила дали да позволя на Крах или на Раинфарн да се дуелират с теб, или просто да нареда да те обесят. Ако ме прекъсваш, докато говоря, ще повлияеш сериозно на решението ми!

Гералт, все още обезпокоен от потрепването на медальона, огледа залата и неочаквано срещна очите на Павеата, изумруденозелени, като очите на майка ѝ. Принцесата вече не ги криеше под дългите си мигли – местеше поглед от Мишовур към вещера, без да обръща внимание на останалите.

Кудкудяк, все още изправен, се изкашля многозначително.

– Говори – каза кралицата. – Но по същество и не се увличай.

– Както заповядаш, кралице. Благородна Каланте и вие, рицари! Таралежа от Брленвалд е поставил наистина удивително условие на крал Рьогнер, поискал е странна награда, когато кралят се закле да изпълни всяко негово желание. Но не бива да се правим, че никога не сме чували за подобни желания, за старото като света Право на изненадата. За цената, която може да поиска човек, спасил нечий живот в безнадеждна ситуация, изказвайки невъзможно желание. „Дай ми това, което първо ще излезе да те посрещне“. Ще кажете: това може да е кучето, войникът с алебарда, застанал на пост до вратата, дори тъщата, с нетърпение очакваща момента, в който ще може да наругае връщащия се вкъщи зет. Или: „Дай ми това, което ще завариш вкъщи, но не си очаквал“. След дълго пътешествие, уважаеми гости, и неочаквано завръщане, това може да е любовник в леглото на съпругата. Но напълно възможно е да бъде и дете. Дете, посочено от предопределението.

– По-бързо, Кудкудяк – смръщи вежди Каланте.

– Както заповядаш. Господа! Нима не сте чували за децата, посочени от предопределението? Нима легендарният герой Затрет Воруа не е бил даден като дете на джуджета, защото е бил първият, когото баща му срещнал, като се върнал в крепостта? А Лудия Дей, който поискал от пътешественика да му даде онова, което е оставил вкъщи, но за което не знае? Това неочаквано нещо се оказало знаменитият Супри, който покъсно освободил Лудия Дей от направената му магия. Спомнете си също за Зивелена, която се възкачила на трона на Метана с помощта на джуджето Румпълстелт срещу обещание да му даде първородния си син. Зивелена не изпълнила обещанието си, а когато Румпълстелт отишъл за наградата, го принудила да избяга с помощта на магия. Скоро и тя, и детето ѝ умрели от някаква болест. Игричките с предопределението не остават безнаказани!

– Не ме плаши, Кудкудяк – намръщи се Каланте. – Наближава полунощ, времето на привиденията. Помниш ли още някои легенди от времената на твоето несъмнено много трудно детство? Ако не, то сядай.

– Моля за разрешение – каза баронът, подръпвайки дългите си мустаци – да постоя прав още малко. Искам да припомня на присъстващите още една легенда. Това е стара, позабравена легенда, вероятно всички сме я слушали в нашето несъмнено трудно детство. В тази легенда кралете винаги изпълняват дадените от тях обещания. А ние, бедните васали, сме свързани с кралете само чрез кралската им дума, на нея се крепят договорите, съюзите, нашите привилегии и нашите владения. И какво? Ще трябва да поставим под съмнение всичко това? Да се усъмним в

ненарушимостта на дадената кралска дума? Да дочакаме тя да струва не повече от миналогодишния сняг? Наистина, ако стане така, то след трудното детство ни чака не по-малко трудна старост.

– Ти на чия страна си, Кудкудяк? – извика Раинфарн от Атра.

– Тихо! Нека да говори!

– Този надут петел оскърбява монарха!

– Баронът от Тиг е прав!

– Тишина! – обади се неочаквано Каланте и се изправи. – Оставете го да довърши.

– Благодаря много – поклони се Кудкудяк. – Но аз тъкмо свърших.

Настана тишина, странна след шума, който току-що бяха предизвикали думите на барона. Каланте продължаваше да стои права. Едва ли някой друг освен Гералт забеляза как трепери ръката ѝ, когато тя докосна челото си.

– Господа – каза кралицата най-накрая, – дължа ви обяснение. Да, този... Таралежа, казва истината. Рьогнер наистина се е закълел да му даде онова, което не е очаквал. Изглежда, нашият любим крал е бил невеж в женските дела и не е можел да брои до девет. А с мен сподели истината чак на смъртния си одър. Защото знаеше какво щях да направя с него, ако си бе признал за клетвата по-рано. Знаеше на какво е способна една майка, с чието дете се разпореждат така лекомислено.

Рицарите и велможите мълчаха, Таралежа стоеше неподвижно като обсипана с шипове желязна статуя.

– А Кудкудяк – продължи кралицата – ми напомни, че не съм майка, а кралица. Добре. Като кралица утре ще събера Съвета. В Цинтра няма тирания. Съветът ще реши дали клетвата на покойния крал трябва да повлияе на съдбата на наследницата на трона. Ще реши дали трябва тя и тронът на Цинтра да се дадат на скитник без потекло, или да се постъпи според интересите на държавата.

Каланте помълча малко, поглеждайки накриво Гералт.

– А що се отнася до благородните рицари, пристигнали в Цинтра с надеждата да получат ръката на принцесата, остава ми само да изразя съболезнованията си за жестоката обида, обезчестяването и подигравката, на които са подложени тук. Вината за това не е моя.

Сред глъчката от гласове, която се разнесе из залата, вешерът улови шепота на Ейст Туирсеах.

– О, богове на морето – изрече задъхано островитянинът. – Не бива така. Ти явно ги провокираш към кръвопролитие. Каланте, ти просто ги насъскваш...

– Замълчи, Ейст – прошепна яростно кралицата. – Защото ще се разгневя.

Черните очи на Мишовур проблеснаха, когато друидът посочи с поглед Раинфарн от Атра, който се изправяше с навъсено, изкривено лице. Гералт реагира незабавно и го изпревари, стана пръв и отгести шумно стола си.

– Възможно е да не се наложи Съветът да се намесва – каза той на висок глас.

Всички млъкнаха, гледаха го смаяно. Вечерът усещаше изумения поглед на Павеа, погледа на Таралежа през металната решетка, усещаше надигащата се като вълна от наводнение Сила, съгъстяваща се във въздуха. Виждаше как под влиянието на тази Сила димът от факлите започва да приема фантастични форми. Знаеше, че Мишовур също вижда това. Но знаеше също, че никой друг не го забелязва.

– Казах – повтори той, – че е възможно да не се наложи Съветът да се събира. Разбираш ли какво имам предвид, Таралежо от Ерленвалд?

Покритият с шипове рицар направи две скърцащи крачки напред.

– Разбирам – изрече той приглушено иззад забралото. – Само глупак не би разбрал. Чух какво каза преди минута милостивата и благородна господарка Каланте. Тя намери прекрасен начин да се отърве от мен. Приемам предизвикателството ти, непознати рицарю.

– Не помня да съм те предизвиквал – каза Гералт. – Нямам намерение да се бия с теб, Таралежо от Ерленвалд.

– Гералт! – извика Каланте, изкривила устни и забравила, че трябва да нарича вечерта „благородния Равикс“. – Не дърпай лъва за опашката! Не изпитвай търпението ми!

– И моето! – добави зловещо Раинфарн.

А Крах ан Крайт само заръмжа. Ейст Туирсеах му показва многозначително юмрука си. Крах заръмжа още по-силно.

– Всички чухте – продължи Гералт – как баронът от Тиг разказа за славните герои, отнети в детството си от родителите по силата на същите клетвени обещания като това, което Таралежа е принудил крал Рьогнер да даде. Но защо са необходими такива клетви? Ти знаеш отговора, Таралежо от Ерленвалд. Такава клетва е способна да създаде могъщи, неразрушими връзки на предопределението между искащия клетвата и нейния обект, тоест Детето на изненадата. На такова дете, избрано от сляпата съдба, може да са предначертани необикновени деяния. То може да е способно да изиграе невероятно важна роля в живота на онзи, с когото го е свързала съдбата. Именно затова, Таралежо, ти си поискал

от Рьогнер цената, която чакаш сега да ти се плати. Ти не се нуждаеш от трона на Цинтра. Ти искаш принцесата.

– Всичко е точно така, както го казваш, непознати рицарю – размя се Таралежа на висок глас. – Именно към това се стремя. Дайте ми тази, която ще стане мое предопределение.

– Това – каза Гералт – трябва да бъде доказано.

– Осмеляваш се да се съмняваш? След като кралицата потвърди истинността на думите ми? След това, което току-що сам каза?

– Да. Защото ти не ми каза всичко. Рьогнер е знаел силата на Правото на изненадата и тежестта на клетвата, която ти е дал. А ти я е дал, съзнавайки, че законът и обичаят притежават сила, защитаваща такива клетви. И следят те да се изпълняват само в случай, че силата на предопределението ги потвърди. Твърдя, че още нямаш никакви права над принцесата, Таралежо. Ще ги получиш едва след като...

– След какво?

– След като принцесата се съгласи да тръгне с теб. Така гласи Правото на изненадата. Само съгласието на детето, а не на родителите потвърждава клетвата, доказва, че детето наистина се е родило под знака на предопределението. Точно затова ти си се върнал чак след като са изминали петнайсет години, Таралежо. Защото именно такова условие е включил в клетвата си крал Рьогнер.

– Кой си ти?

– Гералт от Ривия.

– Какъв си ти, Гералт от Ривия, че се правиш на оракул по въпросите на обичаите и законите?

– Той познава закона по-добре от когото и да било – рече хрипливо Мишовур, – защото именно този закон е бил приложен някога към него. Някога него са го взели от дома на родителите му, защото е бил онзи, когото баща му изобщо не е очаквал да завари, когато се върне. Той е бил предопределен за нещо различно. И по силата на предопределението е станал този, който е сега.

– И какъв е той?

– Вещер.

В настъпилата тишина удари камбаната в караулното помещение, известявайки със зловещия си звън настъпването на полунощ. Всички потрепнаха и вдигнаха глави. Върху лицето на втрещения в Гералт Мишовур се появи странно изражение. Но най-забележимо от всички трепна и се раздвижи неспокойно Таралежа. Ръцете му в железни ръкавици увиснаха безсилно покрай тялото му, покритият с шипове шлем

неуверено се разклати.

Странната, непозната Сила, изпълнила стаята със сива мъгла, изведнъж се сгъсти.

– Това е вярно – каза Каланте. – Гералт от Ривия е вешер. Неговата професия е достойна за почит и уважение. Той се е посветил на това да ни пази от ужасите и кошмарите, които ражда нощта и които са надарени със зловещи сили. Той убива всички страшилища и чудовища, които ни дебнат в горите и долините. А също и онези, които имат наглостта да се появяват в домовете ни.

Таралежът мълчеше.

– Затова нека се изпълни законът – вдигна кралицата ръката си, окичена с пръстени, – нека се изпълни клетвата, до чието изпълнение се домогваш, Таралежо от Ерленвалд. Полунощ удари. Обетът ти вече не е в сила. Вдигни забралото. Преди дъщеря ми да заяви своята воля, преди да реши съдбата ти, нека види лицето ти. Всички ние искаме да видим лицето ти.

Таралежа от Ерленвалд бавно вдигна ръка в желязна ръкавица, развърза връзките на шлема, хвана го за желязния рог, свали го и с трясък го хвърли на пода. Някой извика, друг изруга, трети си пое хрипливо дъх. Върху лицето на кралицата се появи зловеща, много зловеща усмивка. Усмивка на жесток триумф.

Над широкия полукръгъл метален нагръдник гледаха две изпъкнали черни очички, разположени от двете страни на покрити с червеникава четина, издължена, тъпа зурла, украсена с треперещи мустачки и с уста, пълна с остри бели зъби. Главата и шията на застаналото напред залата същество бяха покрити с къси, сиви, помръдващи игли.

– Така изглеждам – изрече съществото, – което ти прекрасно знаеше, Каланте. Когато Рьогнер ти е разказвал за случилото се с него в Ерленвалд, не може да е премълчал каква е външността на спасителя му. Спасителя, на когото, въпреки външния му вид, даде такова обещание. Ти си се подготвила прекрасно за посещението ми, кралице. Надменният ти и презрителен отказ да изпълниш дадената дума не бе одобрен дори от собствените ти васали. Когато се провали опитът ти да насъкаш срещу мен останалите, жадуващи да получат ръката на Павеа, се оказа че имаш под ръка и вешер-убиец, седнал от дясната ти страна, а най-накрая си послужи и с дребна, долна измама. Искаше да унижиш мен, а унижи себе си.

– Достатъчно. – Каланте се изправи и сложи ръце кръста си. – Да приключваме с това. Павеа! Ти виждаш кой, по-точно – какво стои

пред теб. Според Правото на изненадата и древния обичай решението е в твои ръце. Отговори. Достатъчна е една твоя дума. Ако кажеш „да“, ще станеш собственост, плячка на това чудовище. Ако кажеш „не“ – повече никога няма да го видиш.

Пулсиращата в залата Сила стисна слепоочията на Гералт в железен обръч, забуча в ушите му, изправи косите на врата му. Вещерът гледаше бледите фаланги на пръстите на Мишовур, стиснали ръба на масата. Гледаше тънката струя пот, спускаща се по бузата на кралицата. Гледаше трохите хляб върху масата, които се движеха като буболечки, образуваха руни, разбягваха се и отново се събираха, образувайки ясен надпис: „ВНИМАВАЙ!“

– Павега! – повтори Каланте. – Отговори! Искаш ли да отидеш с това създание?

Павега вдигна глава.

– Да.

Силата, изпълнила залата, ѝ заприглася, тътнейки приглушено под сводовете. Никой, абсолютно никой не издаде ни най-малък звук.

Каланте бавно, много бавно седна на трона. Лицето ѝ беше абсолютно безизразно.

– Всички чухте – разнесе се в тишината спокойният глас на Таралежа. – Ти също, Каланте. И ти, вещерю, хитри наемни убице. Правата ми са потвърдени. Истината и предопределението възтържествуваха над лъжата и измамата. Какво ви остава, благородна кралице и преоблечени вещерю? Студената стомана?

Никой не отговори.

– С най-голяма охота – продължи Таралежа, помръдвайки с мустачките си – бих напуснал незабавно това място, заедно с Павега. Но няма да се лиша от някои удоволствия. Именно ти, Каланте, ще доведеш дъщеря си тук, където стоя, и ще сложиш бялата ѝ длан в моята длан.

Каланте се обърна бавно към вещера. В очите ѝ имаше заповед. Гералт не помръдна, усещайки и виждайки как кондензиращата се във въздуха сила се насочва към него. Само към него. Той вече знаеше. Очите на кралицата се превърнаха в тънки процеци, устните ѝ потрепераха...

– Какво? Какво означава това? – изрева изведнъж Крах ан Крайт, скачайки от мястото си. – Бялата ѝ длан в неговата? Принцесата и този четинест изрод? Тази свинска зурла?

– А аз се готвех да се бия с него като с рицар! – заприглася му Раинфарн. – С това плашило, с това животно? Да го хвърлим на кучетата! На кучетата!

– Стража! – извика Каланте.

После всичко стана бързо. Крах ан Крайт хвана един нож от масата и с трясък повали стола си. Подчинявайки се на заповедта на Ейст, Драйг Бон Дху го удари с всички сила по тила с гайдата си. Крах падна на масата между есетрата със сос и извитите ребра на печения глиган.

Раинфарн подскочи към Таралежа и измъкнатият от ръкава му кинжал проблесна. Кудкудяк ритна стола си точно в краката му. Раинфарн ловко избегна препятствието, но секундата забавяне беше достатъчна – Таралежа го заблуди с бърз финт и веднага го събори на колене с мощен удар на обкования си в желязо юмрук. Кудкудяк се хвърли към Раинфарн, за да му вземе кинжала, но беше спрял от княз Виндхалм, който се вкопчи в бедрото му като кръвожадно куче.

Откъм вратата тичаха стражи, въоръжени с гизарми и глеви. Каланте, изправена и страховита, им посочи Таралежа с властен, рязък жест. Павеата започна да пищи, а Ейст Туирсеах – да ругае. Всички подскачаха на местата си, без да са много наясно какво да правят.

– Убийте го! – извика кралицата.

Таралежа, озъбен, фучейки зловещо, се обърна към нападащите го стражи. Беше невъоръжен, но защитен от покритата с шипове стомана, от която остриетата на глевите отскачаха със звънтене. Ала един удар го отхвърли назад, право към надигация се от пода Раинфарн, който го спря, хващайки го за краката. Таралежа закрепя, отбивайки ударите с железните си налакътници. Раинфарн се опита да го намушка с кинжала си, но острието се плъзна по плочите на нагръдника. Стражите, прекръстили дръжките на глевите, изгласаха Таралежа към камината. Увисналият на кръста му Раинфарн намери процеп в бронята и заби ножа си в него. Таралежа се преви.

– Дуниии!!! – изписка тънко Павеата, подскачайки върху стола си.

Вещерът с меч в ръка скочи върху масата и се затича към биешите се, разблъсквайки блюдата, чиниите и чашите. Знаеше, че няма много време. Писъкът на Павеата ставаше все по-неестествен. Раинфарн отново вдигаше кинжала, за да нанесе удар.

Гералт скочи от масата, приземи се приклепнал, и в същия миг нанесе удар. Раинфарн изпищя и залитна към стената. Вещерът се завъртя и удари със средата на острието си стража, опитващ се да забие глевата си между полата и нагръдника на ризницата на Таралежа. Стражът рухна на пода, а плоският му шлем се търкулна встрани. Откъм входа приждаха нови стражи.

– Така няма да стане! – закрепя Ейст Туирсеах, вдигайки един

стол. Строши го със замах от пода и се втурна към стражите с онова, което бе останало в ръцете му.

Таралежа, ударен едновременно от двама стражи с гизарми, падна с грохот на пода, закрепва и застана. Притича трети страж и вдигна глевата си, за да нанесе удар. Гералт го намушка с меч си в слепоочието. Заобиколилите Таралежа стражи отскочиха и хвърлиха глевите си. Тичащите откъм изхода се поколебаха при вида на останките от тежкия стол, свистящи в ръцете на Ейст като вълшебния меч на Балмур в ръцете на легендарния Затрет Воруа.

Писъкът на Павеа достигна най-високия си тон и неочаквано заглъхна. Гералт, отгатвайки какво ги чака, се хвърли по корем на пода. Зърна зеленикаво избухване и веднага усети остра болка в ушите. Чу чудовищен тътен и див вик, изтръгващ се от многобройните гърла. А после – равномерният, монотонен, вибриращ вой на принцесата.

Масата се издигаше нагоре, въртеше се и разхвърляше наоколо блюдата. Тежките столове летяха из залата и се разбиваха в стените, носеха се облаци прах, летяха гоблени и килими. От входа долетя хрущене, вих и сухият трясък на чупещи се като клонки гизарми.

Тронът, заедно със седналата на него Каланте, подскочи, понесе се като стрела през залата, удари се с грохот в стената и се разпадна. Каланте се стовари на пода, безпомощна като парцалена кукла. Ейст Туирсеах, едва удържайки се на крака, скочи към нея, прегърна я и я предпази с тялото си от летящите към стените и пода отломки.

Гералт, стиснал в юмрук медальона си, запълзя колкото се може по-бързо към Мишовур, който незначайно как се бе задържал на колене. Сега друидът вдигаше къса пръчка от глог, на чийто връх имаше череп на плъх. На стената зад гърба на друида със съвсем истински огън пламтеше гобленът, някога изобразявал обсадата и пожара в крепостта Ортагор.

Павеа виеше. Въртеше се на място и с вика си удряше всичко и всички като с бич. Онези, които се опитваха да станат от пода, веднага падаха и започваха да се гърчат или се прилепваха към стената. Пред очите на Гералт огромен сребърен съд за сос с формата на лодка с много гребла и извит нос, изсвистя във въздуха и събори на пода опиталия се да се надигне воевода с трудно произносимото име. От гредоредата на тавана се сипеше мазилка. Под тавана кръжеше масата, а вкопченият в нея Крах ан Крайт сипеше чудовищни проклетия.

Гералт допълзя до Мишовур и двамата приседнаха до купчината, образувана от Кос от Стрепт, бъчвичка с бира, Дрогодар и столът и

лютнята му.

– Най-чиста, изначална Сила! – изкрещя друидът, надвиквайки тътена и грохота. – Тя не може да я овладее.

– Знам! – извика Гералт. В гърба го удари долетял кой знае откъде печен фазан с все още стърчащи няколко пера.

– Трябва да я спрем. Стените започват да се напукват.

– Виждам!

– Готов ли си?

– Да.

– Раз! Два! Сега!

Двамата удариха едновременно, Гералт – със Знака на Аард, Мишовур – със страховито триетапно заклинание, от което изглеждаше, че подът ще започне да се разтопява. Креслото, на което седеше принцесата, се разлетя на парчета. Павеата сякаш не забеляза това – продължаваше да си виси във въздуха, във вътрешността на прозрачна зеленикава сфера. Без да престава да пищи, тя се обърна към тях и лицето ѝ изведнъж се изкриви в зловеща гримаса.

– Проклятие! – закрещя Мишовур.

– Внимавай! – извика вешерът и наведе глава. – Блокирай я, Мишовур, защото иначе край с нас!

Масата се строполи тежко на пода, като строши подпорите си и всичко, което се оказа отдолу. Лежачият върху нея Крах ан Крайт излетя на три лакти нагоре. Наоколо валеше градушка от блюда и остатъци от храна, кристални кани се удряха в паркета. Събореният от стената корниз нададе тътен, наподобяващ гръм, разтрисайки основите на замъка.

– Тя освобождава всичко! – извика Мишовур, целейки се с пръчката към принцесата. – Освобождава всичко! Сега цялата Сила ще се нахвърли върху нас!

Гералт отби с удар на мечата си летящата към друида голяма двузъба вилица.

– Блокирай я, Мишовур!

Изумрудените очи метнаха към тях две зелени мълнии. Мълниите се превърнаха в ослепителни, въртящи се вихри, от чиито вътрешности към тях се устреми Сила, която ги удари като таран по черепите, заслепи ги, спря дъха им. Едновременно със Силата се посипаха стъкло, парчета от глинени съдове, блюда, свещници, кости, нахапани парчета хляб, дъски и тлеещи въглени от камината. Крешейки диво, като огромен глухар, над главите им прелетя кастеланът Хаксо. Огромната глава

на варен шаран удари Гералт в гърдите, точно върху златистото поле, мечката и девойката от Четиригъл.

През разтърсващите стени заклинания на Мишовур, през виковете и воя на ранените, през писъците на Павега вечерът неочаквано чу най-страшния звук в живота си.

Кудкудяк, застанал на колене, стискаше с ръце и с колене гайдата на Драг Бон Дху. А самият той, отметнал глава назад, надвиквайки ужасните звуци, издавани от инструмента, виеше и ревеше, крещеше и врещеше, блееше и пишеше, смесвайки гласовете на всички известни и неизвестни домашни, диви и митични животни.

Павега млькна, ужасена, гледайки барона с широко отворена уста. Силата отслабна рязко.

– Хайде! – изрева Мишовур, размахвайки пръчката. – Хайде, вечерю.

И те удариха. Зеленикавата сфера, обграждаща принцесата, се пръсна от удара като сапунен мехур, пустотата незабавно изсмука вилнещата в залата Сила. Павега падна тежко на пода и се разплака.

Сред тишината, настъпила след грохота, сред погрома и опустошението, натрошените мебели и полумъртвите тела, започнаха да се чуват гласове.

– Цуах оп арсе, дхоул и бадрайгх, мал ан цуах – повтаряше Крах ан Крайт на езика на островитяните, бършейки кръвта, стичаща се от прехапаните му устни.

– Вземи се в ръце, Крах – изговори с усилие Мишовур, изтупвайки дрехата си от кашата от елда. – Тук има дами.

– Каланте! Любима моя! Каланте! – повтаряше Ейст Туирсеах в паузите между целувките. Кралицата отвори очи, но не се опита да се освободи от прегръдките му. Само каза:

– Ейст! Хората гледат.

– Нека гледат.

– Няма ли някой да ми обясни какво беше това? – попита управителят Висегерд, докато изпълзяваше изпод един скъсан гоблен.

– Не – отвърна вечерът.

– Доведете лекар! – извика с тънък глас Виндхалм от Атра, наведен над Раинфарн.

– Дайте вода тук! – викаше един от братята от Стреп, Държивръх, опитвайки се да загаси със собствения си кафтан един горящ гоблен. – Вода, по-бързо!

– И бира! – изхриптя Кудкудяк.

Няколко рицари, все още в състояние да стоят на краката си, се опитваха да вдигнат Павеа, но тя ги отблъсна, стана и тръгна с несигурни крачки към камината, до която, облеганат на стената, седеше Таралежа и несръчно се опитваше да свали омазаните с кръв пластини на ризницата си.

– Каква е днешната младеж! – изсумтя Мишовур. – Рано започват! Само едно им е в главите.

– А какво по-точно?

– Нима не знаеш, вечерю, че невинна девица не може да използва Силата?

– Да я вземат дяволите нейната невинност – промърмори Гералт. – И изобщо, откъде има такива способности? Доколкото ми е известно, нито Каланте, нито Рьогнер...

– Наследила го е през поколение, това е сигурно – отговори друидът. – Баба й Адалия вдигаше подвижен мост с движение на веждата си. Хей, Гералт, погледни! Тя изобщо няма да се успокои!

Каланте, увиснала на рамото на Ейст Туирсеах, посочваше ранения Таралеж на стражите. Гералт и Мишовур побързаха да се приближат, но както се оказа – напразно. Стражите отскочиха от полулегналото тяло и отстъпиха назад, шепнейки нещо неразбираемо.

Чудовищната зурла на Таралежа се разпаднаше, размиваше се, губеше очертания. Иглите и четината се превърнаха в черни, блестящи, къдрави коси и брада, обрамчващи бледо, ъгловато мъжко лице, украсено с голям нос.

– Какво... – заекна Ейст Туирсеах. – Кой е това? Таралежа?

– Дуни – изрече нежно Павеа.

Каланте се извърна, стиснала зъби.

– Омагьосан? – избоботи Ейст. – Но как...

– Удари полунощ – каза вечерът. – Точно сега. Звънът, който чухме по-рано, беше недоразумение и грешка. На звънарят. Нали така, Каланте?

– Точно така – простена мъжът на име Дуни, отговаряйки вместо кралицата, която, впрочем, нямаше никакво намерение да отговаря. – Но може би някой, вместо да бърбори, ще ми помогне да сваля ризницата и ще повика лекар? Откаченият Раинфарн ме наръга под ребрата.

– За какво ни е лекар? – попита Мишовур и вдигна пръчката си.

– Достатъчно. – Каланте се изправи, вирнала гордо глава. – Стига толкова. Когато всичко свърши, искам да ви видя в покоите ми. Всички. Ейст, Павеа, Мишовур, Гералт и ти... Дуни. Мишовур?

- Да, кралице?
- Тази твоя пръчка... Ударих се по гърба. И в близост до него.
- На вашите услуга, кралице.

3

– ... Проклятие. – продължаваше Дуни, потривайки слепоочията си.
– От рождение. Така и не научих каква е причината и кой го е направил. От полунощ до съмване – нормален човек, от съмване... сами видяхте какво. Акерспарк, баща ми, искаше да скрие това. Хората в Мехт са суеверни, слуховете за магии и проклетия в кралското семейство можеха да повлияят съдбовно на династията Един от рицарите на баща ми ме взе от двореца и ме възпита, бродихме заедно по света – странстващ рицар и оръженосец. А после, когато той загина, продължих да бродя сам. Вече не помня кой ми каза, че от проклятието може да ме спаси само Дете на изненадата. Скоро след това срещнах Рьогнер. Останалото го знаете.

– Или го знаем, или се досещаме – кимна Каланте. – Особено за това, че си завъртял главата на дъщеря ми. Павега! Откога?

Принцесата наведе глава и вдигна един пръст.

– Но моля ви се! Ах ти, малка магьоснице! Под носа ми! Имай късмет да разбере, че си го пускала нощем в замъка! Само да ми падне онази придворна, с която ходеше да береш иглики! Иглики, по дяволите! И какво да правя с вас сега?

– Каланте... – започна Ейст.

– Не бързай, Туирсеах. Още не съм свършила. Дуни, нещата много се усложниха. Ти си с Павега почти от година, и какво? Нищо. Това означава, че не си изтъргувал клетвата от правилния баща. Предопределението се е подиграло с теб. Каква ирония, както обича да казва присъстващият тук Гералт от Ривия.

– По дяволите предопределението, клетвите и иронията – намръщи се Дуни. – Аз обичам Павега и тя ме обича, само това има значение. Не можеш да застанеш на пътя на нашето щастие, кралице.

– Мога, Дуни, и още как – усмихна се кралицата с една от своите обезкуражаващи усмивки. – Но, за твое щастие, не искам. Имам малък дълг пред теб, Дуни. Знаеш за какво. Твърдо бях решила. Би трябвало да те помоля за прошка, но никак не обичам да правя това. Накратко казано – давам ти Павега и сме квит. Павега? Нали не си размислила?

Принцесата енергично заклати глава в знак на отрицание.

– Благодаря, господарке. Благодаря – усмихна се Дуни. – Ти си мъдра и великодушна кралица.

– И още как. И прелестна.

– И прелестна.

– Двамата можете да останете в Цинтра, ако искате. Тукашните хора не са толкова суеверни като жителите на Мехт и бързо ще свикнат. Впрочем дори в облика на Таралежа ти си доста симпатичен. Само че засега не можеш да разчиташ на трона. Възнамерявам да поуправлявам още малко с новия крал на Цинтра. Благородният Ейст Туирсеах от Скелига ми направи предложение.

– Каланте...

– Да, Ейст, съгласна съм. Не бях чувала любовно признание, докато съм просната на пода, сред отломките на собствения си трон, но... Какво би казал в такъв случай, Дуни? Само това има значение и не съветвам никого да застава на пътя на моето щастие. Какво сте ме зяпнали? Не съм толкова стара, колкото може да се предположи, ако се съди по почти омъжената ми дъщеря.

– Днешната младеж – промърмори Мишовур. – Крушата не пада...

– Какво си мънкаш под носа, магьоснико?

– Нищо, господарке.

– Това е добре. Между другото, Мишовур, имам предложение за теб. Павеа ще се нуждае от учител. Тя трябва да се научи как да борави с особения си дар. Обичам този замък и искам да си остане цял. При следващия пристъп на истерия на моята надарена дъщеря може и нищо да не остане от него. Какъв е отговорът ти, друиде?

– За мен ще бъде чест.

– И още как. – Кралицата се обърна към прозореца. – Вече се съмва. Време е...

Тя рязко се обърна към Павеа и Дуни, които си шепнеха нещо, хванати за ръце и почти докоснали чела.

– Дуни!

– Да, кралице?

– Не чуваш ли? Съмва се! Вече е светло! А ти...

Гералт погледна към Мишовур, Мишовур – към Гералт и двамата се разсмяха.

– Какво ви развесели толкова, магьосници? Не виждате ли...

– Виждаме, виждаме... – увери я Гералт.

– Чакахме кога ще видиш и ти – подхвърли Мишовур. – Интересувахе ме кога ще съобразиш.

– Ти свали магията. Лично – каза Гералт. – В момента, в който му каза: „Давам ти Павеата“, предопределението се изпълни.

– Точно така – потвърди друидът.

– О, богове – изрече бавно Дуни. – Най-накрая. По дяволите, мислех, че ще се радвам повече, че ще свирят бойни тръби или нещо подобно... Навик... Кралице, благодаря ти! Павеата, чу ли?

– Ъхъ – каза принцесата, без да вдига поглед.

– Е – въздъхна Каланте, гледайки уморено Гералт, – значи всичко свършва добре. Нали, вещерю? Проклятието е премахнато, задават се две сватби, ремонтът на тронната зала ще отнеме около месец, четирима убити, огромен брой ранени, Раинфарн от Атра едва диша. Радвай се! Знаеш ли, вещерю, имаше момент, в който възнамерявах да ти заповядам...

– Знам.

– Но сега трябва да ти отдам дължимото. Аз исках резултат – и той е налице. Цинтра сключва съюз със Скелига. Дъщеря ми си намери приличен съпруг. Само дето ми се струваше, че всичко и без това би завършило благополучно в съответствие с предопределението, дори и да не те бях поканила на пиршеството и да не те бях сложила да седиш до мен. Но съм грешила. Предопределението не можеше да спре кинжала на Раинфарн. Раинфарн беше спрял от вещер с меч в ръката. Ти заработи честно своето. Остава само въпросът за цената. Кажете, какво желаете?

– Само минутка – каза Дуни, опипвайки бинтования си хълбок. – Въпросът за цената, казваш? Длъжникът съм аз и аз трябва...

– Не ме прекъсвай, зетко – присви очи Каланте. – Твоята тъща не обича да бъде прекъсвана. Запомни го! И знай, че не си никакъв длъжник. Получи се така, че ти беше нещо като предмет на сделката, която сключихме с Гералт от Ривия. Казах, че сме квит, и не виждам смисъл постоянно да ти искам прошка. Но нашият договор си остава в сила. Е, Гералт, каква е цената ти?

– Добре – каза вещерът. – Моля те да ми дадеш зеления си шал, Каланте. Нека той винаги да ми напомня за цвета на очите на най-прелестната кралица, която познавам.

Каланте се засмя и свали от врата си изумрудената огърлица.

– Тази дрънкулка – каза тя – е направена от камъни със същия оттенък. Запази я заедно с приятните спомени.

– Може ли и аз да кажа нещо? – попита скромно Дуни.

– Разбира се, зетко, моля.

– Продължавам да твърдя, че аз съм твой длъжник, вещерю.

Животът ми беше заплашен от кинжала на Раинфарн. Ако не беше ти, стражите щяха да ме убият. И щом става въпрос за цена, аз трябва да я платя. Уверявам те, че мога да си го позволя. Какво искаш, Гералт?

– Дуни – започна бавно Гералт, – вещерът, на когото задават такъв въпрос, е длъжен да помоли да го повторят.

– Повтарям го. Защото, разбираш ли – аз съм твой длъжник и по друга причина. Когато там, в залата, разбрах кой си, те намразих и си помислих отвратителни неща за теб. Смятах, че си сляпо, кръвожадно оръжие, някой който убива безпощадно, без да се замисли, изтрива кръвта от острието си и брои парите. Но се убедих, че професията на вещера наистина е достойна за уважение. Ти ни защитаваш не само от Злото, стаено в тъмнината, но и от онова, което е вътре в нас. Жалко, че сте толкова малко.

Каланте се усмихна. За пръв път тази нощ Гералт беше сигурен, че усмивката ѝ е искрена.

– Добре го каза, зетко. Към това трябва да добавя две думи. Само две. Извинявай, Гералт.

– А аз – каза сериозно Дуни – повтарям: какво искаш?

– Дуни – каза Гералт също толкова сериозно, – Каланте, Павега и ти, благородни рицарю Туирсеах, бъдещи кралю на Цинтра. За да стане човек вещер, трябва да се роди под знака на предопределението, а онези, които се раждат така, са малцина. Остаряваме, умираме и не можем да предадем на никого знанията и способностите си. Имаме недостиг на наследници. А светът е пълен със Зло, което само чака момента, в който ще изчезнем.

– Гералт – прошепна кралицата.

– Да, кралице, не грешиш. Дуни, ще ми дадеш онова, което вече имаш, но за което не знаеш. Ще се върна в Цинтра след шест години, за да видя дали предопределението е било благосклонно към мен.

– Павега – ококори се Дуни. – Нима ти...

– Павега – възкликна Каланте. – Ти... Ти да не си...

Принцесата сведе поглед и се изчерви. А после отговори.

Гласът на здравия разум V

– Гералт! Хей! Тук ли си?

Гералт откъсна поглед от пожълтелите графави страници на „Историята на света“, произведение на Родерик дьо Новембре – интересна, макар и донякъде спорна творба, на изучаването на която се бе отдал предния ден.

– Тук съм. Какво има, Ненеке. Трябвам ли ти?

– Имаш гостенин.

– Пак ли? Кой е този път? Лично княз Херевард?

– Не. Този път е твоят приятел, Лютичето. Нехранимайкото, търтеят и безделникът, звездата на баладите и любовните стихове. Както винаги в блясъка на славата, надут и вонящ на бира. Искаш ли да се видиш с него?

– Разбира се. Та той е мой приятел.

Ненеке въздъхна и сви рамене.

– Не го разбирам това ваше приятелство. Двамата сте пълни противоположности.

– А те се привличат.

– Явно. Ето го, пристига – посочи тя с кимване. – Твоят знаменит поет.

– Наистина е знаменит, Ненеке. Няма да отречеш, че и ти си слушала баладите му, нали?

– Слушала съм ги, и още как – каза жрицата и смръщи вежди. – Какво пък, не съм много веща в тия работи, така че може точно умението му да преминава с лекота от затрогваща лирика към каруцарски език да се нарича талант. Както и да е. Извини ме, но аз няма да остана. Днес не съм в настроение нито за поезията му, нито за вулгарните му шеги.

От коридора долетя добродушен смях и дрънчене на лютня и на прага на библиотеката застана Лютичето, облечен с лилава салтамарка от дебело сукно с дантелени маншети и с килната шапка на главата. Когато зърна Ненеке, трубадурът стори пресилено учтив поклон, замитайки пода с перото от чапла, забодено на шапката му.

– Приемете най-дълбоките ми почитания, уважаема майко – с писклив глас занарежда той. – Слава на великата Мелителие и на нейните жрици, изпълнени с мъдрост и добродетели.

– Стига превземки, Лютиче – изсумтя Ненеке. – И не ме наричай

майка. Само при мисълта, че би могъл да си мой син, се ужасявам.

Тя се извърна и излезе, шумолейки с дългата си дреха. Лютичето направи няколко маймунски гримаси и нов престорен поклон.

– Все същата си е – каза той добродушно. – Все така не разбира от шеги. Бясна ми е, понеже малко си побъбрехме със сладката блондинка на портата, с онова чудно създание с дълги мигли и руса плитка чак до стегнатото задниче, което е грехота да не щипнеш. И аз го щипнах, а Ненеке се появи точно тогава и... Ама какво съм тръгнал да ти обяснявам. Здравсти, Гералт.

– Здравсти, Лютиче. Как разбра, че съм тук?

Поетът се изправи и придърпа нагоре панталона си.

– Бях във Визим. Чух за вампирката, разбрах, че си бил ранен. Досетих се къде би могъл да отидеш да се лекуваш. Виждам, че вече си здрав?

– Правилно виждаш. Ама я се опитай да обясниш това на Ненеке. Сядай да си побъбрим.

Лютичето седна, надникна в книгата, разтворена на масата, и се усмихна.

– История? Родерик дьо Новембре? Чел съм я, чел съм я. Когато следвах в академията в Оксенфурц историята беше на второ място сред любимите ми предмети.

– А на първо?

– Географията – отвърна със сериозен тон поетът. – Атласът на света беше толкова голям, че зад него беше най-лесно да се скрие манерката с водка.

Гералт се засмя сухо, стана, свали от една полица „Тайните на магията и алхимията“ на Лунини и Тире и извади изотзад голяма дамаджана, оплетена в клонки от ракета.

– Охо... – настроението на поета очевидно вдигна градуса си. – Мъдростта и вдъхновението все така намират убежище в библиотеките. Ооо! Тази ми е любимата. Сливова, нали? Да, ето това е алхимията, което си е вярно, вярно си е. Ето го философският камък, наистина достоен за изучаване. За твое здраве, братко. Я, колко е силна!

– Какво те води насам? – Гералт взе от поета дамаджаната, надигна я и се закашля при изпъването на бинтованата си шия. – Накъде си се запътил?

– Наникъде. Тоест бих могъл да се запътя в твоята посока. За компания. Дълго ли смяташ да останеш тук?

– Не. Местният дук ми даде да разбере, че не съм желан гостенин в

неговите владения.

– Херевард ли? – Лютичето познаваше всички крале, князе, владетели и сеньори от Яруга чак до Драконовите планини. – Хич не му се връзвай. Той няма да дръзне да си развали отношенията с Ненеке и богинята Мелителе.

– Не ща да си създавам излишни ядове. Пък и достатъчно се заседах тук. Ще тръгна на юг, Лютиче. Далеч на юг. Тук няма да си намеря работа. Цивилизация! За какво им е някакъв си вешер? Питам ги не се ли намира работа за мен, а те ме гледат като че ли съм изрод.

– Какви ги говориш? Каква цивилизация? Преди седмица дойдох от отсрещния бряг на река Буйна и там се наслушах на какво ли не. Имало водници, виюни, ужасници, летавци и какво ли още не. Работа колкото щеш.

– И аз съм чувал най-различни неща. Половината са или измислени, или преувеличени. Не, Лютиче. Светът се е променил. Нещо приключва.

Поетът гаврътна от голямата дамаджана, присви очи и тежко въздъхна.

– Пак ли ще лееш сълзи за тъжната си вешерска съдба? Че и да философстваш? Откривам пагубните последици на неподходящи четива като това. Защото дори старият пръч Родерик дьо Новембре е стигнал до мисълта, че светът непрекъснато се променя. Изменчивостта на света по принцип е единствената идея в трактата му, с която мога да се съглася без никакви уговорки. Обаче тя не е чак толкова нова, че да ми я пробутва и да се прави на велик мислител, което е съвсем неуместно.

Вместо отговор Гералт също отпи от дамаджаната.

– Да – отново въздъхна Лютичето. – Светът се променя, слънцето залязва, а водката свършва. Според теб кое друго свършва? Спомена нещо за приключване, философе.

– Ето ти няколко примера – рече Гералт след кратко мълчание. – От последните два месеца, прекарани на този бряг на Буина. Веднъж отивам на реката и гледам – мост. Под моста седи трол и иска такса от всеки минавач и ездач. Който не се бръкне, плаща със счупен крак, ако не и два. Отивам при кмета и го питам колко ще ми плати за трола. На кмета му увисна ченето от смайване. Как така, пита ме той, че кой ще оправя моста, ако си нямаме трол? Тролът се грижи за моста, редовно го поправя, бърхти се с пот на челото, за да си свърши съвестно работата, та да е здрав мостът. Хубаво. Продължих по пътя си, гледам – видлогон. Дребен такъв, само пет аршина от носа до опашката. Лети, сграбчил овца в ноктите си. Веднага отидох в селото и ги питам: колко ще платите за

гадината? Селяните наскачаха и се развикаха: не, недей, че това е любимият дракон на най-малката дъщеря на нашия барон, ако само люспичка падне от него, баронът ще запали селото, а нас живи ще одере. Продължавам пътя си и усещам, че все повече огладнявам. Питам за работа, намира се, обаче каква? На този да хвана русалка, на онзи – нимфа, на трети – самодива... Съвсем са се побъркали, по селата е пълно с хубави девойки, ама не, дай им такава, дете не е човек. Друг ме помоли да убия войсилк и да им занеса кост от дланта му, понеже като се смелела и се добавела в чорбата, подсилвала потентността.

– Точно това са врели-некипели – вметна Лютичето. – Пробвал съм. Нищо не усилва, а чорбата става като отваря от партенки. Но щом хората вярват и са готови да плащат...

– Няма да убивам войсилки. Нито пък други безобидни същества.

– Значи ще си ходиш с празен стомах. Освен ако не си смениш работата.

– С каква?

– Не е ли все едно? Стани свещеник. С твоите принципи, морал, познаване на човешката природа и изобщо на всичко съществуващо ще се справяш добре. Това, че не вярваш в никакви богове, не е проблем. Малцина от свещениците, които познавам, са вярващи. Стани свещеник и престани да се самосъжеляваш.

– Не се самосъжелявам. Отбелязвам фактите.

Лютичето кръстоса крака и с интерес се загледа в изтърканата си подметка.

– Ти, Гералт, ми приличаш на стар рибар, който в края на живота си открива, че рибата вони, а водата е студена и от нея те въртят ставите. Бъди последователен. От приказки и оплаквания полза няма. Ако аз видя, че потребността от поезия се изчерпва, ще закача лютнята на пирон и ще стана градинар. Ще отглеждам рози.

– Глупости. Ти не си способен на подобна саможертва.

– Какво пък – съгласи се поетът, като продължи проучването на подметката си. – Може и да си прав. Обаче занаятите ни са малко различни. Търсенето на поезия и на мелодиите на лютнята никога няма да секне. При теб нещата са по-зле. Вие, вечерите, сами се лишавате от работа. Бавно, но сигурно. Колкото по-добре и по-съвестно работите, толкова по-малко работа ви остава. Та нали целта, смисълът на вашето съществуване е свят без чудовища, спокоен и безопасен. Тоест свят, в който вечерите не са необходими. Парадокс, нали?

– Така е.

– Много отдавна, когато още имало еднорози, имало и голяма група от девойки, които пазели девствеността си, за да могат да ходят на лов за еднорози. Спомняш ли си тази легенда? А ловците на плъхове с техните свирни? Хората направо са се биели, за да ползват услугите им. А плъховете били избити от алхимиците, които измислили силни отрови, но помогнали и домашните котки, поровете и невестулките. Зверчетата се оказали по-евтини, по-приятни и не пиели толкова бира. Долавяш ли аналогията?

– Долавям я.

– Тогава се възползвай от чуждия опит. Девствениците, занимаващи се с лов на еднорози, веднага престанали да бъдат девственици, когато останали без работа. Някои, в стремежа си да наваксат годините въздържание, с времето станали много известни благодарение на своята обиграност и плам. Ловците на плъхове... На тия по-добре не им подражавай, всички до един се пропили и се преселили при прадедите си. Май сега е дошъл редът и на вечерите. Четеш Родерик дьо Новембре, нали? Ако не ме лъже паметта, той споменава вечерите, първите, които започнали да обикалят страната преди триста години, когато жътварите излизали на нивата въоръжени и заедно с цяла тълпа съселяни, когато селата били завардени от три реда огради с остри колци, керваните на търговците приличали на отряди от наемници, а по защитните валове на малобройните селища ден и нощ стояли готови за стрелба катапулти. Защото ние, хората, сме били неканени гости тук. Тукашните земи били във владение на драконите, мантикорите, грифоните и амфисбените, вампирите и върколаците, кикиморите, химерите и летавците. И се е налагало земята да се отвоюва от тях парче по парче, всяка долина и седловина, всяка горичка и полянка. Нещо, постигнато не без неocenимата помощ на вечерите. Ала тези времена са безвъзвратно отминали, Гералт. Баронът не дава да бъде убит този видлогон, защото със сигурност това е последното драконоподобно в радиус от хиляди мили и защото вече буди не страх, а съчувствие и носталгия по миналото. Тролът под моста си живее като свой с хората, понеже вече не е чудовище, с което плашат децата, а местна забележителност, че и полезна при това. А ужасниците, мантикорите, амфисбените? Седят си в непроходимите гори и в непристъпните планини...

– Значи съм бил прав. Нещо приключва. Независимо дали ни харесва. Нещо е към своя край.

– Не ми харесва, че говориш изтъркани истини. Нито физиономията, с която ги изричаш. Какво ти става? Не мога да те позная, Гералт. Да

тръгваме по-скоро на юг, към дивите земи. Като видиш сметката на едно-две чудовища, ще ти мине мрачното настроение. Там като че ли има доста чудовища. Разправят, че когато на някоя старица ѝ омръзнул животът, тя, милата, хващала гората сам-самичка, уж за дърва, без да вземе остена със себе си. Резултатът бил гарантиран. Трябва да се заселиш там завинаги.

– Може да ида там. Но без да се заселвам.

– Защо? Там един вешер ще припечелва по-лесно.

– Припечелването ще е по-лесно – Гералт отпи глътка от дамаджаната, – но харченето на печалбата ще е по-трудно. Освен това там ядат ечемична и просена каша, бирата има някакъв особен вкус и комарите хапят лошо.

Лютичето се разсмя с пълно гърло, подпрял глава на подвързаните в кожа книги по полицата.

– Просо и комари! Това ме подсеща за нашия пръв поход до края на света. Помниш ли? Запознахме се на пиршеството в Гулет и ти ме придума...

– Не аз, а ти ме придума. Ти си този, който беше принуден да бяга от Гулет, понеже се оказа, че девойката, която оправи под сцената за музикантите, има четирима яки братя. Търсеха те из целия град, заплашваха да те овъргалят в смола и стърготини. Затова се лепна за мен тогава.

– А ти не беше на себе си от радост, че си намерил спътник. Защото преди това по време на път си бърлил само с кобилата си. Но нека да е както казваш. Наистина трябваше да се покрия за известно време и Долината на цветята ми се стори най-подходяща за целта. Защото се смяташе, че това е краят на населения свят, последният пост на цивилизацията, на границата между два свята... Помниш ли?

– Помня, Лютиче, как да не помня.

КРАЯТ НА СВЕТА

1

Лютичето слизаше внимателно по стълбите на кръчмата, понесъл две халби с преливаща пяна. Като ругаеше тихо, той се провря сред тайфа любопитни деца и прекоси двора, заобикаляйки купчинките кравешка тор.

Около изнесената на мегдана маса, на която вечерът разговаряше със старейшината, вече се бяха събрали петнайсетина селяни. Поетът остави халбите на масата, седна и веднага разбра, че за времето на краткото му отсъствие разговорът изобщо не е напреднал.

– Аз съм вечер, господин старейшина – повтори за кой ли път Гералт и изтри пяната от устата си. – С нищо не търгувам. Не вербувам хора за войската и не мога да лекувам шап. Аз съм вечер.

– Това е професия – поясни за кой ли път Лютичето. – Вечер, разбирате ли? Убива вампири и всякакви друга гадости. Разбирате ли, старейшино?

– Аха! – Прорязаното от дълбоки бръчки чело на старейшината се поизглади. – Вечер! Трябваше веднага тъй да кажете!

– Точно така – потвърди Гералт. – И веднага питам: има ли някаква работа за мен в околността?

– Ааа... – Старейшината отново се замисли, очевидно много усилено. – Работа? Май онези... Не... Живолапци? Питате има ли тук живолапци?

Вечерът се усмихна и кимна, почесвайки се по слепоочието.

– Има – заключи старейшината след дълъг размисъл. – Виждате ли планините там? Там живеят елфи – те, това е тяхното царство. Дворците им, казвам ви, са от чисто злато. Охо, господо! Елфи, казвам ви. Ужас. Който отиде там, не се връща.

– Така си и знаех – изрече Гералт студено. – Ето защо нямам намерение да ходя там.

Лютичето неволно се изкикоти. Както и очакваше Гералт, старейшината се замисли продължително.

– Аха – каза накрая. – Тъй, тъй. Но тук има и други живолапци... Идват към нас, струва ми се, от страната на елфите. Да, господо, има ги, има. Не могат да се преброят. А най-лоша от всички е Мора, нали,

хорица?

„Хорицата“ се оживиха, наобиколиха масата от всички страни.

– Мора! – каза един. – Да, право дума старейшината. Бледа мома обикаля къщите на разсъмване и децата умират от това!

– И таласъми! – добави един войник от местната стража. – Заплитат гривите на конете в конюшните!

– И прилепи-вампири! Има и прилепи-вампири!

– И вили! Човек се покрива с пъпки от тях!

Следващите няколко минути преминаха в интензивно изброяване на чудовища, досаждащи на местните с отвратителните си постъпки или със самото си съществуване. Гералт и Лютичето научиха за скитачите и мамунците, заради които порядъчните хора не могат да се доберат до дома си в пияно състояние, за летавицата, която лети наоколо и пие млякото на кравите, за бягащата из гората глава на паякови крака, за хоболдите, носещи червени шапчици, и за страховитата щука, която изтръгва белъто от перящите в реката жени, а скоро ще се заеме и със самите жени. Не мина и без оплаквания като това, че старицата Нарадкова нощем лети, яхнала ръжен, а през деня краде плодове, че мелничарят слага маков прах в житото, а някой си Дуда постоянно нарича кралете разбойници и крадци. Гералт изслуша всичко спокойно, като кимаше и се правеше, че му е интересно. Зададе няколко въпроса, главно относно пътищата и топографията на района, после се изправи и кимна на Лютичето.

– Е, всичко хубаво, добри хора – каза той. – Ще се върна скоро и тогава ще видим какво мога да направя за вас.

Тръгнаха мълчаливо покрай къщите и оградите, съпроводени от лането на кучетата и виковете на децата.

– Гералт – обади се Лютичето, докато се качваше на седлото и откъсваше една малка ябълка от подадо се над оградата клонче, – постоянно се оплакваш, че ти е все по-трудно да си намериш работа. А от това, което ни казаха, следва, че тук ще има работа за теб до зимата, при това без да си откънеш. Щеше да заработиш малко парички, аз щях да събера чудни теми за баладите си. Обясни ми, защо тогава продължаваме нататък?

– Нямах да спечеля и шелонг, Лютиче.

– Защо?

– Защото в приказките им нямаше и капка истина.

– Как така?

– Няма такива същества като тези, за които говореха.

– Сигурно се шегуваш! – Лютичето изплю една семка и замери с огризката едно куче, което особено яростно налиташе към краката на конете. – Не, не е възможно. Наблюдавах внимателно тези хора, а аз познавам хората. Те не лъжеха.

– Така е – съгласи се вещерът. – Не лъжеха. Те вярваха дълбоко в това, което казваха. Което не променя фактите.

Поетът мълча известно време.

– Нито едно от тези чудовища... Нито едно? Не може да бъде. Някое от тях трябва да съществува. Поне едно. Признай.

– Признавам. Едно от тях съществува.

– Ха! Кое?

– Прилепът-вамфир.

Минаха покрай последните огради и излязоха на път между нивите, жълти от рапицата и вълнуващия се от вятъра овес. Насреща им се движеха натоварени каруци. Бардът прехвърли крак през дъгата на седлото, сложи лютнята на коленете си и започна да подрънква тъжни мелодии, като от време на време махаше на кикотещите се девойки с подгънати поли, които вървяха по пътя, нарамили гребла на здравите си рамене.

– Гералт – каза той изведнъж, – но нали чудовищата съществуват. Може да не са толкова много като едно време, може да няма по едно зад всяко дърво в гората, но ги има. Съществуват. Тогава защо хората да измислят и такива, които ги няма? И не само това, но и да вярват в измислиците си? А, Гералт от Ривия, славни вещерю? Не се ли замисли над причината?

– Замислих се, славни поете. И знам каква е тя.

– Интересно.

– Хората – Гералт обърна глава – обичат да измислят чудовища и страшни истории. Тогава започва да им се струва, че самите те не са толкова чудовищни. Докато се напиват до смърт, лъжат, крадат, спят с жените на старейшините си, уморяват от глад стариците, утрепват с брадви хванатите в курника лисици или засипват със стрели последния останал на света еднорог, те обичат да мислят, че Мора, която ходи сутрин по домовете, е по-чудовищна от тях. Тогава им олеква на сърцето. И им е по-лесно да живеят.

– Запомних го – каза Лютичето след минута мълчание. – Ще го направя в рими и ще съчиня балада.

– Съчинявай. Но не очаквай бурни аплодисменти.

– Ха! – Лютичето спря коня и се огледа. – Виж, Гералт. Не е ли красиво? Идилия, дявол да го вземе! Радост за окото!

След хълмовете местността преминаваше към равни полета, украсени от мозайката на разнообразни посеви. По средата, кръгли и разположени като листата на детелина, блестяха като огледала три езера, заобиколени от черни ивици елхови дървета. На хоризонта се виждаха потъналите в мъгла сини планини, издигащи се над черната ивица на борвите гори.

– Да вървим, Лютиче.

Пътят водеше право към езерата, покрай бентове и скрити в елховата гора малки вирчета, пълни с патици, чапли и гмурци. Богатството от пернати смайваше, като се имаше предвид, че навсякъде личаха следи от човешка дейност – бентовете бяха добре поддържани, заздравени със снопове пръчки, отворите за водата бяха укрепени с камъни и греди, които не бяха изгнили, водата течеше тихо и спокойно. В тръстиките край езерата се виждаха лодки и кейове, а по-навътре във водата стърчаха колове с рибарски мрежи и кошове. Лютичето изведнъж се обърна.

– Зад нас идва някой – извика той развълнувано. – С каруца!

– Не може да бъде! – ухили се вешерът, без да се обръща. – С каруца? А аз мислех, че местните се возят само на прилепи-вампири.

– Знаеш ли какво ще ти кажа? – изръмжа трубадурът. – Колкото повече приближаваме края на света, толкова по-добри стават шегите ти. Страх ме е да си помисля докъде можеш да стигнеш.

Яздеха бавно и тъй като теглената от два коня каруца не беше натоварена, ги настигна бързо.

– Тррр! – Коларят спря конете точно до тях. Беше облякъл кожата си на голо, а косите му стигаха чак до веждите. – Слава на боговете, милостиви господа!

– И ние ги славим – отвърна Лютичето, който беше запознат с местните обичаи.

– Ако поискаме – промърмори вешерът.

– Казвам се Копривка – съобщи каруцарят. – Чух ви да разговаряте със старейшината от Горен Посад. Знаем, че сте вешер.

Гералт отпусна юздите и остави коня да попасе копривата край пътя.

– Чух – продължи мъжът с кожата – как старейшината ви разправяше врели-некипели. Слушах и не можех да повярвам. Отдавна не бях чувал такива измишльотини.

Лютичето се разсмя. Гералт мълчеше, гледаше внимателно селянина.

Копривка се изкашля.

– А бихте ли се хванали за истинска, прилична работа, господин вечер? – попита той. – Имам нещо за вас.

– И какво точно?

Копривка не отмести поглед.

– По пътищата не се говори по работа. Да отидем къщи, в Долни Посад. Там ще поговорим. И без това сте тръгнали нататък.

– Откъде си толкова сигурен?

– Защото тук няма друг път и главите на вашите коне са обърнати в тази посока, а не опашките им.

Лютичето се засмя отново.

– Какво ще кажеш, Гералт?

– Нищо – отвърна вечерът. – По пътищата не се говори по работа. Да вървим, уважаеми Копривка.

– Вържете конете за каруцата и се преместете при мен – предложи селянинът. – Ще ви бъде по-удобно. Защо да правите мазоли върху седлата?

– Самата истина.

Прехвърлиха се в каруцата. Вечерът с удоволствие се изтегна върху сеното. Лютичето, вероятно от страх да не изцапа модерния си зелен кафтан, седна на дъската. Копривка подкара конете и каруцата затупурка край укрепените с греди диги.

Преминаха по мост над обрасъл с водни лилии канал и навлязоха сред окосени ливади. По-нататък, докдето им стигаше погледът, имаше само обработваема земя.

– Просто не мога да повярвам, че това е краят на света, краят на цивилизацията – каза Лютичето. – Погледни само, Гералт. Житото е като злато, а сред тези царевици може да се скрие човек на кон. Или тази ряпа – виж колко е голяма.

– Откъде знаеш толкова много за земеделието?

– Поетите трябва да знаят всичко – рече надутото Лютичето. – В противен случай щяхме да се компрометираме. Човек трябва да се учи, драги мой, да се учи. От селата зависи съдбата на света, така че човек трябва да е наясно със селските дела. Селото ни храни, облича ни, обува ни, предпазва ни от студа, различа ни и поддържа изкуството.

– Е, с развлеченията и изкуството малко се изхвърли.

– А къде се вари ракията?

– Разбирам.

– Не разбираш достатъчно. Учи се. Виждаш ли виолетовите цветя? Това е лупина.

– Всъщност това е уров – поправи го Копривка. – Вие какво, не сте ли виждали лупина? Но в едно сте прав, господине. Тук се ражда и расте всичко. Затова и наричат местността Долината на цветята. Ето защо нашите прадеди са се заселили тук и са прогонили елфите.

– Долината на цветята или Долът на Блатхан. – Лютичето побутна с лакът излегналия се върху сеното вешер. – Чуваш ли? Прогонили са елфите, но са оставили старото елфическо име, само са си го превели. Недостиг на въображение. И как съжителствате с елфите? Нали са в планините отвъд междата?

– Не си пречим. Те си вършат своите работи, а ние – нашите.

– Най-добрият подход – каза поетът. – Нали, Гералт?

Вешерът не отговори.

2

– Благодарим за гощавката. – Гералт облиза кокалената лъжица и я сложи в празната чиния. – Благодарим стократно, господине. А сега да преминем към работата.

– Бива – съгласи се Копривка. – Е, Дхун?

Дхун, старейшината на Долни Посад, набит мъж с мрачен поглед, кимна на момичетата. Те събраха бързо съдовете от масата и напуснаха стаята за голямо съжаление на Лютичето, който от самото начало им се любуваше и предизвикваше усмивките им със своите не съвсем пристойни шеги.

– И така, слушам – изрече Гералт, гледайки през прозореца, откъдето се чуваха удари на брадва и стържене на трион. На двора се вършеше някаква работа, острият мирис на смола проникваше в къщата. – Кажете с какво мога да бъда полезен.

Копривка погледна Дхун. Старейшината кимна, изкашля се и поде:

– Значи така. Имаме тук едно поле...

Гералт ритна под масата Лютичето, който се канеше да подхвърли нещо ехидно.

– Поле – продължи Дхун. – Правилно ли го казах, Копривка? Това поле дълго време пустееше, но го разоряхме и сега садим на него коноп, хмел, лен. Огромно поле, казвам ви. Чак до боровете стига...

– И какво? – не издържа поетът. – Какво става на това поле?

– Значи... – Дхун вдигна глава и се почеса зад ухото. – Значи, там върлува дявол.

– Какво? – изсумтя Лютичето. – Какво е това?

– Нали казах. Дявол.

– Какъв дявол?

– Как какъв? Дявол – и туйто.

– Няма дяволи!

– Не се меси, Лютиче – каза спокойно Гералт. – А вие продължавайте, уважаеми Дхун.

– Нали казах – дявол.

– Това вече го чух. – Когато поискаше, Гералт можеше да бъде страшно търпелив. – Кажете как изглежда, откъде се е взел, с какво ви пречи. Поред, ако може.

– Става. – Дхун вдигна ръка и започна да изброява на пръсти с голямо усилие. – Поред, добре, вие сте мъдър човек. Значи... Изглежда като дявол, господине, ни повече, ни по-малко. Откъде се е взел? Отникъде. Бум-тряс и гледаме – дявол! А да пречи – честно казано, не пречи. Даже понякога помага.

– Помага? – попита Лютичето, докато се опитваше да извади една муха от бирата си. – Дяволът?

– Не се меси, Лютиче. Продължавайте, господин Дхун. И как ви помага този, как го наричате...

– Дявол – повтори кметът. – Значи, помага така: наторява почвата, прекопава земята, трепа къртиците, плаши птиците, чисти репеите и бурените. А, и яде гъсениците, дето се въдят в зелето. Обаче заедно с тях яде и зелето. Ей така, като на шега. Като дявол.

Лютичето отново се разкикоти, щракна с пръсти и изстреля извадената от бирата муха към изтегнатия до камината котарак, който го изгледа с упрек.

– Въпреки това – каза спокойно вешерът, – вие сте готови да ми платите, за да се отървете от този дявол? С други думи – не го искате по вашите места?

– А кой би искал дявол на нивата си? – изгледа го мрачно Дхун. – Това е наша земя от времето на дядовците и прадедовците ни, имаме си кралска грамота за нея и дяволът няма работа там. Плюем ние на неговата помощ, какво, да не би да нямаме ръце? Това, господин вешер, не е дявол, а злобно добиче, и все такива гадости му хрумват, че не се издържа. Сутрин не знаеш какво ще му шукне до вечерта. Мърси кладенеца, гони момичетата, плаши ги, заканва им се, пляска ги по задниците. Краде добитък и провизии, господине. Руши и унищожава, досажда на всички, рие ями при дигите като някакъв плъх или бобър, водата от

едното вирче вече изтече и шараните измряха. Веднъж пуши лула в сеното, кучият син, и го подпали...

– Разбирам – прекъсна го Гералт. – Значи все пак пречи...

– Не – поклати глава Дхун. – Не пречи. Само върши пакости.

Лютичето се извърна към прозореца, едвам съдържаше смеха си. Вещерът мълчеше.

– Какво има да говорим? – обади се мълчалият до момента Копривка. – Вие вещер ли сте, или не? Тогава се оправете с тоя дявол. Търсехте работа в Горни Посад, чух ви. Ето ви работа. Ще платим колкото трябва. Но имайте предвид, че не искаме да убивате дявола. В никакъв случай.

Вещерът вдигна глава и се усмихна неприятно.

– Интересно. Бих казал – необичайно.

– Какво? – смръщи чело Дхун.

– Необичайно условие. Откъде такова милосърдие?

– Не може да се убива – намръщи се още повече Дхун. – Защото в тази долина...

– Не може – и толкоз – прекъсна го Копривка. – Хванете го или го прогонете вдън гора. Ще платим щедро.

Вещерът мълчеше, все още усмихнат.

– Договорихме ли се? – попита кметът.

– Първо искам да го видя, този ваш дявол. Селяните се спогледаха.

– Ваше право е – каза Копривка и стана. – И ваша воля. Нощем дяволът се скита из цялата околност, но денем се крие някъде в конопа. Или край старите върби при блатото. Там можете да го видите. Няма да ви пришпорваме. Ако искате да си починете – почивайте колкото си искате. Няма да пожалим нито храна, нито удобства за вас, защото такива са законите на гостоприемството. Е, всичко добро.

– Гералт. – Лютичето скочи от стола и погледна в двора, към отдалечаващите се селяни. – Вече нищо не разбирам. Не мина и ден, откакто разговаряхме за измислените чудовища, а ти изведнъж се заемаш да ловиш дявол. А това, че точно дяволът е измислица, напълно митично същество, го знае всеки, явно с изключение на простите селяни. Какво означава неочакваният ти интерес? Тъй като те поопознах малко, съм готов да се обзаложа, че не си паднал дотам да използваш случая, за да получиш подслон, храна и прани дрехи?

– Наистина – намръщи се Гералт. – Изглежда, наистина си ме поопознал, певецо.

– В такъв случай – не разбирам.

– Какво има тук за разбиране?

– Дяволи няма! – извика поетът, вече ядосан. – Няма! Не съществуват, да ги вземат дяволите!

– Вярно е – усмихна се Гералт. – Но аз, Лютиче, не мога да устоя на изкушението да видя това, което не съществува.

3

– Едно е ясно – промърмори вешерът, оглеждайки ширналата се пред него конопена джунгла. – Този дявол не е глупак.

– Откъде следва този извод? – поинтересува се Лютичето. – От това, че се крие в непроходим гъсталак? Всеки заек има достатъчно ум да се сети същото.

– Работата е в особените свойства на конопа. Такова голямо поле излъчва мощна антимагическа аура. Повечето заклинания са безсилни тук. А виждаш ли колчетата там? Това е хмел. Течностите в шишарките на хмела действат по същия начин. Обзалагам се, че това не е случайно. Негодникът може да усеща аурата и знае, че тук е в безопасност.

Лютичето се изкашля и вдигна вежди.

– Интересно – каза, почесвайки се по челото под шапката, – как ще пристъпиш към работа, Гералт. Никога не съм те виждал в действие. Предполагам, че знаеш нещичко за лова на дяволи? Аз ще се опитам да си припомня древните балади. Имаше една за дявола и жената – неприсътойна, но забавна. Разбираш ли, жената...

– Задръж я за себе си, Лютиче.

– Както желаш. Искях само да ти помогна, нищо повече. А към старите приказки трябва да се отнасяме с уважение, в тях се крие мъдростта на цели поколения. Например, има една балада за момче на име Йолоп, който...

– Престани. Време е да се хващам за работа. Да заработя храната и подслона.

– Какво смяташ да предприемеш?

– Да се помотая малко из конопа.

– Оригинално – изсумтя трубадурът. – Макар и не чак толкова.

– А ти как би започнал?

– Интелигентно – изпъчи се Лютичето. – Ловко. С хайка например. Бих прогонил негодника от гъсталака, а на откритото ще го настигна с коня и ще го пленя с ласо. Какво ще кажеш?

– Много оригинална идея. Кой знае, сигурно би се осъществила, ако пожелаеш да вземеш участие, защото за такава операция са необходими поне двама души. Но засега ще се въздържим. Като начало искам да разбера какво представлява този дявол. Значи трябва да се помотая из конопа.

– Хей! – едва сега се усети бардът. – А къде ти е мечът?

– А за какво ми е? Аз също знам балади за дяволите. Нито жената, нито момчето на име Йолоп са използвали мечове.

– Хм... – Лютичето се огледа. – Какво, значи тръгваме направо през конопа?

– Не е задължително да идваш и ти. Ако искаш се върни в селото и ме чакай там.

– А, не – възрази поетът. – Да пропусна такава възможност? Аз също искам да видя дявола, да се уверя наистина ли е толкова страшен, колкото го описват. Попитах, защото исках да знам непременно ли трябва да минаваме през конопа, ако има пътечка.

– Вярно. – Гералт вдигна длан над очите си. – Има. Ще се възползваме.

– А ако това е пътечката на дявола?

– Още по-добре. Няма да ни се наложи да го търсим дълго.

– Знаеш ли, Гералт – бърбореше бардът, следвайки вечерта по тънката, виеща се сред конопа пътечка, – винаги съм мислел, че „дявол“ е просто една метафора, измислена, за да има с какво да се ругаем. „Да го вземат дяволите“, „по дяволите“, „дявол знае какво“ и така нататък. Хобитите, когато видят приближаващи гости, казват: „Дяволите отново доведоха някого.“ Джуджетата казват: „Дувел хоаел“, когато нещо не им се получава както трябва, а дефектната стока наричат „Дувейсхейс“. А в Старата реч има такава поговорка: „А д'йеабал аеп арсе“, което означава...

– Знам какво означава. Престани да бърбориш.

Лютичето млъкна, свали шапката си, украсена с перо от чапла, размаха я и изтри изпотеното си чело. Сред конопа се усещаше тежка, задушна горещина, която още повече усиливаше аромата на треви и плевели. Пътечката сви леко и веднага след завоя свърши на малка отъпкана поляна.

– Виж, Лютиче.

В самия център на поляната имаше голям плосък камък, а на него – няколко глинени паници. Между тях стърчеше почти стопена лоена свещ. Гералт видя потънали в мазнина зърна от царевича и боб, както и

други, неразпознаваеми костилки и семена.

– Така и предполагам – изрече той. – Принасят му жертви...

– Точно така – каза поетът, сочейки свещта. – И паят свещ на дявола. Но, както се вижда, го хранят само с трохи, като щиглец. О, по дяволите! Тук всичко лепне от мед и катран. Какво...

По-нататъшните му думи бяха заглушени от високо блеене. В конопата нещо затропа и заподскача, а после пред тях се появи най-изумителното същество, което Гералт беше виждал.

Беше малко по-високо от сажен и имаше изпъкнали очи, кози рога и брада. Устните му – подвижни, цепнати и меки, – също навеждаха на мисълта за преживяща коза. Долната част на тялото му беше покрита с дълга, тъмночервена козина, стигаща до самите му копита. Освен това имаше дълга, увенчана с пискюл опашка, която размахваше енергично.

– Ух! Ух! – изляз чудовището, пристъпяйки от копито на копито. – Какво правите тук? Къш, къш, да не ви набода с рогата, ух, ух!

– Да са те сритвали някога по задника, козльо? – не издържа Лютичето.

– Ух! Ух! Беее! – заблея рогатият. Трудно беше да се определи какво е това – потвърждение, отрицание или блеене заради самото изкуство.

– Млъкни, Лютиче – промърмори вешерът. – Нито дума повече.

– Блеблеблеблебеее! – загъркори яростно съществото, при което горната му устна се вдигна високо и разкри жълти конски зъби. – Ух! Ух! Ух! Блеубеееублеуубеее!

– Ясно – кимна Лютичето. – Латерната и звънчето са твои. Когато се прибереш вкъщи, можеш да ги вземеш.

– Престани, по дяволите! – прошепна Гералт. – Разваляш всичко! Запази за себе си глупавите си шегии...

– Шегии! – изрева рогатият и подскочи. – Шегии, беее, беее! Нови шегаджии са се появили, а? Железни топчета донесохте, а? Сега ще ви дам аз едни железни топчета, мерзавци, ух, ух, ух! Да се шегувате ви се приискало, беее? На ви шегичка. На ви железните топчета! Ето!

Съществото подскочи и замахна рязко с ръка. Лютичето изрева и се озова седнал на пътечката, хванал челото си. Съществото заблея и замахна отново. Нещо изсвистя покрай Гералт.

– Вземете си топчетата! Беее!

Метално топче с диаметър един дюйм⁹ удари вешера по рамото,

---

9. Дюйм – мярка за дължина, равна на 2,54 см. – Бел.прев.

друго уцели Лютичето по окото. Поетът изруга цветисто и хукна да бяга. Гералт не чака повече и се втурна подире му, а железните топчета продължаваха да свистят над главите им.

– Ух! Ух! Беее! – викаше рогатият, подскачайки. – Ще ви дам аз на вас едни топчета! Шегаджии смотани!

Във въздуха изсвистя поредното топче. Лютичето изруга още по-мръсно и се хвана за задника. Гералт скочи настрана, към конопа, но не можа да се изплъзне от снаряда, който го удари в плешката. Трябваше да се признае, че дяволът имаше доста точен мерник и, изглежда, разполагаше с неизчерпаем запас от топчета. Вещерът, обикалящ между растенията, чу отново триумфалното блеене и в следващия миг – ново изсвистяване, ругатня и тропота на бягащия поет.

А после настана тишина.

4

– Знаеш ли, Гералт – Лютичето сложи на челото си охладена във ведро с вода подкова, – не очаквах такова нещо. Някакво рогато плашило с козя брада, един космат козел да те погне, сякаш си някакъв сополанко. Ама здравата ме нацели по челото. Виж каква цицина!

– За шести път ми я показваш. От това не става по-малка.

– Благодаря за съчувствието. А аз си мислех, че с теб ще съм в безопасност!

– Не съм те молил да идваш с мен в конопа. Виж, да си държиш мръсния език зад зъбите, те помолих. Не ме послуша – сега ще търпиш. И замълчи, ако можеш, защото те идват.

В стаята влязоха Копривка и едрият Дхун. Зад тях ситнеше белокока сбръчкана старица, придружена от светлокоса и изумително слаба девойка.

– Уважаеми Дхун и уважаеми Копривка – започна вещерът без въстъпления, – преди да тръгнем, ви попитах дали сте предприемали нещо по отношение на този ваш дявол. Вие казахте, че не сте. Имам основания да смятам, че не е било точно така. Чакам обяснение.

Селяните си размениха няколко думи, после Дхун се изкашля в юмрука си и пристъпи напред.

– Прав сте, господине. Молим за прошка. Излъгахме, защото ни беше срам. Искахме сами да надхитрим дявола, да го прогоним надалеч...

– По какъв начин?

– Тук, в Долината – изрече бавно Дхун – и по-рано са се появявали страшила. Летящи дракони, земни виюни, бурдалаци, вампири, огромни пацы и разни змии. И винаги сме търсели съвети срещу тези гадини в нашата книга.

– Каква е тази книга?

– Покажи книгата, бабо. Книгата, казвам! Книгата! Ох, ще ме подлуди! Глуха е като пън! Лил, кажи на бабата да покаже книгата.

Светлокосото момиче измъкна книгата от сбръчканите пръсти на бабата и я подаде на вещера.

– В тази книга – продължи Дхун, – която се съхранява в нашия род от незапомнени времена, са описани начините на съпротива срещу всякакви чудовища, магии и чудесии, които е имало, има и ще има на света.

Гералт взе в ръка дебелия томче, по което се бе образувал мазен слой. Девојката продължаваше да стои пред него, като не спираше да пригладжа престилката си. Беше по-голяма, отколкото му се бе сторила отначало – заблуди се от нежното телосложение, толкова различно от едрите тела на другите селски девојки на нейната възраст.

Той сложи книгата на масата и обърна тежката дървена корица.

– Погледни тук, Лютиче.

– Първите Руни – заключи бардът, като надничаше иззад рамото му и все още притискаше подковата към челото си. – Най-древната писменост, която се е използвала преди въвеждането на съвременната азбука. Произхожда от руните на елфите и от йероглифите на джуджетата. Синтаксисът е забавен, но така са говорили някога. Интересни гравюри и цветове. Такова нещо не се среща често, Гералт, а дори и да се среща, е в библиотеките на храмовете, а не в селата на края на света. Откъде имате това, уважаеми господа? Да не искате да кажете, че умеете да четете? Бабо, ти умееш ли да четеш Първите Руни? Изобщо можеш ли да четеш каквито и да е руни?

– Каквооо?

Светлокосата девојка се наведе към бабата и ѝ прошепна нещо на ухото.

– Да чета? – Старицата се усмихна и оголи беззъбите си венци. – Не, златнички мои, не са ме учили на това.

– Обяснете ми – изрече Гералт студено, обръщайки се към Дхун и Копривка, – как ползвате книгата, като не умеете да четете руните?

– Най-старата баба в селото винаги знае какво има в книгата – каза навъсено Дхун. – А когато ѝ дойде времето да си ходи, предава това, което знае, на някоя по-млада. Сами виждате, че на нашата баба вече ѝ е

време. Затова започна да учи Лил. Но засега още бабата знае по-добре какво има в книгата.

– Стара вещица и млада вещица – промърмори Лютичето.

– Ако съм разбрал правилно – каза Гералт недоверчиво, – бабата знае цялата книга наизуст. Така ли е? Бабо?

– Не цялата, къде ти – отговори старицата, отново с помощта на Лил – Само това, което е около картинките.

– Аха. – Гералт отвори наслуки. Върху овехтялата хартия бе изобразена петниста свиня с рога във формата на лира. – Я ни кажи, бабо, какво пише тук?

Бабата замляска, гледайки гравюрата, затвори очи и изстреля:

– Рогат тур или таурус – изстреля тя. – Погрешно зюбра от невежите наричан. Рога има и с тях боде...

– Достатъчно. Много добре. – Вещерът обърна няколко слепени страници. – А тук?

– Похмурници и планетници разни. Или дъжд изливат, или вятър веят, или мълнии мятат. Ако пожелаеш реколтата от тях да съхраниш, железен нож вземи и да е нов, три лота¹⁰ миши изпражнения, мас от сива чапла...

– Добре, bravo. Хм... А тук? Какво е това?

Гравюрата изобразяваше разчорлено страшилище на кон с огромни очи и още по-големи зъби. В дясната си ръка държеше меч със солидни размери, а в лявата – кесия с пари.

– Ведмак¹¹ – каза бабата. – Някои вещер го наричат. Да се вика е опасно. Само като е необходимо, когато нищо вече не може да се стори против чудовища и твари разни, ведмак тогава само ще се справи. Да се следи обаче трябва...

– Достатъчно – прекъсна я Гералт. – Добре, бабо. Благодаря.

– Не, не – запротестира Лютичето с ехидна усмивка. – А по-нататък какво е? Много интересна книжка! Продължавай, бабо, продължавай!

– Еее... Да се следи обаче трябва, ведмак да не докоснеш, за да не хванеш краста. От него и девойките да криеш, защото ги желеа прекалено...

– А, точно попадение – засмя се поетът, а Лил, както се стори на Гералт, съвсем леко се усмихна.

– ... той също е за злато алчен – продължаваше да говори бабката,

---

10. Лот – мярка за тегло, една трийсет и втора от фунта или 14 г. – Бел.прев.

11. В оригинала – *Wedmak*, което е полската транскрипция на руската дума *ведмак* (вещер). – Бел.прев.

присвила очи. – За випер повече от грош сребро не давай, най-много грош и половина. За котолак му дай два гроша, а за вампир – тогава може четири...

– Имало е и такива времена – промърмори вещерът. – Благодаря ти, бабо. А сега ни покажи къде пише за дявола и изобщо пише ли нещо за дяволи в тази книга. Интересно ми е да науча повече, да узная какъв метод сте използвали против това страшило.

– Внимавай, Гералт – засмя се Лютичето. – Започваш да използваш думи от техния диалект. Заразно е.

Бабата, съдържайки с усилие треперенето на ръката си, обърна няколко страници. Вещерът и поетът се наведоха над масата. Наистина, на гравюрата беше вече познатият им хвърляч на топчета, опашат и злоещо ухилен.

– Дявол – изрецитира бабата. – Силван или рокита също е наричан. Животни и домашни птици краде умело, пакостлив е. Да го прогониш от полето ако искаш.

– Е? – подкани я Лютичето.

– ... Взemi в едната шепа горски орех и топчета железни в другата. Две делви – едната с мед, а другата – с катран. Калъп сапун, парче извара. И нощем отиди, където дяволът седи, и да ядеш от орехите започни. Когато дойде орехи да ти поиска, железни топчета му дай...

– Чумата да ви тръсне! – възкликна Лютичето. – Да ви вземат дяволите!

– Тихо – каза Гералт. – Бабо, продължавай.

– ... Когато зъбите си изпочупи, ще дойде дяволът, ще те завари да ядеш меда. Катран му дай и почвай да ядеш извара. Ще чуеш скоро как отвътре дяволът бълбука, но се прави, че нищичко не чуваш. След малко ще поиска дяволът извара, а ти му дай сапуна. И няма след сапуна дяволът да издържи...

– Стигнахте ли до сапуна? – попита Лютичето, обръщайки се към Дхун и Копривка.

– Къде ти – отвърна Копривка. – Само до топчетата. Така ни погна, след като ги опита...

– А кой ви е казал да му давате толкова много топчета? – изкикоти се Лютичето. – В книгата си пише: една шепа. А вие сте му дали цяла торба с топчета. Дали сте му мунициии за две години напред на това страшило!

– Внимавай – усмихна се вещерът. – Започваш да използваш думи от техния диалект. Заразно е.

– Благодаря.

Гералт вдигна глава и погледна бързо в очите застаналата до старичката девойка. Лил не извърна поглед. Очите ѝ бяха ясни и много дълбоки.

– Защо принасяте в жертва на дявола зърно? Ясно е, че той е типично тревопасно. Не яде зърно.

Лил не отговори.

– Зададох ти въпрос, момиче. Не се бой, от разговора с мен няма да хванеш краста.

– Не я питайте за нищо, господине – каза Копривка с безпокойство. – Лил... тя е... странна. Няма да ви отговори, не я карайте.

Гералт не откъсваше очи от Лил, а тя продължаваше да го гледа. Вещерът усети, че го побиват тръпки.

– Защо не тръгнахте срещу дявола с колове и вили? – повиши глас той. – Защо не сложихте капани? Стига да бяхте поискали, той козел така щеше да си плюе на копитата, че нямаше да може да се спре. Предупредихте ме, че не трябва да го убивам. Защо? Ти им забрани, нали, Лил?

Дхун стана от скамейката. Главата му почти опираше в тавана.

– Хайде, момиче – изръмжа той. – Взимай бабата и си тръгвайте.

– Коя е тя? – попита Гералт, когато вратата се затвори след двете. – Кое е това момиче, Дхун? Защо се ползва с по-голямо уважение сред вас от проклетата книга?

– Не е ваша работа – погледна го Дхун съвсем не с приятелски чувства. – В градовете преследват умните момичета, изгарят ги на клади. Ние не правим това и никога няма да го правим.

– Не ме разбрахте – рече студено вещерът.

– Не съм се и опитвал – промърмори Дхун.

– Забелязах – процеди Гералт, също не особено сърдечно. – Но позволете да ви посоча нещо много важно. Нас все още не ни свързва никакъв договор, аз все така не съм ви задължен с нищо. Няма основание да смятате, че сте купили вещер, който за сребърен грош или за грош и половина ще направи това, което вие не можете да направите. Или не искате. Или не ви е позволено. Та така, уважаеми Дхун, още не сте купили вещер и не мисля, че би ви се удало. При вашето нежелание да се опитате да разберете някои неща.

Дхун мълчеше и го гледаше изпод вежди. Копривка се изкашля, повъртя се на стола си и изведнъж се изправи.

– Господин вещер – обади се той. – Не се сърдете. Ще ви разкажем всичко. Нали, Дхун?

Старейшината кимна в знак на съгласие.

– Когато идвахме насам – започна Копривка, – вие видяхте какви неща растат тук, какви поля имаме. На други места е трудно дори да се мечтае за подобно нещо. Направо си е невъзможно. Но ето на. Тъй като тук земята е толкова плодородна, а и зърното ни е отлично, успяваме и да си плащаме данъците, и да продаваме, и да разменяме...

– Какво общо има това с дявола?

– Има. По-рано дяволът само пакостеше и измисляше разни шегги, но изведнъж започна да краде жито. Тогава започнахме да му оставяме по малко на камъка в конопеното поле, мислехме, че ще се наяде и ще му мине мерака. Но не – продължаваше да краде. А когато започнахме да крием от него запасите си и да заключваме с по три катинара складовете, той направо побесня, крещеше, блееше, викаше „ух, ух“, а като започне да прави така, по-добре човек да си плюе на петите. Заплашваше...

– ... че ще ви скрита задниците – вметна Лютичето с добродушна усмивка.

– И това също – потвърди Копривка. – Че и по-лошо. Накратко – след като вече не можеше да краде, поиска да му плащаме данък. Нареди ни да му носим зърно и други стоки в чували. Тогава се събрахме всички и си поговорихме и решихме ние да сритаме неговия задник. Обаче...

Копривка се изкашля и наведе глава.

– Няма какво да извърташ – обади се неочаквано Дхун. – Недооценихме господин вещера. Разправяй всичко, както си е, Копривка.

– Бабата ни забрани да бием дявола – продължи бързо Копривка. – Но ние си знаем, че това е Лил, защото бабата... Бабата говори само каквото Лил й каже. А ние, сам видяхте, господин вещер, ние изпълняваме.

– Забелязах – намръщи се Гералт. – Бабата само трепери и рецитира текстове, чието значение не разбира. А към девойката се отнасяте като към някаква богиня, слушате я с отворени уста, не я поглеждате в очите, но се опитвате да отгатнете желанията й. А нейните желания са заповеди за вас. Коя е тя, тази ваша Лил?

– Отгатнахте, господине. Пророчица. Тоест Мъдра. Само не казвайте на никого, молим ви. Защото ако стигне до ушите на княза или, да не дават боговете, до ушите на наместника...

– Не се безпокойте – изрече Гералт сериозно, – Знам за какво става въпрос и няма да ви издам.

Срещашите се в някои села странни жени и девойки, които жителите наричаха пророчици или Мъдри, не се ползваха с особена симпатия сред велможите, събиращи данъци и свалящи кожата от гърба на селяните. Селяните се обръщаха за съвет към пророчиците по всички въпроси. Вярваха им сляпо и безрезервно. Вземаните въз основа на тези съвети решения често противоречаха напълно на политиката на господарите и владетелите. Гералт беше чувал за напълно радикални и непонятни случки – унищожаване на племенните стада, спиране на сеитбата или на беритбата и дори преселване на цели села. Владетелите преследваха „суеверията“ често без изобщо да подбират средствата. Затова селяните бързо се научиха да крият Мъдрите си. Но не престанаха да ги слушат. Защото, както подсказваше опитът, имаше едно нещо, което не подлежеше на съмнение – общо взето Мъдрите винаги излизаха прави.

– Лил не ни позволи да убием дявола – продължаваше Копривка. – Нареди да направим така, както пише в книгата. Както знаете – не се получи. Вече имахме неприятности с тукашния владетел. Когато дадохме по-малко зърно, отколкото трябва, той се разяри, крещя, че ще се разправи с нас. Нищо не му казахме за дявола, защото владетелят е много строг и не разбира от шега. В този момент се появихте вие. Попитахме Лил можем ли да ви... наемем...

– И какво?

– Каза ни чрез бабата, че първо трябва да ви види.

– И ме видя.

– Видя ви. И ви призна, на нас ни е ясно кога Лил признава нещо и кога – не.

– Не изрече нито дума.

– Тя не разменя и думичка с никого, освен с бабата. Но ако не ви беше признала, за нищо на света нямаше да влезе в къщата.

– Хм... – каза Гералт замислено. – Пророчица, която, вместо да прокува, мълчи. Откъде се взе?

– Не знаем, господин вешер – измънка Дхун. – Но старците разправят, че и с бабата е било същото. Предишната баба също е взела за ученичка мълчаливо момиче, дошло кой знае откъде. И това момиче е сегашната ни баба. Дядо ми казваше, че по такъв начин бабата се преражда. Съвсем както луната на небето се преражда и всеки път става нова. Не се смейте...

– Не се смее – поклати глава Гералт. – Виждал съм достатъчно, за да не са ми смешни такива неща. Освен това нямам намерение да си пъхам носа във вашите дела, уважаеми Дхун. Въпросите ми имат за цел да

установят по какъв начин са свързани Лил и дяволът. Вие може би сами сте разбрали, че съществува такава връзка. Затова, ако държите на вашата пророчица, мога да ви дам само един съвет относно дявола: трябва и него да го обикнете.

– Знаете ли – каза Копривка, – работата не е само в дявола. Лил не позволява на никого да прави нищо лошо. На нито едно същество.

– Разбира се – вметна Лютичето, – селските пророчици произлизат от същия корен като друидите. А друидът, и кръвта му да пиеш, само ще ти пожелае добър апетит.

– Точно така – усмихна се леко Копривка. – Право в целта. Същото беше и с дивите свине, които ни бутаха оградите. И какво? Погледнете през прозореца. Оградите си стоят. Намери се начин, дори Лил не знае какъв. На сърцето не му е жал за това, което очите не виждат. Разбирате ли?

– Разбирам – промълви Гералт. – Как да не разбирам. Е, и какво? Лил си е Лил, но вашият дявол е силван. Много рядко същество, но разумно. Не мога да го убия, защото моят кодекс не разрешава това.

– Щом е разумно – каза Дхун, – защо не опитате да го вразумите?

– Правилно – поде Копривка. – Ако е разумен, дяволът си има някаква причина да краде зърното. Така че, господин вещер, защо не разузнаете какво иска? Нали той не яде зърното, или поне не всичкото. Така че за какво му е? Само за да ни напакости ли го прави? Какво иска? Научете и го изгонете от околността по някой вещерски начин. Ще го направите ли?

– Ще се опитам – реши Гералт. – Но...

– Какво?

– Книгата ви, драги мои, е остаряла. Сещате ли се накъде бия?

– Честно казано, не съвсем – промърмори Дхун.

– Ще ви разясня. Уважаеми Дхун, уважаеми Копривка, ако си мислите, че помощта ми ще ви струва сребърен грош или грош и половина, много бъркате.

5

– Ей, ти!

Насред гъсталака се чу шумолене, гневно „ух-ух“ и тихо прашене.

– Ей! – повтори вещерът, като първо предвидливо се потули. – Покажи се, рокита!

- Ти си рокита!
- Какъв си тогава? Дявол?
- Ти си дявол! – Рогатият надникна от конопа и си показа зъбите. – Какво искаш?
- Да си поговорим.
- Майтапиш ли се? Мислиш, че не те знам кой си? Селяците са те наели да ме изгониш, нали?
- Така е – спокойно се съгласи Гералт. – Точно за това исках да си поговорим. Току-виж се споразумеем?
- Това било значи! – изблея дяволът. – Искаш лесно да се отървеш? Без много усилия? Тия номера не ми минават, беее! Животът е надпревара, човече. Печели по-добрият. Искаш ли да ме надвиеш, докажи, че си по-добър. Хайде, стига приказки – да си направим надпревара. Който победи, той диктува условията. Предлагам да се надбягваме до старата върба при дигата.
- Не знам нито къде е дигата, нито къде е старата върба.
- Ако знаеше, нямаше точно това да предложи. Обичам надпреварите, обаче мразя да губя.
- Това го забелязах. Не, няма да играем на гоненица. Горещичко е днес.
- Жалко. Дали да не си премерим другояче силите? – Дяволът се ухили и показа пожълтелите си зъби, после вдигна от земята един голям камък. – Знаеш ли играта „Кой кого ще надвика“? Аз викам пръв. Затвори си очите.
- Имам друго предложение.
- Я да чуем.
- Ти се пръждосваш оттук без надпревари, гоненици и надвиквания. Сам, по своя воля.
- Заври предложението си в „а д’йеабал аеп арсе“, – демонстрира познанията си по Старата реч дяволът. – Няма да се пръждосвам. И тук си ми е добре.
- Обаче си попрекалил с безобразията. Пресолил си шегите.
- Дувелсхейс ти влизат в работата моите шегии. – Оказа се, че събеседникът му поназнайва и езика на джуджетата. – И предложението ти е дувелсхейс. Не мърдам оттук. Виж, ако ме победиш в някоя игра, ще е друго. Да ти дам ли шанс? Да поиграем на гатанки, щом не си падаш по силовите игри. Сега ти казвам една, отгатнеш ли я, си тръгвам оттук. Ако не я отгатнеш – аз оставам, ти се махаш. Напъни си акъла, че гатанката е от мъчните.

Гералт дори не успя да възрази, а дяволът вече блееше, тропаше с копита, замитайки земята с опашка, и декламираше:

Розови листенца, пухкави шушулки.
В земята до потока зрее.
А на дългото стебло – цветче на точки.
Ако не искаш котето ти да умре,
не давай да го лочи със млекце.

– Що е то? Познай.

– Нямам представа – равнодушно си призна вещерът, като дори не се опита да помисли.

– Лошо. Загуби.

– А верният отговор какъв е? Какво има... хм... цветче на точки?

– Зелката.

– Слушай – измърмори Гералт, – шегичките ти започват да ми действат на нервите.

– Предупредих те – изкикоти се дяволът, – че гатанката е мъчна. Спечелих, значи оставам. А ти си тръгваш. Всичко добро, господине.

– Чакай малко. – Вещерът незабележимо пхна ръка в джоба си. – А моята гатанка? Сигурно имам право на реванш?

– Нямаш – запротестира дяволът. – От какъв зор? Ами ако не отгатна? За глупак ли ме мислиш?

– Не – поклати глава Гералт. – Мисля те за глупав и арогантен пакостник. Сега ще си поиграем на една съвсем нова игра, дето не я знаеш.

– Така ли? Я виж ти! И каква е тая игра?

– Играта се нарича – започна бавно вещерът – „Не прави на другите онова, което не искаш да ти направят на теб“. Може да не затваряш очи.

Гералт се наведе, замахна силно и във въздуха рязко изсвистя мъничко метално топче, което със звън се заби точно между рогата на дявола. Съществуването се стовари като подкосено. Гералт скочи с бързината, с която щуката се плъзга между пръстите, и сграбчи дявола за косматия крак. Силванът започна да блее и да рита. Вещерът предпази главата си с рамо, но все пак в ушите му отека болезнен звън, защото въпреки невзрачното си телосложение дяволът хвърляше къчове със силата на разярено муле. Гералт направи опит да го хване за копитата, но безуспешно. Рогатият се беше развилнял, замлати с ръце по земята и го изригна пак, този път в челото. Вещерът изруга – усети как кракът на дявола

се изплъзва от пръстите му. Дватама се откопчиха един от друг и се търколиха на различни страни, с трясък изтръгвайки стебла и оплитайки се в стръкове коноп.

Дяволът скочи пръв от земята и с наведени рога връхлетя срещу вешера. Ала Гералт вече бе стъпил здраво на крака и му се изплъзна с лекота. Хвана го за рогата, дръпна силно, тръшна дявола на земята и го притисна с колене. Дяволът заблея и го заплю в очите така, че и някоя камила би му завидяла. Вещерът инстинктивно отстъпи назад, но не пусна рогата. Силванът заклати глава и го изрита едновременно с двете си копита – и, което беше най чудното, го уцели и с двете. Гералт изруга зверски, но не отпусна железната си хватка. Вдигна дявола от земята, долепи го до прашящите стебла и с все сила го ритна по косматото коляно, след което се наведе и се изплю право в ухото му. Дяволът нададе вой и затрака с тъпите си зъби.

– Не прави на другите онова... – изрече на един дъх вещерът, – което не искаш да направят на теб! Продължаваме ли играта?

– Беблеблеее! – блееше, виеше и плюеше дяволът, но Гералт го държеше за рогата и притискаше главата му надолу, затова плюнките валяха върху дяволските копита, които вдигаха облаци прахоляк и треволяк.

Следващите минути преминаха в бурно боричкане и размяна на ругатни и ритници. Ако Гералт имаше някакъв повод за радост, това бе, че нямаше публика, защото гледката си беше направо идиотска.

Поредният къч раздели биещите се и те полетяха сред конопа. Дяволът отново изпревари вешера – скочи и хукна да бяга, силно накуцвайки. Гералт, който дишаше тежко, обърса лице и се втурна да го гони. Дватама напуснаха конопеното поле и навлязоха сред хмела. Вещерът чу звънък тропот от копита на галопиращ кон. Звук, който бе очаквал.

– Насам, Лютиче! Тук съм! – изкрещя той. – Сред хмела!

И в същия миг зърна над себе си гърдите на кон, който връхлиташе отгоре му. Вещерът се блъсна в коня като в скала и се стовари на земята. От удара му притъмня пред очите. Въпреки това успя да се търколи встрани, сред стеблата, избягвайки къчовете. Скочи ловко на крака, но тогава върху него връхлетя друг конник и Гералт отново падна. А после изведнъж някой го притисна към земята.

Последва блясък и пронизваща болка в тила.

И мрак.

Устата му беше пълна с пясък. Когато направи опит да го изплюе, разбра, че лежи по очи на земята. Когато понечи да се размърда, разбра, че е вързан. Понадигна глава. Чу нечий гласове.

Лежеше на земята, до дънера на бор. На двайсетина крачки от него имаше няколко разседлани коня. Виждаше ги през перестите папрати, макар и неясно. Един от тях несъмнено бе кафявата кобила на Лютичето.

– Три чувала царевица – чу Гералт. – Добре, Торкве. Много добре. Браво.

– И това не е всичко – каза блеещият глас, който можеше да принадлежи само на силвана. – Виж това, Галар. Уж е боб, ама е съвсем бял. И колко е едър само! А на това му викат рапица. От нея правят олио.

Гералт закумъ с все сила и пак отвори очи. Не, това че беше сън. Дяволът и Галар, който и да беше той, използваха Старата реч на елфите. Обаче думите „царевица“, „боб“ и „рапица“ бяха изречени на обикновен език.

– А това какво е? – попита онзи, когото наричаха Галар.

– Ленено семе. Лен, разбираш ли? Ризите се тъкат от лен. Излиза много по-евтино от коприната и платът от него е по-здрав. Обработването на лена май не е проста работа, но ще разуча как става.

– Само да се прихване този твой лен, да не стане като с рязката – завайка се Галар на чудноватия език. – Имай грижата да набавиш нов разсад за рязката, Торкве.

– Лесна работа – изблея дяволът. – Никакви проблеми, тук всичко расте като полудяло. Ще набавя, не бери грижа.

– И още нещо – каза Галар. – Разбери най-после каква е същината на това тяхно триполно земеделие¹².

Вещерът предпазливо надигна глава и се опита да се извърне на една страна.

– Гералт... – дочу той нечий шепот. – Свести ли се?

– Лютиче – отвърна вещерът, също шепнешком. – Къде сме... Какво става с нас...

Вместо отговор Лютичето простена тихо. Гералт не издържа,

---

12. Триполно земеделие – система за последователно отглеждане на ръж, пшеница и овес на едно и също поле. – Бел.прев.

напъна се и се обърна на хълбок.

Насред поляната стоеше дяволът, чието име вечерът вече бе научил – Торкве. Беше зает да товари чували, кошници и дисаги на гърбовете на конете. Помагаше му висок слаб мъж, който трябваше да е Галар. Същият, като долови шума от движението на вечерата, се обърна. Черната му коса забележимо преливаше в тъмносино. На ъгловатото му лице пламтяха големи очи. Ушите му бяха заострени в горния край.

Галар беше елф. Елф от планините. Чистокръвен Аен Сейдхе – представител на Стария народ.

Галар не беше единственият елф в полезрението на Гералт. На края на поляната седяха още шестима. Единият беше зает да тършува из дисагите на Лютичето, а другият дрънкаше на лютнята на трубадура. Останалите се бяха скупчили при развързания чувал и нагъваха ряпа и моркови.

– Ванадайн, Торувел – каза Галар и кимна по посока на пленниците. – Вердан! Ен'л!

Торкве подскочи и заблея.

– Не, Галар! Не! Филавандрел забрани! Забрави ли?

– Не, не съм. – Галар праметна два овързани чувала през гърба на коня. – Но трябва да се провери дали не са разхлабени примките.

– Какво искате от нас? – простена Лютичето, когато единият от елфите го притисна с коляно в гърба и започна да проверява дали е завързан достатъчно здраво. – Защо ни вързахте? За какво сме ви? Аз съм Лютичето, пое...

Гералт чу шум от удар и се обърна се, извивайки врат.

Застаналата над Лютичето елфка също беше черноока и с гарваново черна коса, само че при слепоочията ѝ бяха сплетени две тънки плитки. Носеше къса кожена салтамарка, нахлузена върху пуснатата свободно риза от зелен сатен и тесен копринен панталон, втъкнат в ботуши за езда. Около бедрата ѝ бе завързана шарена кърпа.

– Кве глосе? – попита тя, гледайки вечерата и поклащайки небрежно дръжката на дългата кама, окачена на колана ѝ. – Кве л'ен павен ел'еа?

– Нел'еа – възрази ѝ той. – Т'еен павен, Аен Сейдхе.

– Чу ли това? – извърна се тя към другаря си, високия Сейдхе, който явно нямаше никакво намерение да проверява въжетата на Гералт и с израз на пълно безразличие на издълженото си лице продължаваше да дрънка на лютнята на Лютичето. – Чу ли, Ванадайн? Човекоподобното умее да говори! При това нагло!

Сейдхето сви рамене. Украсяващите салтамарката му пера

изшумоляха.

– Още един повод да му запушиш устата, Торувел.

Елфката се наведе над Гералт. Имаше дълги мигли, неестествено бледа кожа и напукани от вятъра устни. Носеше огърлица от обработени парченца златист бронз, нанизали на ремъче, опасващо няколко пъти шията ѝ.

– Я кажи нещо, човекоподобно – изсъска тя. – Да видим на какво е способна твоята свикнала да лае уста.

– Трябва ти повод, така ли? – Вещерът с усилие се обърна по гръб и изплю пясъка. – Да удариш един вързан. Без повод не можеш ли? Видях вече, че това е удоволствие за теб. Хайде, достави си го.

Елфката се изправи.

– С тебе вече си доставих това удоволствие, когато ръцете ти не бяха вързани – каза тя. – Аз съм тази, която те помете с коня и те фрасна по муцуната. Знай, че точно аз ще те довърша, когато му дойде времето.

Той не отговори.

– С най-голяма охота бих те убила, докато те гледам в очите – продължи елфката. – Но страшно вониш, човеко. Ще те довърша с лъка.

– Твоя воля – сви рамене вещерът, доколкото му позволяваха въжетата. – Както искаш, благородна Аен Сейдхе. Ще трябва да улучиш неподвижна, вързана мишена.

Елфката се изправи над него, широко разкратена, и се наведе. Зъбите ѝ блеснаха.

– Ще улуча – изсъска тя. – И то където си поискам. Но бъди сигурен, че няма да умреш от първата стрела. Нито от втората. Ще се постарая да те подреда така, че да усетиш как умираш.

– Не се доближавай толкова – намръщи се той. – Страшно вониш, Аен Сейдхе.

Елфката отскочи назад, засили се и го изрита в бедрото. Гералт се сви, предвиждайки къде ще попадне следващия ритник. Успя, но получи такъв удар в крака, че зъбите му изтракаха.

Другият елф съпровождаше всеки удар с отсечени акорди на лютнята.

– Остави го, Торувел – заблея дяволът. – Побърка ли се? Галар, кажи ѝ да престане!

– Тхаес! – изкрещя бясно Торувел и ритна още веднъж вещера. Високият Сейдхе дръпна силно струните и едната се скъса с протяжен стон.

– Стига! О, богове, стига вече! – изкрещя Лютичето и се замята,

овързан с въжетата. – Защо се гавриш с него, глупава девойко! Оставете ни на мира! А ти стига си мъчил лютнята, чуваш ли?

Торувел се извърна към него със зловна гримаса на напуканите устни.

– Музикант! – измърмори тя. – Виж го ти, човек, пък музикант! На лютня ще ми свири!

Тя мълчаливо изтръгна инструмента от ръцете на високия елф, строши го със замах в дънера на бора и запокити оплетените със струни парчета върху гърдите на Лютичето.

– За тебе е свирнята с овчарски рог, дивако, а не на лютня!

Поетът пребледня като мъртвец, устните му затрепериха. Гералт, усетил надигащ се нейде отвътре студен гняв, привлече с поглед черните очи на Торувел.

– Какво ме зяпаш? – изсъска елфката и се наведе. – Мръсно човекоподобно! Искаш ли да ти избода гадните зеници?

Огърлицата надвисна над вешера. Той се напрегна, надигна се рязко, захапа огърлицата и я дръпна силно, свивайки нозе и извърщайки се на хълбок. Торувел изгуби равновесие и се стовари отгоре му. Гералт се мятеше във въжетата като изхвърлена на брега риба, затисна с тялото си елфката, отметна главата си така, че вратните му прешлени изпукаха, и с все сила я халоса с чело в лицето. Торувел започна да вие и се задави.

Отделиха го грубо от нея, като го влачеха за дрехите и косата. Вдигнаха го, някой го халоса и той усети как нечии пръстени раздират скулата му. Гората пред очите му се разлюля. Видя как Торувел се изправя на колене, от носа и устата ѝ течеше кръв. Елфката изтръгна камата от ножницата, приведе се, но изведнъж избухна в ридания, хвана се за лицето и отпусна глава на коленете си.

Високият елф с украсената с пъстри пера салтамарка взе от ръцете ѝ камата и се доближи до удържания от другите елфи вешер. Подсмихна се и вдигна оръжието. Гералт го виждаше като през червена мъгла, кръвта, която се стичаше от раната на челото му, влизаше в очите му.

– Не – заблея Торкве, с един скок се озова при елфа и увисна на ръката му. – Не го убивай! Недей!

– Воерле, Ванатайн – разнесе се изведнъж звучен глас. – Квес аен? Цаелм, евелиен! Галар!

Гералт извърна глава, доколкото му позволяваше стисналата косите му ръка.

На полянката се появи снежнобял кон с дълга грива, която изглеждаше мека като свила, като женски коси. Косата на ездача в богато

украсеното седло имаше същия цвят и беше прихваната на челото с препадка, обсипана с изумруди.

Торкве се втурна с блеене към коня, хвана стремето и заля беловлазия елф с поток от думи. Сейдхето го прекъсна с властен жест и скочи от седлото. Отиде при Торувел и внимателно сне от лицето ѝ окървавената кърпа. Торувел изохка сърцераздирателно. Сейдхето поклати глава, обърна се и се приближи до вещера. Черните му пламтящи очи, светещи като звезди на бледото му лице, бяха заобиколени от сини кръгове, сякаш не бе мигвал няколко нощи подред.

– Дори вързан, пак хапеш – промълви тихо той на обикновения език, без акцент. – Като василиск. Ще си направя съответните изводи.

– Торувел започна първа – изблея дяволът. – Тя го изрита, както беше вързан, сякаш е полудяла...

Елфът му направи жест да замълчи, даде кратка заповед на другите и те замъкнаха вещера до един бор и го вързаха с ремъци за дънера му. След това насядаха до лежащата Торувел и я скриха от очите на вещера. Гералт чу как тя внезапно извика, мятайки се в ръцете им.

– Не исках да стане така – рече дяволът, който все още стоеше до пленниците. – Не исках, човеко. Не знаех, че ще се появят точно когато ние... След като те зашеметиха и вързаха приятеля ти, аз ги помолих да ви оставят сред хмела, обаче...

– Те не са можели да оставят свидетели – измърмори вещерът.

– Може пък да ни оставят живи? – протена Лютичето. – Може пък да не ни...

Торкве мълчеше, подсмърчайки с мекия си нос.

– Проклятие... – отново застена поетът. – Ще ни убият ли? Каква е тая работа, Гералт? На какво сме станали свидетели?

– Нашият рогат приятел изпълнява специална мисия в Долината на цветята. Нали, Торкве? По заповед на елфите краде семена, фиданки, разсад, земеделски познания... Още какво, дяволе?

– Каквото успя – изблея Торкве. – Всичко, каквото поискат. Обаче кажи ми какво не искат? Те гладуват в планините, особено през зимата. И хабер си нямат от земеделие. Докато се научат да отглеждат животни и птици, докато покълне нещо в градинките им... Те нямат време за тези работи, човеко.

– Хич не ме интересува имат ли време! Аз нещо да съм им направил? Лично аз? – изстена Лютичето. – Какво лошо съм им направил?

– Помисли си добре – каза безшумно доближилият се до тях белокос елф – и може би сам ще си отговориш.

– Той просто отмъщава за всички несправедливости, които хората са причинили на елфите – усмихна се накриво вещерът. – Все едно му е на кого ще отмъсти. Изобщо не се заблуждавай от благородната външност и изискания говор, Лютиче. Той с нищо не е по-различен от оная чернооката, която ни риташе. Изпитва нужда да излее върху някого безсилието и омразата си.

Елфът вдигна счупената лютия на Лютичето, огледа я и я захвърли в храстите.

– Ако исках да дам воля на омразата си или на желанието си за мъст, бих нападнал Долината през нощта – рече той, като пляскаше по дланта си с ръкавиците си от фина бяла кожа. – Бих подпалил къщите и бих избил всичко живо. Като в детска игра, понеже те дори не охраняват селищата си. Не ни виждат и не ни чуват, когато ходят в гората. Има ли нещо по-просто и по-лесно от тиха бърза стрела иззад дънера на някое дърво? Но ние не ловуваме хора. Ти, човеко със странни очи, ти си този, който устрои лов за нашия приятел, силвана Торкве.

– Еее, лов... – изблея дяволът. – Какъв лов е това? Просто малко си поиграхме...

– Вие, хората, сте тези, които мразят всички, различни от тях, дори и да се различават само по формата на ушите – спокойно продължаваше елфът, без да обръща внимание на рогатия. – Затова ни отнехте земята, прокудихте ни от домовете ни, изтласкахте ни в планините. Завзехте нашия Дол на Блатхан, Долината на цветята. Аз бях Филавандрел аен Фидхайл от Сребърните Кули, от рода на Фелеорните от Белите кораби. Сега съм изгнаник, прокуден на края на света, просто Филавандрел от Края на света.

– Светът е голям – измърмори вещерът. – Можем да се поберем в него. Има място за всички.

– Светът е голям – повтори елфът. – Това е вярно, човеко. Но вие променихте този свят. Отначало го променяхте със сила, като постъпвахте с него като с всичко останало. Сега светът, изглежда, е започнал да се приспособява към вас. Свел е глава пред вас. Подчинил ви се е.

Гералт мълчеше.

– Торкве каза истината – продължи Филавандрел. – Да, ние гладуваме. Да, заплашва ни гибел. Слънцето свети другояче, въздухът е различен, водата вече не е каквато беше. Всичко, с което се хранехме навремето, всичко, което използвахме, загива и се изражда, залинява, изчезва. Никога не сме се занимавали със земеделие, никога, за разлика от вас, хората, не сме разкъсвали земята с мотики и плугове. На вас

земята ви плаща кървава дан. На нас ни даваше дарове. Вие изтръгвате със сила богатствата от земята. А за нас тя цъфтеше и раждаше, защото ни обичаше. Какво да се прави, няма любов, която да продължава вечно. Но ние искаме да оцелеем.

– Вместо да бъде крадено, зърното може да се купува. Колкото ви е нужно. Имате много от нещата, които се ценят от хората. Бихте могли да търгувате.

Филавандрел се смръщи с погнуса.

– С вас? Никога.

Гералт направи болезнена гримаса, докато махаше от бузата си един съсирек.

– Вървете по дяволите с вашата арогантност и презрение. Като не желаете съвместно съществуване, сами се обричате на гибел. Съжителството, постигането на споразумение – ето го единственият ви шанс.

Филавандрел се наведе рязко напред, очите му проблеснаха.

– Съжителство при диктувани от вас условия? – попита той с променен, но все още спокоен глас. – Да признаем вашето превъзходство? Да живеем редом с вас като роби? Да живеем заедно, но така, че ние да останем отвъд стените, с които се ограждате от нас във вашите градове? Да отиваме на бесилото, ако живеем с някоя от вашите жени? И да гледаме какво става с децата, плод на подобно съжителство? Защо избягваш погледа ми, странни човеко? Как ти се удава да съжителстваш с ближните, от които ти, между другото, малко се отличаваш?

– Опитвам се – погледна го вешерът в очите. – Справям се. Защото съм длъжен. Защото нямам друг изход. Защото успех да потисна арогантността и високомерието си, които, макар да ме защитаваха от „различността“, не ми помагаха особено. Защото проумях, че слънцето свети другояче, че нещо се променя, но не аз съм центърът на тези промени. Слънцето свети по-различно и ще свети различно, но няма смисъл да се обръщаме против него заради това. Трябва да се признават фактите, елфе, на това трябва да се научите.

– Точно това искате да постигнете, нали? – Филавандрел обърса потта, избила по бледото му чело над белезникавите вежди. – Именно това ли се стремите да натрапите на останалите? Да убедите всички, че е настъпил вашият час, вашата човешка епоха, че начинът, по който постъпвате с другите раси, е също толкова естествен, колкото изгревите и залезите? Че всички са длъжни да се съгласят, да се примирят с това? И ти обвиняваш в арогантност мен? А какво проповядваш ти тогава? Защо вие, хората, не проумеете най-сетне, че вашето владичество над света не

е по-естествено от това на бълхите, завъдили се в кожата? Със същия успех би могъл да ми предложиш да съжителствам с бълхите л със същото внимание бих изслушал бълхите, ако желаят в замяна на признаването на тяхното върховенство да се съгласим да делим с тях кожата...

– Елфе, не хаби скъпоценното си време за спорове с гнусно насекомо като мен – каза вешерът, с усилие потискайки яростта си. – Учудва ме как напираш да пробудиш чувство за вина и разкаяние в една бълха. Ти си жалък, Филавандрел. Разгорещил си се, жадуваш за мъст и осъзнаваш собственото си безсилие. Хайде, наръгай ме с меча. Изкарай си го на мен заради цялата човешка раса. Ще видиш колко ще ти олекне. А за замянка ме ритни по топките или по зъбите, както постъпи твоята Торувел.

– Торувел е болна – каза Филавандрел и извърна глава.

– Познавам тази болест и признаците ѝ – каза Гералт и се изплю през рамо. – Това, което предложих, би трябвало да помогне.

– Наистина, разговорът ни е безсмислен – каза Филавандрел и стана. – Съжалявам, но сме принудени да ви убием. Отмъщението няма нищо общо, решението е продиктувано от чисто практически съображения. Торкве ще продължи да изпълнява задачата си и никой не бива да заподозре за кого работи. Не сме в състояние да воюваме с вас, а търговия и размяна няма да правим. Не сме чак такива наивници, че да не сме наясно чий авангард са вашите търговци. Кой идва след тях. И какво съществуване ни готви.

– Слушай, елфе – тихо рече Лютичето. – Аз имам приятели. Хора, които ще дадат за нас откуп. Ако искаш, може и под формата на храна. В каквата искаш форма. Помисли си за това. Защото крадените семена няма да ви спасят.

– Тях вече нищо не може да ги спаси – прекъсна го Гералт. – Не се унижавай пред тях, Лютиче. Това е безсмислено и достойно за съжаление.

– За същество, чийто живот е толкова кратък – усмихна се Филавандрел, но усмивката му се получи измъчена, – ти показваш изумително презрение към смъртта, човеко.

– Не се умира два пъти и смъртта не подминава никого – спокойно каза вешерът. – Философия точно за бълхи, нали? А твоето дълголетие? Съжалявам те, Филавандрел.

– Това пък защо? – повдигна вежди елфът.

– Жалки и смешни сте с вашите крадени чувалчета семена, натоварени на вонящите ви коне, с тая шепа зърна, с трохите, с помощта на

които смятате да оцелее. И с вашата мисия, която служи само за да ви отвлече от мисълта за близката гибел. Защото ти не може да не знаеш, че това е вече краят. Нищо няма да поклъне и да изкласи в планините, вас вече нищо не ще ви спаси. Но вие имате дълъг живот, ще живеете дълго, много дълго във високомерно избраната си изолация, креещи, малобройни, все по-озлобени. И ти знаеш какво ще стане, Филавандрел. Знаеш, че тогава отчаялите се младоци с очи на стогодишни старци и прецъфтелите, бездетни или болни като Торувел девойки ще поведат към долините онези, които все още имат сили да държат меча и лъка. Ще слезете в цветущите земи, за да срещнете смъртта, закопнели да умрете достойно, в бой, а не в леглата, на които ще ви повалят анемията, туберкулозата и скорбутът. И тогава ти, дълголетният Аен Сейдхе, ще си спомниш за мен. Ще си спомниш, че съм те съжалявал. И ще разбереш, че съм бил прав.

– Времето ще покаже кой е бил прав – тихо рече елфът. – И в това е предимството на дълголетие. Имам шанса да се убедя лично. Макар и благодарение на няколко откраднати шепи зърно. А ти нямаш този шанс. Защото сега ще умреш.

– Поне него пощади – кимна Гералт към Лютичето. – Не, не заради патетично милосърдие, а от разумни съображения. За мен никой няма да си спомни, но за него ще искат да отмъстят.

– Подценяваш разума ми – каза елфът. – Ако оцелее благодарение на теб, той несъмнено ще се почувства длъжен да отмъсти за теб.

– Хич не се съмнявай! – изрева Лютичето с мъртвешки бледо лице. – Бъди сигурен в това, кучи сине! Убий и мен, понеже, кълна се, в противен случай ще надигна целия свят срещу теб. Ще видиш какво могат бълхите от кожуха! Ще ви избием до крак, дори да се наложи да сринем планините ви! Бъди сигурен!

– Ама че си глупав, Лютиче! – въздъхна вешерът.

– Не се умира два пъти и смъртта не подминава никого – гордо заяви поетът, но ефектът бе развален донякъде от тракането на зъбите му.

– Това решава въпроса. – Филавандрел измъкна ръкавиците от колана си и ги нахлузи на ръцете си. – Време е да приключваме.

Даде някаква кратка команда и елфите взеха лъковете си и се подредиха срещу пленниците. Сториха го светкавично: изглежда, отдавна чакаха тази заповед. Единият, както забеляза вешерът, продължаваше да дъвче ряпа. Торувел, чиито нос и уста бяха закрити с кръстосани парчета плат и лико, застана редом със стрелците. Но без лък.

– Да ви вържем ли очите? – попита Филавандрел.

– Разкарай се – измърмори вещерът. – Върви на...

– А д'йеабал аеп арсе – довърши Лютичето, тракайки със зъби.

– А, не! – изведнъж заблея дяволът и заварди с тяло осъдените. – Полудяхте ли? Филавандрел? Не сме се разбирали така! Ти трябваше да ги откараш в планините, да ги държиш известно време някъде в пещерите, докато приключим тук...

– Не мога, Торкве – каза елфът. – Не мога да рискувам. Нали видя какво направи той с Торувел, макар че беше вързан? Не мога да поема такъв риск.

– Не ми пука какво можеш! Какво си въобразявате? Че ще ви позволя да извършите убийство? Тук, на моя земя? До моето село? Проклети глупаци! Изчезвайте заедно с лъковете си, че ще ви нанижа на рогата си, ух, ух!

– Торкве – каза Филавандрел, като бършеше длани в колана си – това, което възнамеряваме да сторим, е необходимост.

– Не е необходимост, а Дувелсхейс!

– Дръпни се настрана, Торкве!

Рогатият размърда уши, заблея още по-предизвикателно, опули очи и сви лакът в популярен сред джуджетата оскърбителен жест.

– Никого няма да убивате! Качвайте се на конете и изчезвайте в планините! Иначе ще ви се наложи да убиете и мен!

– Помисли само – рече бавно белокосият. – Ако ги оставим живи, хората ще научат за теб и за твоите дела. Ще те хванат и ще те измъчват до смърт. Ти ги познаваш.

– Познавам ги – измърмори дяволът, без да се отмества от Гералт и Лютичето. – Излиза, че ги познавам по-добре от вас! И, честно казано, не знам на чия страна да застана. Съжалявам, че се съюзих с вас, Филавандрел!

– Ти сам го пожела – каза студено елфът и направи знак на стрелците с лъковете. – Ти сам го пожела, Торкве.

Елфите извадиха стрелите от колчаните.

– Дръпни се, Торкве – каза Гералт и стисна зъби. – Няма смисъл. Стой настрана.

Дяволът обаче не помръдна и показа и на него жеста на джуджетата.

– Чувам музика... – ненадейно проплака Лютичето.

– Случва се – рече вещерът, загледан в острите глави на стрелите. – Хич не си го слагай на сърце. Не е срамно да оглупееш от страх.

И тогава лицето на Филавандрел странно промени израза си, някак

се сви. Белокосият Сейдхе се извърна рязко и извика нещо на стрелците, кратко, отсечено. Те свалиха лъковете.

На поляната излезе Лил.

Това обаче не беше онази кльошава хлапачка с груба тъкана риза. По гъстата морава вървеше – не, не вървеше, а плуваше – в целия си блясък. Кралица със златни коси и пламнал поглед, спираща дъха. Кралицата на полята, украсена с гирлянди цветя, класове и треви. От лявата ѝ страна пристъпваше с непослушни крачета малко еленче, отдясно в тревата шумолеше голям таралеж.

– Дана Меабдх – изрече с почит Филавандрел. После сведе глава и коленичи.

Коленичиха и останалите елфи, бавно, сякаш неохотно, един подир друг, ниско свели глави в знак на почит. Последна го стори Торувел.

– Хаел, Дана Меабдх – повтори Филавандрел.

Лил не му отвърна. Спря на няколко крачки от него и огледа с небесносините си очи Лютичето и Гералт. Торкве, макар също превит в поклон, се зае да развързва въжетата на пленниците. Никой от елфите не се помръдна.

Лил продължаваше да стои пред Филавандрел. Не продумваше, не издаваше нито звук, ала вещерът виждаше как се променят лицата на елфите, усети обгръщащата ги аура и не се съмняваше, че между тези двамата тече мисловен диалог. Дяволът изведнъж го дръпна за ръкава.

– Приятелят ти – тихо изблея той – благоволи да припадне. Точно навреме. Какво да правя?

– Удари му два шамара.

– С удоволствие.

Филавандрел се изправи. По негова заповед елфите моментално хукнаха да оседлават конете.

– Ела с нас, Дана Меабдх – рече белокосият елф. – Имаме нужда от теб. Не ни напускай, Вечна. Не ни лишавай от своята милост. Ще загинем без нея.

Лил бавно поклати глава и посочи на изток, към планините. Елфът се поклонил, machkayki притеснено юздите на коня с бялата грива.

Приблужи се Лютичето, блед и мълчалив, придържан от дявола. Лил го погледна и се усмихна. Погледна вещера право в очите и дълго не сне погледа си. Не каза нито дума. Думите бяха излишни. Повечето елфи вече бяха на седлата, когато се приближиха Филавандрел и Торувел. Гералт надникна в черните очи на елфката, пламтящи под превръзките.

– Торувел... – поде той. И не довърши.

Елфката кимна, сне от седлото си една лютня, прекрасен инструмент от леко, майсторски инкрустирало дърво с изящен гриф с фина дърворезба, и го връчи на Лютичето. Поетът прие дара с поклон, мълчаливо, но погледът му казваше много неща.

– Сбогом, странни човече – каза тихо Филавандрел на Гералт. – Прав си. Думите са излишни. Те няма да променят нищо.

Гералт мълчеше.

– След дълъг размисъл стигнах до извода, че беше прав – продължи елфът. – Прав беше, като ни съжали. Затова довиждане. Доскоро. До деня, в който ще слезем от планините, за да умрем с достойнство. Тогава ще те търсим, аз и Торувел. Не ни подвеждай.

Те дълго мълчаха, загледи един в друг. После вещерът отговори кратко и простишко:

– Ще се постарая.

7

– О, богове, Гералт! – Лютичето спря да дърпа струните и нежно притисна лютнята до бузата си. – Това дърво пее самичко! Струните му са живи! Какъв вълшебен звук! По дяволите, за такава лютня няколко ритника и малко страх са твърде ниска цена. Бих позволил да ме ритат от сутрин до вечер, ако знаех какво ще получа в замяна. Гералт? Ти слушаш ли изобщо?

– Трудно е да не ви чуе човек. – Гералт вдигна глава от книгата и погледна дявола, който неуморно надуваше някаква странна свирка-пищялка, направена от парченца тръстика с различна дължина. – Как да не ви чувам, цялата област ви чува.

– Това е Дувелсхейс, а не област. – Торкве остави свирката настрана. – Дива пустош и толкоз. Ех, жалко за конопа ми.

– Жал му било за конопа! – разсея се Лютичето, докато внимателно боравеше с фино резбования гриф, за да настрои звука. – Да си беше клечал в храстите като мишка зад метла, а не да плашиш моми, да разваляш речни диги и да мърсиш кладенци. Мисля, че сега повечко ще внимаваш и ще спреш с фокусите си, нали, Торкве?

– Обичам фокусите – съобщи ухилен дяволът. – И не си представям живота без тях. Хубаво де, обещавам да внимавам повече в новите земи. Ще въртя по-добре обмислени номера.

Нощта беше облачна и ветровита, вятърът превиваше тръстиката, шумеше в храстите, наред които бяха направили своя бивак. Лютичето хвърли още съчки в огъня, Торкве се въртеше на постелката си и пропъждаше с опашка комарите. В езерото подскочи и шумно цопна някаква риба.

– Ще опиша в балада нашето пътуване до края на света – обяви Лютичето. – И теб няма да те забравя, Торкве.

– Не мисли, че лесно ще се отървеш – измърмори дяволът. – Тогава и аз ще напиша балада, и също няма да забравя за теб, и така няма да забравя, че дванайсет години ще те е срам се веснеш в отбрано общество. Ще видиш тогава ти, Гералт?

– Какво?

– Прочете ли нещо интересно в книгата, която измъкна с измама от неграмотните селяни?

– Да.

– Ами прочети го и на нас, докато огънят още не е угаснал.

– Да, да – задрънка Лютичето на лютнята на Торувел. – Почети ни, Гералт.

Вещерът се подпря на лакът, премести книгата по-близо до огъня и поде:

– „Да я съзрете може през лятото, от дните на Дървояда през май до дните на Огньовете, но най-вече се случва туй на празника на Жътвата, наречен Ламас от древните. Като Дева светлокоса се явява, цялата с цветя обсипана, и се устремява към нея всичко живо, и е привлечено от нея – било то тревичка или звяр. Затуй името ѝ е Живя. Древните я зоват Данамеби и особено я почитат. Дори брадатковците, макар в недрата на планините да живеят, а не сред полята, уважават я и Блоемнагле я наричат.“

– Данамеби – измърмори Лютичето. – Дана Меадбх, Девата на полята.

– „Където стъпи с нозете си Живя, там земята цъфти и ражда, и бујно се плоди всякоя живинка, такава е силата ѝ. Хората жертви от реколтата ѝ принасят, с надежда непрестанна, че Живя техните земи ще наобиколи, а не чуждите. Понеже говори се също, че Живя накрая ще се засели сред оня народ, дето най-високо от всички ще се въздигне, обаче всичко това са празнодумства. Щото право думат мъдреците, че Живя само земята обича и онова, дето на нея расте и живее, без разлика дали е тревичка най-дребна или най-кротък червей, пък всякаквите човеци за нея са не повече от най-ситната тревичка, щото и те ще си идат някой

ден, за да дойдат други племена. А Живя вечно я има, била е и завинаги ще бъде, до края на времената.“

– До края на времената – изпя трубадурът и задрънча на лютнята. Торкве се присъедини с високи трели на тръстиковата си свирка. – Благодаря ти, Дево на Полята! За реколтата, за цветята и за Дола на Блатхан, както и за кожата на долуподписания, сиреч изпелия тези слова, когато ти спаси от стрелите. Знаете ли какво ще ви кажа? – Той спря да свири, прегърна лютнята като дете и посърна. – Май няма да споменавам в баладата нито елфите, нито трудностите, с които им се налага да се борят. Че току-виж се намерят желаещи да идат в планините... Защо да ускоряваме...

Трубадурът млъкна.

– Довърши си приказката – с горчивина каза Торкве. – Искаше да кажеш: защо да ускоряваме неизбежното. Неизбежното, да.

– Хайде да не говорим за това – прекъсна го Гералт. – Защо да говорим? Думите са излишни. Вземете пример от Лил.

– Тя разговаряше с елфа мислено – измърмори бардът. – Почувствах го. Така ли е, Гералт? Ти нали можеш да усещаш предаването на мисли? Разбра ли за какво... Какво казваше тя на елфите?

– Някои неща.

– За какво им говореше?

– За надеждата. За това, че всичко се обновява и не престава да се възражда.

– И това е всичко?

– Това беше достатъчно.

– Хм... Гералт? Лил живее в селото, сред хората. Не смяташ ли, че...

– Че така и ще си остане сред тях? Тук, в Дола на Блатхан? Може би. Ако...

– Ако какво?

– Ако хората се окажат достойни за това. Ако Краят на света си остане накрай света. Ако ние почитаме границата. Хайде, стига сме дрънкали, приятели. Време е за сън.

– Вярно. Почти полунощ е, огънят гасне. Пък аз ще поседя още малко, римите ми идват най-добре до догарящ огън. Трябва ми заглавие за баладата. Да е хубаво.

– Може би „Крайт на света“?

– Изгъркано е – изсумтя поетът. – Дори наистина да е край, трябва да се нарече другояче. Метафорично. Предполагам, че знаеш що е

метафора, Гералт? Хм... Трябва да помисля... „Там, където...“ Проклятие. „Там, където...“

– Лека нощ – каза дяволът.

Гласът на здравия разум VI

Вещерът развърза връзките на ризата си и отлепи от шията си подгизналия от пот лен. В пещерата беше много топло, дори горещо, във въздуха бе увиснала тежка, влажна пара, която образуваше капки по покритите с мъх камъни и базалтовите плочи на стените.

Беше заобиколен от растения. Те се източваха от издълбаните в основата, запълнени с торф вдлъбнатини, от огромните кутии, корита и гърнета. Катереха се по стените, дървените решетки и колците. Гералт се оглеждаше с любопитство. Познаваше вида на някои от редките екземпляри – онези, които влизаха в състава на вещерските лекарства и еликсири, магически филтри и възшебни отвари. И онези, още по-редки растения, за свойствата на които можеше само да се досеща. Имаше и такива, за които не знаеше нищо, дори не беше чувал за тях. Стените на пещерата бяха покрити със звездообразните листа на нестрикса, от гигантските саксии се надигаха плътните кълба на кухоглава и обсипаните с кървавочервени плодчета филизи на аренарията. Той разпозна месестите, изпъстрени с дебели жили листа на сокроцела, червено-жълтите овали на неизмера и тъмните стрелички на пилоритката. Виждаше обгърналия камъните перест мъх на ставикръва, проблясващите шишарчици на гарвановото око и нашарените като тигрова кожа листенца на мишеопашата орхидея.

В сенчестата част на пещерата се виждаха мехурестите, сиви като камъни шапчици на гъбата шитнак. Наблизо растеше шензигрон – билка, способна да неутрализира всички познати токсини и отрови. От зарити в земята сандъчета стърчаха сиво-жълтите, невзрачни метлички на утринника – корен със силни и универсални лековити свойства.

Средата на пещерата беше заета от водните растения. Гералт видя големи саксии, пълни с рогатка и жълтеникава женса, и басейни, покрити с плътен килим от дълбочка – храна за паразитиращия стригач. Стъклени съдове, претъпкани с преплетени стебла на халюциногенен двустрел, стройни тъмнозелени криптокорини и кълбета нишковничета. Мръсни, пълни с тиня корита, убежище за различни видове плесен и най-обикновени блатни растения.

Ненеке нави ръкавите на жреческата си дреха, извади от кошницата ножица и малко кокалено гребло, след което мълчаливо се залови за работа. Гералт приседна на пейчицата между сноповете светлина,

преминаващи през големите кристални плочи, вградени в тавана на пещерата.

Жрицата си тананикаше под нос и ловко потапяше ръце сред гъстаката от листа и филизи. Щракнаше бързо с ножиците и пълнеше кошницата с растения. Пътьом оправяше колчетата и рамките, които поддържаха стеблата, и разрохкваше почвата с дръжката на гребълцето. Понякога с мърморене откъсваше изсъхнали или изгнили дръжчици и ги хвърляше в съдината с хумуса, който се събираше за храна на гъбите и някакви неизвестни на вечерта люспести, подобни на змии растения. Той дори не беше сигурен, че това са растения, струваше му се, че проблясващите корени леко шават и протягат покритите си с власинки израстъци към ръцете на жрицата.

Беше топло. Много топло.

– Гералт?

– Слушам – откликна той, преборвайки се с обзелата го сънливост.

Ненеке, въртейки в ръце ножиците, го гледаше иззад огромните перести листа на мухохраста.

– Изчакай малко. Остани. Още няколко дни.

– Не мога, Ненеке. Време ми е.

– Закъде бързаеш? Да не ти пука от Херевард. А оня скитник, Лютичето, нека заминава сам. Остани, Гералт.

– Не, Ненеке.

Жрицата щракна с ножиците.

– Да не би да бягаеш от храма, защото те е страх тя да не те намери тук?

– Да – призна си той веднага. – Позна.

– Загадката не беше трудна – измърмори Ненеке. – Успокой се, Йенефер вече намина. Преди два месеца. Няма да се върне скоро. Скарахме се. Не, не заради теб, тя дори не попита за теб.

– Не попита, така ли?

– Ето къде те боли – засмя се жрицата. – Ти си егоцентричен като всеки мъж. Най ви е зле, когато не се интересуват от вас, нали? По-зле е от равнодушието. Не се отчайвай. Достатъчно добре познавам Йенефер. Тя не питаше, но внимателно оглеждаше, опитваше се да открие следи от твоето присъствие. А пък на тебе ти беше направо бясна, усетих го.

– Защо се скарахте?

– Не е ли все едно?

– Можеш да не ми казваш. И без това знам.

– Съмнявам се – рече спокойно Ненеке, докато оправяше колчетата.

– Твърде повърхностно я познаваш. Честно казано, тя теб също. Доста типично за връзката, която имате или сте имали някога. И двамата не ви бива за нищо друго, освен за една прекалено емоционална оценка на последствията при пълно игнориране на причините.

– Тя е била тук, за да се лекува – студено каза той. – Признай си, че затова се скарахте.

– Нямам какво да си признавам.

Вещерът стана и отиде под едната от кристалните плочи, вградена в тавана на пещерата.

– Ела за малко, Ненеке. Погледни това.

Той отвори тайното джобче в колана си и извади оттам малко вързопче – миниатюрна кесийка от козя кожа, – след което изсипа съдържанието му на дланта си.

– Два диаманта, рубин, три чудни нефрита и привлекателен за окото ахат. – Ненеке разбираше от всичко. – Колко брой за тях?

– Две хиляди и петстотин темерски орени. Наградата за вампирката от Визим.

– И разкъсана шия – смръщи вежди жрицата. – Какво пък, въпрос на цена. Но си постъпил правилно, като си обърнал орените в дрънкулки. Оренът е доста нестабилен, а цените на скъпоценните камъни във Визим са ниски, защото рудниците на джуджетата в Махакам са много близо. Ако продадеш камъните в Новиград, ще получиш най-малко петстотин новиградски крони, а кроната е стигнала вече шест и половина орена и продължава да се покачва.

– Искам да ги вземеш.

– Да ги пазя?

– Не. Нефритите са за храма – да речем, че са моят дар за богинята Мелителе. Останалото е... за нея. За Йенефер. Дай ѝ ги, когато се отбие при теб, което вероятно ще стане скоро.

Ненеке го погледна право в очите.

– На твое място не бих направила това. Повярвай, така ще я вбесиш още повече, ако това, разбира се, е възможно. Остави нещата такива, каквито са, защото вече нищо не можеш нито да поправиш, нито да подобриш. Като избяга от нея, ти се държа... да речем, не съвсем достойно за един зрял мъж. Като се опитваш да загладиш вината си със скъпоценности, се държиш като твърде, твърде презрян мъж. Направо не знам кой от двата типа ми е по-неприятен.

– Тя е прекалено властолюбива – измърмори Гералт и извърна лице. – Не можеш да понеса това. Държеше се с мен като...

– Престани! – прекъсна го Ненеке. – Стига си се оплаквал. Колко пъти да ти повтарям, че не съм ти майка? Нито имам намерение да ти ставам довереница. Не ме интересува как се е държала с теб. Пък твоето отношение към нея ме интересува още по-малко. Нямам никакво намерение да посреднича или да ѝ връчвам тия глупави камъчета. Щом искаш да си глупак, бъди, но без моето посредничество.

– Ти не ме разбра. Нямам намерение да я умилостивявам или да я купувам. Просто съм ѝ длъжен с нещо, а лечението, на което тя разчита, май е доста скъпо. Искам да ѝ помогна, това е всичко.

– Излиза, че си още по-глупав, отколкото те мислех. – Ненеке вдигна кошницата. – Скъпо лечение? Помощ? За нея твоите камъчета са дреболия, едно нищо. Знаеш ли колко пари може да изкара Йенефер от прекъсването на бременността на някоя светска дама?

– Точно това го знам. Знам и че взема още повече за лекуване на безплодие. Жалко, че не може да помогне на себе си. Затова прибегва до чужда помощ, включително и до своята.

– На нея никой не може да ѝ помогне, напълно изключено е. Тя е магьосница. И, както при повечето ѝ посестрими, има атрофирани, напълно непроизводителни гонади, като процесът е необратим. Тя никога няма да зачене.

– Не всички магьоснички са ошетени в това отношение. Знам някои неща за това. Ти също ги знаеш.

– Така е. – Ненеке присви очи. – Знам.

– Не може да бъде правило нещо, от което има изключения. И моля те, не ми говори, че изключенията потвърждавали правилата. По-добре ми разкажи за изключенията.

– За изключенията може да се каже само това, че ги има – студено отвърна жрицата. – Нищо повече. А Йенефер... За съжаление тя не влиза в изключенията, що се отнася до дефекта, за който говорим. Защото във всичко останало е трудно да се намери по-голямо изключение от нея.

– На магьосниците се е удавало да възкресяват мъртвите – каза Гералт, без да се обижда нито от студенината, нито от намеците. – Известни са ми документирани случаи. А възкресяването от мъртвите, както ми се струва, е по-трудна работа от изцвяването на атрофията на жлези или органи.

– Само така ти се струва. Не знам за нито един документиран успешен случай на излекуване на атрофия или на регенериране на жлези с вътрешна секреция. Стига, Гералт, разговорът ни взе да заприличва на

лекарски преглед. Ти не разбираш от тези неща, за разлика от мен. След като ти казвам, че Йенефер е платила за придобиването на определени способности със загубата на други, значи е така.

– След като това е толкова очевидно, не разбирам защо тя непрекъснато се опитва...

– Въобще ти разбираш съвсем малко неща – прекъсна го жрицата. – Страшно малко. Престани да се притесняваш за болезните на Йенефер и помисли за своите. И твоето тяло е било подложено на необратими промени. Тя те учудва, а какво ще кажеш за себе си? Нали ти е ясно, че никога няма да станеш човек, а ти само това правиш, все се опитваш да станеш такъв. И правиш човешки грешки. Грешки, каквито един вечер не бива да прави.

Гералт се подпря на стената на пещерата и обърса потта от челото си.

– Нямах отговор – отбеляза Ненеке и се усмихна. – Не се учудвам. Трудно е да се спори с гласа на здравия разум. Ти си болен, Гералт. Ти си непълноценен. Реагираш зле на еликсирите. Имаш ускорен пулс, забавена акомодация на очите, забавени реакции. Не ти се получават най-обикновените Знаци. И при всичко това възнамеряваш да хванеш пътя? Трябва да се лекуваш. Нужна ти е терапия. Но преди това – транс.

– Значи затова си изпратила Йола при мен? За терапия? За да изпадна по-лесно в транс?

– Ама че си глупав!

– Не чак дотам.

Ненеке му обърна гръб и пъкна ръка сред месестите филизи на непознати за вечерта увивни растения.

– Е, добре. Аз ти я пратих. За терапия, както ти се изрази. И ще ти кажа, че нещата потръгнаха. На сутринта ти реагираше много по-добре. Освен това Йола също има нужда от терапия. Не се сърди.

– Не се сърдя нито на... терапията, нито на Йола.

– А ни гласа на здравия разум, който чуваш, така ли?

Гералт не отговори.

– Трансът е необходим – повтори Ненеке и огледа пещерната си градина. – Йола е готова. Тя установи с теб и физически, и психически контакт. Ако искаш да отпътуваш, ще направим необходимото тази нощ.

– Не искам. Разбери, Ненеке, когато изпадне в транс, Йола може да започне да предрича. Да пророкува, да вижда бъдещето.

– Точно това е целта.

– Именно. Не искам да знам бъдещето си. Как след това ще върша онова, което върша? Впрочем, аз и без това съм наясно по въпроса.

– Сигурен ли си?

Той не отговори.

– Е, добре – въздъхна жрицата. – Да вървим. Между другото, Гералт, не ми се иска да бъда нетактична, но... Ще ми кажеш ли как се запознахте? С Йенефер. Как започна всичко?

Вещерът се усмихна.

– Започна се с това, че няхахме какво да ядем с Лютичето и решихме да наловим риба.

– Да разбирам ли, че вместо риба си хванал Йенефер?

– Не съвсем. Ще ти разправа как стана. Но след вечерята, ако не възразяваш. Леко огладнях.

– Тогава да вървим. Взех всичко, каквото трябваше.

Вещерът тръгна към изхода, като пак огледа пещерната оранжерия.

– Ненеке?

– Какво?

– Половината от тукашните растения не се срещат никъде другаде по света. Не греша, нали?

– Не грешиш. Повече от половината.

– И по каква причина?

– Ако ти кажа, че причина за това е милостта на богинята Мелите-ле, сигурно ще ти се стори недостатъчно?

– Най-вероятно – да.

– Така си и знаех – усмихна се Ненеке. – Разбираш ли, Гералт, нашето ярко слънце все още свети. Но вече не толкова силно като преди. Ако искаш, почети книги по въпроса. А ако не ти се губи време за четене, може би ще ти е достатъчно да ти кажа, че кристалът на таванските прозорци действа като филтър. Той пресява убийствените лъчи, които все повече се множат в слънчевата светлина. Ето защо тук живеят растения, които не се срещат в естествени условия никъде другаде по света.

– Разбрах – кимна вещерът. – Ами ние, Ненеке? Как стоят нещата с нас? Нали същото слънце свети и за нас? Не трябва ли и ние да се изпокрием под такива стъкла?

– По принцип би трябвало – въздъхна жрицата. – Обаче...

– Обаче какво?

– Обаче вече е късно.

ПОСЛЕДНОТО ЖЕЛАНИЕ

1

Сомът показа мустакатата си глава, дръпна яко, заподскача, запени водата, блесна белият му корем.

– Внимавай, Лютиче! – изкрещя вещерът, забил токове в мокрия пясък. – Дръж го, дявола...

– Държа го... – изпъшка поетът. – Брей, че чудовище, майчице! Не риба, а левиатан! О, богове, голямо ядене ще падне!

– Охлаби, охлаби, че ще скъса канапа!

Сомът се стрелна към дъното, после запраши надолу по течението, към завоя на реката. Канапът изсвистя, ръкавиците на Лютичето и Гералт запушиха.

– Дърпай, Гералт! Не отпускай, ще се омотае в корените!

– Канапът ще се скъса!

– Няма! Дърпай!

Те се напъгнаха и задърпаха. Канапът пореше водата със свистене, вибрираше, разпръскваше капки вода, искрящи като разтопен живак под лъчите на изгряващото слънце. Внезапно сомът изплува от дълбокото, закръжи под самата водна повърхност и канапът се поразхлаби. Двамата рибари бързо се заловиха да придърпват улова към брега.

– Ще го опушим – каза Лютичето задъхано. – Караме го в селото и заръчваме да го опушат. А главата – за рибена чорба!

– Внимавай!

Усетил се на плиткото, сомът изскочи от водата до средата на дългото си два сажена тяло, тръсна глава, изпляска с плоската си опашка и рязко се гмурна към дълбокото. Ръкавиците отново запушиха.

– Дърпай! Вади го на брега, проклетника!

– Канапът няма да издържи! Давай, Лютиче!

– Не се бой, ще издържи! А главата... на чорба...

Отново придърпай близо до брега, сомът се развъртя и се зае бясно да дърпа канапа, сякаш за да покаже, че няма да позволи толкова лесно да го сложат в казана. Пръските се вдигнаха на сажени височина.

– Ще продадем кожата... – Почервенял от зор, забил пети в пясъка, Лютичето дърпаше канапа с две ръце. – А мустаците... С мустаците ще направим...

Никой никога нямаше да узнае какво възнамерява да прави поетът с мустаците на сома. Канапът се скъса с пукот, а рибарите изгубиха равновесие и се стовариха на мокрия пясък.

– Твойта кожа! – изрева Лютичето така, че ехото отекна сред раки-така. – Толкова кльопачка отиде на вятъра! Да пукне дано!

– Казвах ти аз – Гералт отупа панталона си, – казвах ти да си мериш силата! Всичко изпорти, приятелю. Никакъв рибар не става от тебе.

– Я стига – засегна се трубадурът. – Моя е заслугата, че чудовище-то изобщо захапа кукичката.

– Интересно. Че ти и пръста си не помръдна, докато аз замяхах канапа. Само дрънчеше на лютнята си и се дереше с цяло гърло, нищо повече.

– Греша – ухили се Лютичето. – Когато ти заспа, свалих стръвта от кукичката и закачих на нея умрялата врана, която намерих в храсталака. Искях да ти видя физиономията сутринта, когато уловиш враната. Пък сомът точно заради нея е клъвнал. Ако още беше твоята стръв, имаше да чакаш да клъвне нещо.

– Че клъвна – клъвна. – Вещерът се изплю във водата и започна да намотава канапа на дървения прът. – Но канапът се скъса, защото ти дърпаше некадърно. Вместо да дърдориш, прибири останалите въдици. Слънцето изгря, време е да потегляме. Отивам да се приготвя.

– Гералт!

– Какво?

– И на втората въдица е клъвнало нещо... Не, язък, само нещо се е закачило. Ама тежи като камък, няма да се справя! Хайде... готово. Ха, ха, погледни! Това ако не са останки от речен кораб от времето на крал Дезмод! Ама че е голямо... Погледни, Гералт!

Лютичето, разбира се, преувеличаваше. Издърпаното от водата нещо представляваше голямо кълбо прогнили въжета, остатъци от мрежи и водорасли, но сравнението с кораб от времената на легендарния крал беше доста пресилено. Бардът разстла на пясъка плячката си и зарови из нея с върха на ботуша си. Сред водораслите неуморно щъкаха безброй пиявици, рачета и мамарци.

– Хей! Погледни какво намерих!

Заинтригуван, Гералт се приближи. Находката се оказа нащърбено глинено гърне, наподобяващо амфора с две дръжки, което се беше омотало в мрежата, почерняла от изгнили водорасли, дребни животинки и охлюви, покрити с воняща тиня.

– Ха! – гордо възкликна Лютичето. – Знаеш ли какво е това?

– Разбира се! Старо гърне.

– Греша – обяви трубадурът и се зае да чегърта с парче дърво по-лепналите по гърнето мидени черупки и глина. – Това не е обикновено, а вълшебно гърне. Вътре има джин, който ще ми изпълни три желания.

Вещерът се изхили.

– Смей се ти. – Лютичето приключи с почистването, наведе се и почука по амфората. – Я виж, на капака има печат с магически знак.

– Какъв? Я покажи.

– Искат ти се! – Поетът скри гърнето зад гърба си. – Как пък не. Аз го намерих, значи на мен ми се полагат всичките желания.

– Не пипай печата! Остави гърнето!

– Пусни ме! То си е мое!

– Лютиче, внимавай!

– Как пък не!

– Не пипай! Ох, проклятие!

От гърнето, търкулнало се на пясъка, докато двамата се боричкаха, блъвна сияещ червен дим.

Вещерът отскочи назад и хукна за меч. Лютичето скръсти ръце на гърдите си и дори не се помръдна.

Димът запулсира и се скупчи на кълбо с неправилна форма пред главата на поета. После се превърна в гротескна глава без нос, с огромни очища и подобие на клон. Беше около сажен широка.

– Джине – каза Лютичето и тропна с крак, – аз те освободих и занаят аз ще съм ти господар. Имам следните желания...

Главата изщрака с клоната, който не беше никакъв клон, а нещо като увиснали, деформирани устни, които непрекъснато променяха формата си.

– Бягай – изкрещя вещерът. – Бягай, Лютиче!

– Желанията ми – продължи Лютичето – са следните. Първо, трубадурът от Цидарис Валдо Маркс да получи удар колкото се може по-скоро. Второ, в Цаелф живее графската дъщеря Виргиния, която не пуска на никого. Нека ми пусне. Трето...

Никой никога нямаше да научи какво е третото желание на Лютичето. Чудовищната глава изстреля две ужасяващи лапи, които стиснаха барда за гърлото и той захрипя.

Гералт се озова с три скока до главата и я посече със сребърния меч в посока от ухото към средата на лицето. Въздухът засвистя, главата запуши и рязко наедря, удвоявайки размера си. Страховитата уста също се уголеми значително, отвори се, изщрака с челюсти и от нея се чу писък,

след което лапите придърпаха съпротивяващия се поет и го притиснаха към земята.

Вещерът направи с пръсти Знака Аард и насочи към главата цялата енергия, която бе успял да концентрира. Енергията се превърна в ослепителен лъч и удари право в целта. Разнесе се такъв гръм, че на Гералт му забучаха ушите, а върбите зашумяха от ударната вълна. Чудовището изръмжа и се изду още повече, но пусна поета. Изви се нагоре, направи кръгче и отлетя към водната повърхност, размахвайки лапи.

Вещерът се хвърли да издърпа проснатия на земята бард и в същия миг пръстите му напипаха нещо кръгло, засипано с пясък.

Това беше месингов печат със знака на пречупен кръст и с деветолъчка.

Увисналата над реката глава вече беше нараснала колкото копа сено, а зейналата пищяща паст наподобяваше вратник на обор със средна големина. Чудовището изпъна лапи и атакува.

Като не знаеше какво да направи, Гералт стисна печата в юмрук, изпъна ръка към нападателя и изкрещя краткото заклинание за прогонване на зли духове, на което го беше научила навремето една жрица. За пръв път прибягваше към тази формула, защото принципно не вярваше в суеверия. Ефектът надмина всичките му очаквания.

Печатът изсъска, нажежи се и опари дланта му. Гигантската глава замръзна над водата. Повися така минута-две, после нададе вой, заръмжа и се превърна в пулсиращо кълбо дим, в огромен, вихрено въртящ се облак. Изстреля се с писък шеметно нагоре по течението на реката, чертаейки по водната повърхност ситно надиплена ивица. След броени секунди се изгуби в далечината, а водата още известно време донасяше ехото на постепенно стихващия ѝ вой.

Вещерът се приведе към поета, който беше коленичил на пясъка.

– Лютиче? Жив ли си? Лютиче, какво ти е, по дяволите?

Поетът заклати глава, размаха ръце и отвори уста да изкрещи. Гералт се намръщи и примижа – Лютичето беше надарен с добре школуван звучен тенор, който при силна уплаха можеше да достигне невероятна височина. Ала от гърлото на барда се отрони само тихо хриптене.

– Лютиче? Какво ти е? Не мълчи де!

– Кхх... въз... кх-учи син!

– Боли ли те? Как си, Лютиче?

– Кхх... кх-учи син...

– Млъкни. Ако всичко е наред, кимни с глава.

Лютичето се намръщи, кимна с голямо усилие, извъртя се на

хълбок и тутакси повърна кръв.

Гералт изруга.

2

– О, богове! – Стражът отстъпи назад и отпусна фенера. – Какво му е?

– Пусни ни да минем, добри човече – каза тихо вешерът, придържайки свилия се върху седлото поет. – Спешно е, сам виждаш.

– Виждам – отвърна стражът и преглътна, загледан в бледото лице на поета и в оплесканата му със съсирена кръв брадичка. – Ранен ли е? Зле изглежда.

– Бързам – настоя отново Гералт. – От съмване пътуваме. Моля ви, пуснете ни да влезем.

– Не можем – обади се другият страж. – Минаването през портите е разрешено само от изгрев до залез слънце. През нощта не може. Заповед. Важи за всички, освен за онези, които носят знака на краля или на кмета. Е, и на велможи със собствен герб.

Лютичето изхриптя, сгърчи се още повече, опря чело в гривата на коня и се разтресе, опитвайки се да повърне, макар че вече нямаше какво. По шията на коня, изпъстрена със засъхнали дири от предишните такива усилия, се стече тънка струйка.

– Хора – изрече Гералт с цялото спокойствие, на което беше способен, – виждате колко му е зле. Трябва ми някой, който да го излекува. Пуснете ни, много ви се моля.

– Хич не ми се молете. – Стражът се подпря на алебардата. – Заповедта си е заповед. Ще ви пусна, а после мен ще ме вържат за позорния стълб и ще ме изгонят от стражата. С какво ще храня тогава децата? Не, господо, не може. Свалете приятеля си от коня и го заведете в стражевата кула до крепостната стена. Там има една стаичка. Ще го превържем и ако му е писано, ще устиска до изгрев слънце. Още малко остава дотогава.

– Превръзката няма да свърши работа – процеди през зъби вешерът. – Има нужда от знахар, жрец, добър лечител...

– Все едно, няма да намерите такъв по нощите – вметна вторият страж. – Можем да направим за вас само това, за да не стърчите пред портите до изгрев. В стаята е топло, има къде да полегне раненият и ще му е по-добре, отколкото на седлото. Хайде да го свалим от коня.

В стаята в кулата наистина беше топло, уютно и задушно. Дървата прасяха весело в запалената камина, зад която долиташе звънка песен на шурче. На масивната маса, отрупана с ядене и пиене, се бяха настанили трима мъже.

– Извинявайте, уважаеми – каза придържачият Лютичето страж, – ако ви попречихме... Нали нямате нищо против... Този рицар, хм... И другият е ранен, та си помислих...

– Правилно си помислил. – Единият от мъжете обърна към тях слабото си ъгловато лице и стана. – Хайде, слагайте го на леглото.

Беше елф. Такъв беше и единият от двамата му сътрапезници. Личеше си по облеклото им – характерна смесица от човешка и елфическа мода. И двамата бяха преселници, съжителстващи с хората. Третият мъж, наглед по-възрастен от тях, беше човек. Рицар, както личеше по дрехите и късите прошарени коси, подстригани така, че да може да си слага шлема.

– Казвам се Хиреадан – представи се по-високият елф, онзи с изразителното лице. Както обикновено при представителите на Стария народ, беше невъзможно да се определи възрастта му. Можеше да е и на двайсет, и на сто и двайсет години. – А това е моят роднина Ердил. Велможата е Вратимир.

– Велможа, значи – с надежда промърмори Гералт, но внимателно тоизиране в герба, извезан върху туниката, изпари надеждите му: разделеният на четири части щит със златни лилии беше зачертан от сребърна ивица. Вратимир не само че беше незаконно дете, но отгоре на всичко – рожба на смесена връзка между човек и нечовек. И като такъв, макар и притежател на герб, явно нямаше привилегията да влиза в града след залез.

– Уви – каза елфът, комуто не бе убягнал погледът на вечерата, – и ние сме принудени да чакаме, докато се зазори. Законът не признава изключения, поне не за такива като нас. Заповядайте при нас, господин рицарю.

– Аз съм Гералт от Ривия – представи се той. – Не съм рицар, а вечер.

– Какво му е? – Хиреадан посочи Лютичето, който междуременно бе настанен от стражите на леглото. – Прилича ми на отравяне. Ако е така, мога да помогна. Имам добро лекарство.

Гералт седна, после разправи накратко случката при реката, прескачайки някои подробности.

Елфите се спогледаха. Прошареният рицар се изплю през зъби и се

намръщи.

– Невероятно – каза Хиреадан. – Какво ли може да е това?

– Джин в бутилка – измърмори Вратимир. – Като в приказките...

– Не съвсем – Гералт показа сгърчилия се на леглото поет. – Не знам нито една приказка с такъв край.

– Горкичкият, явно си е изпатил от магия – заключи Хиреадан. – Боя се, че лекарствата ми едва ли ще свършат работа. Но поне ще облекчат мъките му. Давал ли си му вече някакъв лек, Гералт?

– Еликсир срещу болки.

– Ела да ми помогнеш. Ще придържаш главата му. Лютичето жадно изгълта лечебната смес от вино и лекарства, като на последната глътка се задави, закашля се и оплеска с лиги възглавницата.

– Аз го познавам – каза вторият елф, Ердил. – Това е Лютичето, трубадур и поет. Навремето се изявяваше в двореца на крал Егайн в Цидарис, тогава съм го слушал.

– Трубадур – повтори Хиреадан, загледан в Гералт. – Много лоша работа. Засегнати са мускулите на шията и глътката. Започват промени в гласовите връзки. Трябва час по-скоро да се прекрати действието на магията, инак... Нещата могат да станат необратими.

– Това означава... Да не би да онемее?

– Няма да онемее. Но няма да може да пее.

Гералт, без да каже нито дума в отговор, седна на стола и подпря глава на стиснатите си юмруци.

– Има нужда от магьосник – каза Вратимир. – От лекарство или изчеряващо заклинание. Трябва да го заведеш в някой друг град, вещерю.

– Защо? – надигна Гералт глава. – Тук, в Ринда, няма ли магьосници?

– В цяла Ринда маговете са кът – рече рицарят. – Прав ли съм, господа елфи? След като крал Хериберт въведе разбойнически данък върху магиите, тяхната гилдия бойкотира столицата и градовете, които с изплезен от усърдие език изпълняват всякакви кралски укази и заповеди. А доколкото съм чувал, тукашните градски съветници са особено раболепни. Така ли е, Ердил и Хиреадан?

– Така е – потвърди Ердил. – Но... Хиреадан, може ли да му кажа?

– Даже трябва – отвърна Хиреадан и погледна вещера. – Няма съмнение да криеш онова, което целият град знае. В Ринда временно се е заселила една магьосница.

– Вероятно инкогнито?

– Не съвсем – усмихна се елфът. Голяма особнячка е. Пренебрегва

хем бойкота, обявен на Ринда от съвета на магьосниците, хем наредбата на градските съветници, и при това процъфтява, защото поради споманатите събития тук възникна повишено търсене на магьоснически услуги. И разбира се, тя не внася никакви данъци в градската хазна.

– И градският съвет я търпи?

– Магьосницата живее в къщата на заможен търговец, търговски представител на Новиград, който същевременно е и титулярен съветник. Никой не смее да я закача за нищо. Тя се ползва с право на убежище.

– По-скоро домашен арест, отколкото убежище – поправи го Ердил. – На практика тя е нещо като затворник там. Обаче не се оплаква от липса на клиенти. Демонстративно не обръща внимание на градските съветници, устройва балове и увеселения...

– А съветниците са бесни и насъскват срещу нея всички, не подбират средства да окалят реномето и. Разпространяват за нея отвратителни слухове с надеждата, че висшият духовник на Новиград ще забрани на търговеца да ѝ предоставя убежище.

– Не обичам да се меса в подобни дела – измърмори Гералт. – Обаче нямам друг избор. Как се казва този търговски представител?

– Беау Берант. – На вечеря му се стори, че Хиреадан смръщи вежди, докато изговаряше името на търговеца. – Какво пък, това май е единственият ти шанс. По-точно – единственият шанс на горкия ти приятел. Но дали магьосницата ще склони да помогне... Не знам.

– Внимавай, когато отидеш там – посъветва го Ердил. – Копоите на кмета наблюдават къщата. Ако те задържат, знаеш какво да правиш. Парите отварят всички врати.

– Още щом отворят градските порти, отивам там. Как се казва магьосницата?

На Гералт му се стори, че изразителното лице на Хиреадан леко се изчерви. Но това можеше да се дължи и на отблясъка на пламъците в камината.

– Йенефер от Венгерберг.

3

– Господарят спи – повтори слугата, който вадеше на вратата. Гледаше Гералт отгоре надолу. Беше с цяла глава по-висок и два пъти по-широк в раменете. – Оглуша ли, скитнико? Спи, казах.

– Нека спи – съгласи се вешерът. – Дошъл съм по работа не при

господаря ти, а при дамата, дето ви е... наемателка.

– По работа, значи. – Оказа се, че пазачът си пада по шегите, което беше смайващо предвид телосложението и външността му. – Иди да я свършиш тая работа в бардака. Разкарай се!

Гералт свали кесията си от колана и я претегли на дланта си, без да пуска ремъчето.

– Не можеш да ме купиш – рече гордо церберът.

– Не се и каня.

Пазачът, с неговите размери и забавени рефлексии, едва ли би избегнал и бърз удар на обикновен човек. Камо ли удар на вешер, нанесен по-бързо от едно мигане на окото. Тежката кесия удари пазача по слепоочието и отека с метален звън. Слугата се стовари върху вратата и се вкопчи с две ръце в крилото ѝ. Гералт го отлепи от него с ритник в коляното, блъсна го с рамо и го измлати още веднъж с кесията. Очите на пазача се събраха, краката му се подкосиха. Като видя, че макар и почти изгубил съзнание, слугата все още се опитва да размахва ръце, вешерът го халоса още веднъж право по темето.

– Парите отварят всички врати – каза той.

В предверието беше доста тъмно. Зад вратата вляво долиташе здраво хъркане. Вешерът предпазливо надникна вътре. На кушетката, отметнала завивките, спеше някаква дебелина по нощница, заметната почти до пъпа. Не особено изискана гледка. Гералт издърпа пазача в стаята, излезе и заключи вратата с резето.

Отдясно имаше още една врата, полуотворена, зад която пък имаше стълбище със спускащи се надолу каменни стъпала. Вешерът тъкмо се канеше да отmine, когато отдолу долетя нечленоразделна ругатня, грохот и трясък на счупен съд.

Помещението долу се оказа голяма кухня, претъпкана с твърде ароматни билки и смолисти цепеници. По каменния под, сред парчетата на глинено гърне, ниско навел глава, пълзеше чисто гол мъж.

– Ябълков сок, мамка му – едва разбираемо избръщолеви той, въртейки глава като овен, който по погрешка е ударил рогата си в крепостна стена. – Сок... от ябълки... желеа... Къде са слугите?

– Какво желаете? – учтиво се поинтересува вешерът.

Мъжът вдигна глава и изхълца. Очите му бяха кръвясали и гледаха тъпо.

– Тя желеа ябълков сок – съобщи той и се надигна с усилие, подпря се на печката, след което седна на покрилата с овча кожа ракла. – Трябва да ѝ се занесе горе, че...

– С търговеца Беау Берант ли имам честта да разговарям?

– По-тихо – рече мъжът, изкривил болезнено лице. – Стига си вди-гал врява. Слушай, там, в бъчвата... има ябълков сок. Сипи в нещо... и ми помогни да изкача стълбите, става ли?

Гералт сви рамене и състрадателно поклати глава. Лично той избягваше пиянските истории, но състоянието, в което беше изпаднал търговецът, не беше нещо непознато за него. Намери сред съдовете кана и оловна халба и загреба сок от бъчвата. Чу хъркане и се извърна. Голият спеше сладко с клюмнала на гърдите глава.

На вечера му хрумна подличката идея да го плисне със сок, за да го събуди, но веднага размисли. Взе каната и излезе от кухнята. В края на коридора зърна масивна, инкрустирала врата. Открехна я предпазливо, точно толкова, колкото да се вмъкне в стаята. Вътре беше тъмно като в рог, ето защо му се наложи да разшири зениците си. И тутакси запуши нос.

Застоялият въздух бе натезал от миризмата на прокиснало вино, запалени свещи и презрели плодове. И беше примесен с ухание на люляк и касис.

Гералт се огледа. Масата наред стаята беше отрупана с кани, гарифи, потири, бокали, чаши с високи дръжки, сребърни блюда и вази, чинии, вилици и ножове с дръжки от слонова кост. Измачканата, изхлузила се на една страна покривка, тук-там колосана от восъка, прокапал от свещниците, беше изпъстрена с лилави петна. Корите от портокал проблясваха като цветчета сред купищата костилки от сливи и кайсии, дръжчици от круши и останали без грозде чепки. Единият потир беше прека-турен и счупен. Другият, здрав, беше пълен наполовина с течност, в която бе топнат пуешки кокал. До потира стоеше черна обувчица с висок ток, изработена от кожа на василиск. На света нямаше по-скъпа кожа за обувки.

Втората обувчица се търкаляше под масата върху небрежно захвърлената черна рокля с бели дипли и бродерия на листенца и цветенца.

За миг Гералт се спря нерешително, бореше се с желанието да се извърне и да си тръгне. Но в такъв случай пазачът щеше да си е изпатил напразно. А вечерът не обичаше да прави каквото и да е напразно. В ъгъла на стаята забеляза вита стълба, на чиито стъпала лежаха четири повехнали рози и изцапана с карминено червило и вино салфетка. Уха-нието на люляк и касис стана по-силно.

Стълбата водеше в спалня, чийто под бе покрит с голяма рунтава кожа. Върху нея небрежно беше просната бяла риза с дантелени

маншети, а до нея бяха захвърлени няколко бели рози. И черен копринен чорап. Вторият чорап беше овесен на една от четирите резбовани подпори, крепящи балдахина над ложето. Барелефите изобразяваха фавни и нимфи в най-различни пози, някои от които доста интересни. Имаше и смешни, направо идиотски. Много от позите се повтаряха.

Гералт силно се изкашля, загледан в щедро бликналите изпод одеялото къдрици. Завивката се размърда и изстена. Гералт се изкашля отново, още по-силно.

– Беау? – избръщолеви лавината от черни къдрици. – Донесе ли ми сок?

– Донесох.

Къдриците се отметнаха, за да разкрият бледо тясно лице с остра брадичка, теменужени очи и тесни, леко изкривени в капризна гримаса устни.

– Ох... – устните се изкривиха още по-силно. – Умирам от жажда.

– Моля.

Жената се измъкна изпод завивката и седна. Имаше хубави рамене и красива шия, украсена с лента от фино кадифе с искряща от елмази брошка с формата на звезда. Освен лентата жената не носеше друго.

– Благодаря. – Тя взе чашата, изгълта питието на един дъх, после вдигна ръка към слепоочието си. Завивката се изхлузи още повече. Гералт отмести поглед. Тактично но без особено желание.

– Ти пък кой си? – попита жената, присви очи и се покри със завивката? – Какво правиш тук? Къде е оня овен Берант?

– На кой от въпросите да отговоря първо?

И моментално съжали за иронията си. Жената вдигна ръка и изстреля от пръстите си златиста лента. Гералт реагира машинално, събра длани за Знака на Хелиотроп и успя да пресрещне магията пред самото си лице, но зарядът ѝ се оказа толкова силен, че го отпрати към стената и той се свлече на пода.

– Недейте! – изкрещя, когато видя, че жената отново вдига ръка. – Госпожо Йенефер! Дошъл съм с добри намерения!

Откъм стълбите долетя тропот, на вратата се показаха слугите.

– Госпожо Йенефер!

– Разкарайте се – спокойно каза магьосницата. – Изтрябвали сте ми. Плащам ви да пазите къщата. Но щом тоя тип все пак се е вмъкнал, ще се оправя с него сама. Предайте това на господин Берант. И ми пригответе банята.

Вещерът се изправи с усилие. Йенефер, присвила очи, мълчаливо

го наблюдаваше.

– Ти отблъсна заклинанието ми – най-после наруши мълчанието си тя. – Не си магьосник, личи си. Но реагира направо светкавично. Казвай кой си. Съветвам те да не бавиш отговора си.

Йенефер се хвана за дървения анатомичен орган на един фавн, твърде подходящ за дръжка, и се пресегна от леглото. Без да сваля поглед от Гералт, тя дръпна от пода пеньоар с кожена яка, загърна се плътно с него и стана от ложето. Наля си бавно чаша сок, изпи я на един дъх, изкашля се и се доближи до Гералт. Той скришом масажираше опасната си кост, влязла преди минута в твърде болезнен допир със стената.

– Гералт от Ривия – повтори магьосницата и го погледна накриво изпод гъстите си черни мигли.

– Как се озова тук? И защо? Дано не си сторил някакво зло на Берант.

– Не съм. Имам нужда от вашата помощ, госпожо Йенефер.

– Вещер – измърмори тя и се доближи още повече, загръщайки се по-плътно с пеньоара. – Не стига, че си първият вещер, когото виждам на живо, ами си и прочутият Бял вълк. Чувала съм доста работа за теб.

– Мога да си представя какви.

– Не знам какво си представяш – каза тя с прозявка и застана плътно до него. – Може ли? – Докосна бузата му и надникна в очите му. – Зениците сами ли се приспособяват към осветлението, или ти ги командваш?

– Цял ден съм пътувал до Ринда, без да спирам – спокойно каза Гералт. – Цяла нощ съм чакал да отворят градските порти. Зашеметих пазача, който ми се изпречи на пътя. Нахално и невъзпитано наруших съня и спокойствието ти. И всичко това в името на закъсал приятел, на когото можеш да помогнеш само ти. Моля те, помогни му, а после може да си побъбрим за мутациите и аберациите.

Тя отстъпи крачка и изкриви устни в грозна гримаса.

– За каква помощ говорим?

– За възстановяване на поразени от магия органи. Гърло, ларинкс и гласни струни. Прилича на поражение от пурпурна мъгла. Или нещо подобно.

– Нещо подобно – повтори тя. – Накратко, пораженията не са от пурпурна мъгла. Тогава от какво си е изпатил приятелят ти? Хайде, говори, че когато ме събудят на разсъмване нямам нито сили, нито желание да сондирам мозъци.

– Хм... По-добре да разправа всичко отначало...

– О, не – прекъсна го тя. – Щом работата е толкова сложна, изчакай. С тоя лош вкус в уста, чорлава, без да си измия очите и да задоволя някои други сутрешни нужди, направо не възприемам какво ми се говори. Слез в банята и ме изчакай там. След малко идвам и всичко ще ми разкажеш.

– Йенефер, не искам да нахалствам, но времето си тече. Приятелят ми...

– Гералт – прекъсна го тя, – заради теб станах от леглото, макар че смятах да спя до обяд. Готова съм да се откажа от закуската. Знаеш ли защо? Защото ти ми донесе ябълков сок. Толкова си бързал, толкова си страдал заради мъките на приятеля си, нахлул си със сила, зашеметявайки разни хора, обаче въпреки това обърна внимание на една прежадняла жена. И спечели с това моята благосклонност, така че може и да ти помогна. Но не искам от мен да се откажа от сутрешния си тоалет. Моля те, отиди в банята.

– Добре.

– Гералт?

– Да? – Той спря на прага.

– Възползвай се от удобния случай и също се изкъпи. Че по миризмата мога да позная не само породата и възрастта, но и цвета на коня ти.

4

Тя влезе в мига, в който голият Гералт седеше на малкото столче и се поливаше с голяма кана с дръжка. Той се изкашля и стеснително се извърна.

– Не се притеснявай – каза тя и хвърли дрехите си на закачалката. – Не изпадам в несвяст, щом видя гол мъж. Приятелката ми Трис Мериголд обича да казва, че щом си виждала един, значи си виждала всички.

Той стана и уви бедрата си с кърпа.

– Ама че сладък белег – усмихна се Йенефер, като видя гърдите му. – От какво ти е? Поряза се с триона, докато режеше дърва?

Той си замълча. Магьосницата продължи огледа, кокетно навела глава настрани.

– Първият вечер, когото имам шанса да видя отблизо, при това чисто гол. О! – Тя се наведе и се послуша. – Ама че странно тупти сърцето ти! Много бавно. Можеш ли да управляваш изхвърлянето на адреналин? Прощавай, просто професионален интерес. Май се дразниш от

приказките за качествата, присъщи на твоя организъм. И си свикнал тези качества да бъдат наричани с думи, които не понасям, като отгоре на всичко изпадаш в патетичен сарказъм, който ми е още по-омразен.

Той продължи да мълчи.

– Е, стига, водата във ваната изстива. – Йенефер понечи да свали пеньоара, но се поколеба и се отказа, – Аз ще се къпя, а ти ще ми разказваш. Така ще пестим време. Но... Не искам да те притеснявам, пък и ние почти не се познаваме. Затова от приличие...

– Ще се извърна – предложи той неуверено.

– Не. Трябва да виждам очите на събеседника си. Имам по-добра идея.

Той чу как тя изрече заклинание, усети как затрепери медальонът му и видя черният пеньоар да се свлича на пода.

– Сега пък аз не виждам очите ти, Йенефер – каза той. – Жалко.

Невидимата магьосница прихна и започна да се плиска с вода в голямото корито.

– Хайде, слушам те.

Гералт, вече обул панталона си, седна на столчето. Докато закопчаваше катарамите на ботушите си, заразправя случката при реката, като съвсем претупа борбата със сома. Йенефер не приличаше на човек, интересуваш се от риболова.

Когато стигна до момента, в който съществото-облак се беше измъкнало от делвата, голямата гъба, сапунисваща невидимото тяло, замръзна на място.

– Тъй-тъй – чу той. – Интересно. Джин, затворен в бутилка.

– Какъв ти джин – възрази той. – Някаква разновидност на пурпурна мъгла. От нов, неизвестен вид...

– Новите неизвестни видове заслужават да се сдобият с име – изрече невидимата Йенефер. – Наименованието джин по нищо не отстъпва на другите. Продължавай, моля.

Междувременно сапунът в коритото се пенеше, а водата се разпискваше по пода. В един миг нещо привлече вниманието на Гералт, той се вгледа по-внимателно и забеляза очертанията и формите, образувани от пяната, покрила невидимото тяло. Гледката така го заплени, че той млъкна.

– Разправяй! – подкани го гласът, извиращ от нищото над очертанията. – Какво стана после?

– Нищо – отвърна той. – Прогоних този джин, както го нарече ти.

– По какъв начин? – Черпакът се надигна и лисна вода. Пяната

изчезна, формите също. Гералт въздъхна.

– Със заклинание.

– Какво заклинание? – Черпакът отново гребна вода. Вещерът започна да наблюдава действията му, защото и водата, макар за кратко, показваше някои неща. Повтори заклинанието, като от съображения за сигурност замени гласната „е“ с вдишване. Мислеше, че ще впечатли магьосницата с това, че знае този номер, и беше силно изненадан да чуе бясното кикотене, което долетя от коритото.

– Какво смешно има?

– Заклинанието та... – Кърпата плавно отплува от закачалката и се зае да бърше остатъците от контури. – Трие ще се пукне от смях, когато й кажа! Кой те научи? На това... заклинание?

– Една жрица от храма на Хулдра. Това е таен храмов език...

– За някои е таен, за други – не. – Кърпата изпляска по ръба на коритото, водата се разплиска на пода, а следите от боси стъпала отбелязаха стъпките на магьосницата. – Това не е никакво заклинание, Гералт. И не те съветвам да го повтаряш в други храмове.

– Ако не е заклинание, какво е тогава? – попита той, като наблюдаваше как двата черни чорапа извайват едно след друго две черни крачета.

– Шега. – Гашчиките с диплички обгърнаха пустотата по начин, който галеше погледа. – Макар и леко нецензурна.

Бялата блузка с голямо жабо във формата на цвете политна нагоре и извая формите. Както забеляза вещерът, Йенефер не използваше никакви приспособления от китови мустаци, по които толкова си падаха жените. Тя просто нямаше нужда от тях.

– И какво означава този израз? – попита той.

– Хайде да не задълбаваме.

Изхвърча тапата на оставената на масичката ръбеста кристална бутилка. В банята се разнесе ухание на цъфнал люляк и касис. Тапата направи няколко кръгчета във въздуха и скочи на мястото си. Магьосницата закопча маншетите на долната риза, облече роклята си и се материализира.

– Сега ме закопчай – каза тя и обърна гръб, като се зае да реше косите си с кокален гребен. Гребенът, както забеляза Гералт, имаше дълъг заострен ръб, който при нужда можеше да послужи като кама.

Той закопчаваше роклята бавно, с отмерени движения и вдишваше аромата на косите й, изливащи се като черен водопад до средата на гърба.

– Да се върнем на твоето същество от гърнето – каза Йенефер, докато слагаше на ушите си елмазени обеци. – Разбира се, не смешното ти заклинание е било причината да избяга. Най-вероятно си е изкарало яда върху твой приятел и си е тръгнало, защото му е писнало от вас.

– Звучи ми правдоподобно – мрачно се съгласи Гералт. – Не вярвам да се е втурнало към Цидарис, за да види сметката на Валдо Маркс.

– Кой е пък този?

– Трубадур, смяташ моя приятел, който също е поет и трубадур, за пълен некадърник и нагаждач към долните вкусове на тълпата.

Магьосницата се извърна и в теменужените ѝ очи се появи странен блясък.

– Приятелят ти успя ли да каже желание?

– Даже две, при това много глупави. Защо питаш? Та нали изпълнението на желания от духове от вълшебните лампи е...

– Чиста нелепица – каза Йенефер и се подсмихна. – Разбира се. Това е измислица, глупава приказка без смисъл, както и всички легенди, в които добрите духове и гадателки сбъдват желания. Подобни приказки се измислят от бедните духом, на които и през ум не им минава сами да сбъднат многобройните си мечти и желания. Приятно е, че ти, Гералт от Ривия, не си един от тях. Затова те чувствам близък по дух. Ако аз искам нещо, не мечтая, а действам. И винаги постигам това, което искам.

– Не се и съмнявам. Готова ли си?

– Да. – Магьосницата стегна ремъчетата на обувчиците си и се изправи.

Дори качена на токове, тя не беше много висока. Тръсна косата си, която въпреки цялото ресане беше запазила буйното си къдраво безредие. – Имам въпрос, Гералт. За печата от бутилката. Още ли е при приятеля ти?

Вещерът се замисли. Печатът беше у него в момента, а не у Лютичето. Но от опит знаеше, че на магьосниците не бива да се казват прекалено много неща.

– Хм... Мисля, че да. Май си е у него. Защо? Толкова ли е важен?

– Странен въпрос – срязва го тя. – И то зададен от един вешер, познавач на свръхестествените чудовища, който би трябвало да е наясно, че печатът е нещо достатъчно сериозно, за да не го докосва човек.

Гералт стисна зъби. Ударът беше попаднал точно в целта.

– Какво пък – рече Йенефер с пооекнал глас. – Изглежда, и вещерите бъркат, досущ като простосмъртните. Е, можем да потегляме. Къде е приятелят ти?

– Тук, в Ринда. В дома на някой си Ердил. Елф.

– При Ердил – рече тя, изкриви устни и го погледна внимателно. – Предполагам, че там е и брат му Хиреадан?

– Да. А какво...

– Нищо – прекъсна го тя и притвори очи, след което вдигна ръце нагоре. Медальонът на врата на вещера се разтреса и дръпна верижката.

Върху влажната стена на банята пламна светещ квадрат, образуващ рамката на фосфоресциращо млечнобяло нищо.

Вещерът тихо изруга. Не обичаше порталите и придвижването през тях.

– Задължително ли е... – каза той и се изкашля. – На две крачки е...

– Не мога да тръгна по улиците – отсеке тя. – Тук не ме обичат, може да ме нагрубят, да почнат да ме замерят с камъни, че и с нещо по-лошо. Няколко души ми сриват реномето, като смятат, че ще им се разминне. Не се бой, моите портали са сигурни.

Гералт беше станал свидетел на това как от сигурен портал беше изхвърчала само горната половина на един човек. Другата половина така и не бе намерена. Знаеше няколко случая за безследно изчезнали в порталите хора.

Магьосницата за пореден път оправи косите си и закопча на колана си кесия, извезана с бисери. Кесията изглеждаше твърде малка, за да побере нещо повече от шепа монети и червило, но Гералт знаеше, че това не е обикновена кесия.

– Прегърни ме. По-здраво, не съм от порцелан. Да тръгваме!

Медальонът завибрира, нещо проблесна и Гералт се потопи в някакво черно нищо, в пронизващ студ. Не виждаше, не чуваше и не усещаше каквото и да било. Студът бе единственото, което сетивата му долавяха.

Искаше да изругае, но не успя.

5

– Вече цял час мина, откакто тя влезе при него. – Хиреадан обърна водния часовник на масата и струйката започна да отброява миговете отново. – Започвам да се притеснявам. Толкова ли е зле гърлото на Лютичето? Дали да не надникнем, да видим какво става?

– Тя явно не иска да правим това. – Гералт насила допи чашата с билковата отвара. Ценеше и обичаше елфите-преселници за техния ум,

дисциплинираност и особено чувство за хумор, но не разбираше и не споделяше вкусовете им предпочитания, що се отнасяше до храни и напитки. – Не бих се месил, Хиреадан. За магията се иска време. Нека да отнеме дори цял ден, стига Лютичето да оздравее.

– Имаш право.

От съседното помещение долитаха звуците от удари на чук. Ердил живееше в една изоставена кръчма. Беше я купил с намерението да я ремонтира и да се нанесе там със жена си, кротка и мълчалива елфа.

Рицарят Вратимир, който се беше присъединил към компанията им след нощта, прекарана заедно в стаичката на стражевата кула, беше предложил на Ердил да му помогне за ремонта. Заедно със съпрузите се беше захванал да кърпи дървената обшивка веднага след като бе преминало общото смайване от внезапната и зрелищна поява на вешера и Йенефер от зейналия в стената бляскав отвор на портала.

– Ако бъдем честни – поде Хиреадан, – не очаквах, че ще се справиш така добре. Йенефер не е от онези, които копнеят да се притекат на помощ. Грижете за ближните не я вълнуват особено, нито се лишава от сън заради тях. Накратко, не съм чувал някога да е помогнала на някого безкористно. Интересно, защо ли се е заела да помага на вас двамата с Лютичето?

– Дали не преувеличаваш? – подсмихна се вешерът. – Тя не ми направи чак толкова лошо впечатление. Вярно, обича да показва превъзходството си, но в сравнение с другите магьосници, с цялата им нагла пасмина, е самият чар и доброта.

Хиредиан се усмихна и рече:

– Според думите ти излиза, че за теб скорпионът е по-красив от пака, понеже има чудна опашка. Внимавай, Гералт. Не си първият, който се заблуждава, понеже тя е превърнала хубостта и добрите обноски в оръжие, което използва твърде ловко и коварно. Без това ни най-малко да омаловажава факта, че е удивително красива жена. Съгласен ли си с мен?

Гералт хвърли бърз поглед на елфа. За втори път му се стори, че страните на Хиреадан са леко изчервени. И това го учуди повече от казаното. Чистокръвните елфи обикновено не питаеха възхита към жените на хората. Дори към най-красивите. А Йенефер, въпреки че притежаваше свой специфичен чар, не можеше да се нарече красавица.

Вкусовете са си вкусове, но малцина бяха онези, които биха нарекли една магьосница „красавица“. В края на краищата те произхождаха от онази каста, в която предопределението на дъщерите беше да се

задомят. Колцина биха обрекли дъщеря си на години учене и на изтезанията, предизвикани от соматичните промени, след като биха могли просто да я омъжат сполучливо? Кой би искал да се сроди с магьосница? Въпреки цялата почит, отдавана на владеещите магията, родителите на девойки с тази дарба нямаха никаква изгода, защото към края на обучението младата магьосница изгубваше всякаква връзка със семейството си, за да се приобщи към братството на себеподобните си. Затова по принцип магьосници ставаха дъщерите, които нямаха шанс да се омъжат.

За разлика от свещениците и друидите, които с неохота склоняваха да възпитават грозни или уродливи девойчета, магьосниците приемаха за обучение всяко момиче, проявило нужната склонност. Ако малката успееше да премине през ситото на първите години обучение, задействаше се магията за оглаждане на ноктите, оправяне на костните сраствания, шев на заешки устни, заличаване на шевовете, на белезите и следите от едра шарка. Младата магьосница ставаше „привлекателна“, защото престижът на занаята го налагаше. Резултатът беше пръкването на псевдохубавици със зли и студени очи на грозници. Грозници, неспособни да забравят грозотата си, прикрита с магическа маска, при това не в името на тяхната реализация, а заради голия престиж.

Не, Гералт не разбираше Хиреадан. Защото, за разлика от него, с очите си на вещер забелязваше твърде много подробности, които явно убягваха на елфа.

– Да, Хиреадан – отговори той на въпроса. – Съгласен съм с теб. И ти благодаря за предупреждението. Но сега цялата работа е в Лютичето. Той си изпати в мое присъствие. Аз съм този, който не успя да го опази. Бих седнал по гол задник върху разярен скорпион, ако знаех, че така ще го излекувам.

– Точно от това най-много трябва да се пазиш – каза елфът със загадъчна усмивка. – Защото Йенефер е наясно с тази твоя черта и умира да се възползва от познанията си за хората. Не ѝ се доверявай, Гералт. Тя е опасна жена.

Гералт не отговори.

Горе изскърца врата. Йенефер бе застанала на стълбите, подпряна на перилата.

– Ще дойдеш ли за малко, вещерю?

– Разбира се.

Магьосницата опря гръб на вратата на една от най-зле обзаведените стаи, в която бяха настанили страдалеца трубадур. Вещерът се доближи

безмълвно и я погледна. Видя, че лявото ѝ рамо е леко по-високо от дясното, че носът ѝ е малко дълъг, а брадичката ѝ е по-остра, отколкото трябва. И веждите ѝ не бяха съвсем успоредни... А очите... Прекалено много детайли виждаше. И абсолютно напразно.

– Какво става с Лютичето?

– Съмняваш се в способностите ми?

Той продължи да я гледа. Тя имаше снага на двайсетгодишна девойка, но той предпочиташе да не гадае каква е истинската ѝ възраст. Не, невъзможно бе да се отгатне каква е била преди и какво са оправяли по лицето и снагата ѝ. Той престана да мисли по въпроса защото нямаше смисъл.

– Талантливият ти приятел ще оздравее – каза тя. – Гласовите му способности ще се възстановят.

– Безкрайно съм ти благодарен, Йенефер.

– Тепърва ще имаш възможност да го докажеш рече тя с усмивка.

– Мога ли да вляза при него?

Тя леко се забави с отговора. Гледаше със странна усмивка Гералт и почукваше с пръсти по касата на вратата.

– Разбира се, заповядай.

Медальонът на врата на вещера завибрира. На пода в центъра на стаята лежеше стъклена топка с размерите на малка диня, която пръскаше млечнобяла светлина. Топката бележеше средата на звезда с девет лъча, прецизно нарисувана така, че върховете им да докосват ъглите и стените на стаята. Вътре в звездата беше нарисувана пентаграма, украсена по краищата с черни свещи, забучени в свещници със странна форма. Черни свещи бяха запалени и от двете страни на леглото, до възглавницата на Лютичето, който лежеше завит с овчи кожи. Дишането му беше спокойно, нямаше ги вече стонове и хрипове, а вместо гримасата на болка върху лицето му цъфтеше блажена усмивка на идиот.

– Той спи – каза Йенефер. – И сънува.

Гералт се вгледа по-внимателно в изображенията, изрисувани на пода. Скритата в тях магия се долавяше, но той знаеше, че тя дреме, все още непробудена. Досущ като дихание на спящ лъв, в което се усеща затаяният до първия удобен момент рев на хищен звяр.

– Какво е това, Йенефер?

– Капан.

– За кого.

– В този миг за теб. – Магьосницата завъртя ключа в ключалката, после го поклати в ръка и той изчезна.

– И така, аз се хванах – студено каза той. – А после какво? Ще посегнеш на моята невинност?

– Да ти имам самочувствието – Йенефер приседна в края на леглото. Лютичето, все още ухилен като кретен, тихо изстена. Несъмнено стон на блаженство.

– Какво има, Йенефер? Ако това е игра, не съм наясно с правилата.

– Казах ти, че винаги получавам каквото искам – рече тя. – Стана така, че желанието ми е да получа онова, което притежава Лютичето. Вземам го и пътищата ни се разделят. Не се бой, няма да му сторя нищо лошо...

– Изографисаното от теб на пода е стръв за демони – прекъсна я Гералт. – Там, където призовават демони, винаги се причинява вреда някому. Няма да допусна това да се случи.

– ... и косъм няма да падне от главата му – продължи магьосницата, без да обръща внимание на думите му. – Гласът му ще стане още по-хубав и той ще е страшно доволен, дори щастлив. Всички ще сме щастливи. И ще се разделим без съжаление, но и без лоши чувства.

– О, Виргиния – простена Лютичето, без да отваря очи. – Гърдите ти са прелестни, по-меки от лебедов пух... Виргиния...

– Да не е превъртял? Бълнува ли?

– Сънува – усмихна се Йенефер. – И събдва в съня мечтата си. Сондирах мозъка му от край до край. Не че имаше кой знае какво за сондиране. Малко простотии, няколко желания, сума ти поезия. Обаче не е там работата. Печатът, с който е била запечатана бутилката с джина, Гералт. Знам, че е у теб, а не у трубадура. Ще те помоля да ми го дадеш.

– Защо ти е?

– Ами как да ти го кажа... – кокетно се усмихна магьосницата. – Може би така: това не ти влиза в работата, вешерю. Такъв отговор устройва ли те?

– Не – усмихна се на свой ред вешерът. – Не ме устройва. Но не го взимай много навътре, Йенефер. Не е лесно да се задоволят изискванията ми. Досега се е удавало само на личности над средното равнище.

– Жалко. Защото излиза, че ще си останеш незадоволен. Какво да се прави. Дай печата. И не ми се хили така. Защото не ти отива нито на красотата, нито на прическата. Ако си пропуснал да забележиш, знай, че точно сега е удобният момент да получи благодарността, която ми дължиш. Печатът е първата вноска за гласа на певица.

– Виждам, че си разбила цената на доста вноски – отбеляза той студено. – Добре. Това можеше да се очаква и аз го очаквах. Но нека бъде

честна сделка, Йенефер. Аз съм купил помощта ти, значи аз ще платя.

Тя изкриви устни в усмивка, но погледът на теменужените ѝ очи си остана все така студен.

– В това можеш да не се съмняваш, вещерю.

– Аз – повтори той, – а не Лютичето. Ще го преместя на някое безопасно място. После ще се върна и ще ти платя първата и следващите вноски. Що се отнася до първата... – Той пхна ръка в тайното джобче на колана си и извади печата със звездата и пречупения кръст. – Заповядай. Но не като първа вноска. Приеми го в знак на благодарност от един вечер за това, че макар и пресметливо, все пак си се отнесла към него по-доброжелателно, отколкото биха се отнесли повечето ти посестрими и събратя. Приеми го като доказателство за добра воля, предназначено да те убеди, че след като се погрижа за безопасността на приятеля си, ще се върна тук, за да уредим нашите сметки. Пропуснал съм да забележа скорпиона в букета цветя, Йенефер. И съм готов да си платя за тази своя немарливост.

– Прекрасна реч – магьосницата кръстоса ръце на гърдите си. – Трогателна и патетична. Но за съжаление изречена напразно. Лютичето ми трябва и остава тук.

– Той вече се сблъска с оня, когото смяташ да довлечеш тук. – Гералт посочи изрисувания под. – Когато успееш да докараш джина, въпреки всичките ти обещания Лютичето ще си изпати, може би дори повече. Теб те интересува само онова чудо от бутилката, нали така? Понеже имаш намерение да го направиш свое притежание и да го накараш да ти робува? Прави каквото искаш, докарай ако щеш десет демона. Но без Лютичето. Ако го сложиш на топа на устата, сделката няма да е честна, Йенефер, и губиш правото си да искаш отплата. Няма да допусна... – И изведнъж млъкна.

– Интересувахте ме кога най-после ще се усетиш – тихичко се изкиска магьосницата.

Гералт се напрегна, концентрира цялата си воля, стиснал до болка зъби. Безуспешно. Стоеше като парализиран, внезапно превърнал се в каменна статуя, в забит в земята стълб. Без да може да помръдне дори пръстите в обувката си.

– Знаех, че ще успееш да парираш магията, ако бъде хвърлена открито – каза Йенефер. – Освен това бях наясно, че преди да предприемеш каквото и да било, ще се опиташ да ме предразположиш с красноречието си. Докато дрънкаше, надвисналото над теб заклинание действаше и лека-полека те пречупваше. Сега можеш само да говориш. Но вече няма

нужда да се напъваш да ми се харесаш. Знам, че си сладкодумен. Затова се спри, само ще развалиш ефекта от казаното досега!

– Хиреадан... – с мъка рече Гералт, все още опитвайки се да се бори с магическата парализа. – Хиреадан ще разбере, че си замислила нещо. Бързо ще схване, всеки момент ще заподозре, защото ти няма доверие. При това от самото начало...

Магьосницата направи плавен жест с ръка. Стените на стаята се замъглиха и придобиха еднообразен мътносивкав цвят. Изчезнаха вратите, изчезнаха прозорците, та дори и прашните пердета и оплютите от мухите картини по стените.

– И какво ако Хиреадан се усети? – зловещо се намръщи тя. – Ще хукне да помага? През моята бариера няма минаване. Обаче те уверявам, че елфът няма да хукне наникъде, с нищо няма да ми навреди. С нищо. Защото е очарован от мен. Не, работата не е в никакви магически похвати, научени от дебелите книги, не съм го омагьосвала. Този глупак се влюби в мен. Ти не знаеше ли? Та той дори искаше да извика Беау на дуел, представяш ли си? Елф, ама ревнивец. Това не се среща често. Не случайно избрах тази къща, Гералт.

– Беау Берант, Хиреадан, Ердил, Лютичето. Ти наистина избираш най-късия път до целта. Но от мен няма да успееш да се възползваш, Йенефер.

– Ще се възползвам, бъди сигурен. – Магьосницата стана от леглото и тръгна към него, като грижливо заобикаляше изографисаните на пода знаци. – Нали ти казах, че ми дължиш нещо за лечението на поета? Нищо работа, искам ти само дребна услуга. След това, което съм намислила, веднага ще изчезна от Ринда, обаче тук има неколцина, няколко... нека ги наречем неуредени дългове. Обещала съм това-онова на някои хора, пък аз винаги изпълнявам обещанията си. И понеже няма да смогна да направя това лично, ти ще ги изпълниш.

Той се бореше, бореше се с всички сили. Напразно.

– Не се съпротивлявай, вечерю – усмихна се тя ехидно. – Няма смисъл. Имаш силна воля и добри съпротивителни сили срещу магия, но не можеш да се бориш срещу моите заклинания. И не ме размивай. Зарежи опитите да ме покориш с демонстрации на непоклатимо и гордо мъжество. Единствено на тебе ти се струва, че си непоклатим и горд. Заради приятеля си би направил всичко и без вълшебство, би платил всяка цена, би целувал обувките ми. Пък и нещо друго, ако ми беше хрумнало да се развличам. – Той мълчеше. Йенефер стоеше и се подсмиваше, а пръстите ѝ палаво се разхождаха по звездата от обсидан, обсипана с

елмази, която красеше лентата на шията ѝ.

– Още в спалнята на Беау, когато разменихме с теб няколко думи, разбрах що за стока си – продължи монолога си тя. – И разбрах как точно ще те накарам да платиш. В Ринда всеки би могъл да уреди вместо мен моите дългове, да речем Хиреадан. Но ти ще го направиш, защото си длъжен да ми платиш. За престореното високомерие, за каменното изражение и за сарказма. За увереността ти, че можеш да стоиш лице в лице с Йенефер от Венгерберг и да я смяташ за самовлюбена проста и пресметлива вещица, като същевременно се пулиш в сапунисаните ѝ цици. Плащай, Гералт от Ривия!

Тя се вкопчи с две ръце в косите му и жадно впи устни в неговите, като вампир. Медальонът на шията на вещера бясно се задърпа. Гералт изпита чувството, че верижката се скъсява и стиска гърлото му като примка. Теменужените очи на магьосницата изчезнаха и той потъна в мрака...

Гералт стоеше на колене. Йенефер му говореше с благ, нежен глас.

– Запомни ли?

– Да, госпожо.

Това беше собственият му глас.

– Тогава върви и изпълни поръчението ми.

– Слушам, госпожо.

– Можеш да ми целунеш ръка.

– Благодаря, госпожо.

Той запълзя към нея, както си беше на колене. В главата му бръмчаха десетки хиляди пчели. От ръката ѝ струеше аромат на люляк и касис... Блясък. Мрак.

Перила, стъпала. Лицето на Хиреадан.

– Гералт! Какво ти е? Къде отиваш?

– Трябва... – изрече собственият му глас. – Трябва да вървя...

– О, богове! Вижте очите му!

Лицето на Вратимир, изкривено от смайване. Лицето на Ердил. И гласът на Хиреадан.

– Не, Ердил! Не го докосвай и не прави опити да го спреш. Разкарай се, Ердил! Махни се от пътя му!

Мирис на цъфнал люляк и касис... Врата. Потоци слънце. Жега. Задух. Мирис на люляк и касис.

„Ще има буря“ – помисли си той. И това беше последната му съзнателна мисъл.

Мрак. Миризма...

Миризма ли? Не – воня. Воня на пикоч, гнила слама и мокри дрипи. Смрад на изпълващ въздуха пушек от факла, забучена в желязна скоба на стена от грубо изсечени каменни блокове. Хвърляна от факлата сянка върху постлания със слама пръстен под...

Сянка на решетка.

Вещерът изруга.

– Най-послед! – каза някой и вещерът усети как този някой го вдига и го подпира до влажната стена. – Вече бях почнал да се притеснявам. Толкова дълго беше в несвяст.

– Хиреадан? Къде... По дяволите, главата ми се пръска... къде сме?

– А ти как мислиш?

Гералт обърса лицето си с длан и се огледа. До отсрещната стена клечаха трима дрипльовци. Виждаше ги смътно, понеже се бяха свили колкото се може по-далеч от факлата, почти в непрогледния мрак. Под решетката, която отделяше цялата им група от осветения коридор, лежеше нещо, на пръв поглед наподобяващо купчина парцали. В действителност нещото беше старец с нос като дълъг клюн. Дължината на сплъстените му коси и състоянието на дрехите му говореха, че не е тук от вчера.

– Хвърлили са ни в ямата – заключи мрачно Гералт.

– Радвам се, че отново си в състояние да мислиш логично и да правиш изводи – подметна елфът.

– Дяволска работа... Ами Лютичето? Отдавна ли сме тук? Колко време е минало откакто...

– Не знам. Когато са ме хвърлили, аз също съм бил в безсъзнание. – Хиреадан скупчи малко слама и се намести по-удобно на нея. – Има ли значение?

– И още как, по дяволите. Йенефер... И Лютичето. Лютичето е там с нея, а тя се кани... Ей, вие там. Отдавна ли сме хвърлени тук?

Дрипльовците си зашушукаха нещо, но не отговориха.

– Да не сте глухи? – Гералт се изплю, все още не успяваше да се отърве от металния вкус в устата. – Питам ви кое време е сега? Ден или нощ? Сигурно знаете кога ви носят яденето?

Дрипльовците отново си зашушукаха нещо, разкашляха се.

– Оставете ни на мира, господине – каза накрая единият от тях, – и много ще ви моля да не ни заговаряте повече. Ние сме честни крадци, а

не някакви си политически престъпници. Не сме се опълчвали срещу властта. Само сме крали.

– Ъхъ – подкрепи го вторият. – Вие си имате ваш ъгъл, ние – наш.

Всяка жаба да си знае гола.

Хиреадан изсумтя. Вещерът се изплю.

– Така си е – избоботи дългоносото старче със сплъстената коса. – В пандиза всеки си пази ъгъла и се държи при своите.

– А ти, дядка – попита подигравателно елфът, – кого поддържаш? Честните или политическите?

– Никого – гордо отвърна старецът. – Понеже съм невинен.

Гералт отново се изплю.

– Хиреадан – попита той, масажирайки слепоочията си, – това с опълчването срещу властта... истина ли е?

– Напълно. Нищо ли не си спомняш?

– Сещам се, че излязох на улицата... хората ме заглеждаха... После... После влязох в някакъв магазин...

– Заложна къща – сниши глас елфът. – Там влезе. И веднага заби юмрук в лицето на собственика. Здравата го измлати.

Вещерът сдържа напирашото на устните му проклетие.

– Собственикът падна на пода – тихо продължи разказа си Хиреадан. – Ти на няколко пъти го срита в слабините. Дотича слугата. Него ти изхвърли през прозореца – на улицата.

– Опасявам се, че после нещата са загубели още повече – измърмори Гералт.

– Опасенията ти са основателни. Когато излезе оттам, ти тръгна по средата на улицата, като блъскаше минувачите и крещеше някакви глупости за честта на дамите. След теб се проточи цяла върволица зяпачи. Сред тях бяхме и ние с Ердил и Вратимир. Ти се спря пред къщата на аптекаря Лавронос, влезе и моментално излезе оттам, влачейки Лавронос за крака. След което се обърна с нещо като реч към тълпата.

– Каква реч?

– Ами накратко казано, заяви, че един уважаващ себе си мъж не бива да нарича курва дори някоя изпечена професионалистка в занаята, защото това е долно и гнусно от негова страна. И че е мръсно и недопустимо деяние окачествяването с тази дума на жена, която никога не си имал... Изразът, който употреби, беше по-цветист. Уведоми всички, че наказанието ще бъде приложено незабавно, понеже точно това е подходящото наказание за такъв боклук като Лавронос. После стисна главата му между коленете си, смъкна гащите му и започна да го налагаш по

задника с колана си.

– Продължавай, Хиреадан. Не ме жали.

– Докато го пердашеше по задника, аптекарят виеше и пишеше и през сълзи молеше хората и боговете да се смилят, да имат жал, обещаваше да се промени за добро, но ти явно не му вярваше. И тогава дотичаха неколцина въоръжени главорези, от онези, на които в Ринда кой знае защо им викат гвардейци.

– И тогава ли се опълчих срещу властта? – попита Гералт и поклати съкрушено глава.

– Къде ти! Опълчи се много преди това. И търговецът, и Лавронос са членове на градския съвет. Сигурно ще ти е интересно да научиш, че и двамата са настоявали Йенефер да бъде изхвърлена от града. Не само че са гласували за това в съвета, ами са разправяли за нея разни гадости из кръчмите и са я коментирали по най-недостоеен начин.

– Отдавна се досещах за това. Разправяй по-нататък. Беше стигнал до гвардейците. Те ли ме хвърлиха в ямата?

– Исаха. Ох, Гералт, това се казва зрелище. Бяха въоръжени до зъби с тояги, пръти, брадви, а ти се сражаваше само с един бастун, който взе от някакво конте. И когато ги натръшка всичките на земята, продължи по пътя си. Повечето от нас бяха наясно накъде си тръгнал.

– Ще ми се и аз да съм наясно.

– Пое към храма. Защото свещеникът Креп, също член на съвета, отделяше на Йенефер много време в проповедите си. Впрочем, ти изобщо не скри мнението си за свещеника Креп. Обеща да му прочетеш лекция за дължимото уважение към нежния пол. Като при това вместо официалната му титла бълваше епитети, които будеха радостно оживление сред дечурлигата, вървящи по петите ти.

– Така – измърмори Гералт. – Значи отгоре на всичко съм богохулствал. Какво още? Оскверняване на храма?

– Не. Не успя да влезеш. Пред храма те причакваше рота градски стражи, въоръжена с всичко налично в оръжейния склад, май липсваше само катапулт. Сигурно щяха просто да те размажат, натам вървяха нещата. Обаче ти не стигна до тях. Внезапно се хвана за главата и изгуби съзнание.

– Можеш да спреш дотук. Обаче как ти, Хиреадан, се озова в ямата?

– Когато припадна, неколцина стражи се завтекоха да те надупчат с копията. Влязох в спор с тях. В отговор ме халосаха с една алебарда по главата, след което се озовах тук. Сигурно ще ми лепнат обвинение за

съучастие в заговор срещу човешката раса.

– Щом вече сме в редовете на обвиняемите – през зъби каза вещерът, – как мислиш, какво ни чака?

– Ако кметът Невил е успял да се върне от столицата, кой знае... – измърмори Хиреадан. – Той е мой познат. В противен случай присъдата ще бъде произнесена от властниците, сред които са и двамата потърпевши. Което означава... – Елфът с отсечен жест прекара ръба на дланта си през шията. Въпреки царящия в подземие то мрак жестът оставяше малко простор за въображението. Вещерът си замълча. Крадците си шепнеха нещо. Старчето, затворено заради „невинност“, кротко спеше.

– Прекрасно – обади се Гералт най-накрая и изпсува. – Не само ще съм обесник, ами ще ми тежи на съвестта и твоята смърт. Че и смъртта на Лютичето, май. Не ме прекъсвай. Знам, че това стана заради номерата на Йенефер, но въпреки това съм виновен. Тази моя наивност. Тя ме омая, превърна ме в пън, както казват джуджетата.

– Нямам какво да кажа – измърмори елфът. – Предупреждавах те. Предупреждавах те, по дяволите, обаче и аз самият се оказах пън, както ти се изрази. Съжалявах, че съм тук по твоя вина. Обаче аз можех да те спра там, на улицата, да те обезоръжа, да направя нещо, за да не допусна... Но не го направих. Страхувах се, че развалянето на магията ѝ ще стане причина да се върнеш и... да ѝ сториш зло. Прости ми.

– Прощавам ти великодушно. Защото нямаш представа каква сила имаше в заклинанието ѝ. Скъпи ми елфе, обикновените заклинания ги парирам за няколко минути, без да припадам при това. Нямах да ти се удаде да премахнеш магията на Йенефер, за да ме обезоръжиш... Спомни си за гвардията.

– Повтарям, не мислех за теб. А за нея.

– Хиреадан?

– Кажй.

– Ти да не я... Ти да не я...

– Не обичам възвишените думи – прекъсна го елфът с тъжна усмивка. – Да кажем, че съм силно увлечен по нея. Сигурно ще се учудиш как е възможно да си увлечен по такава жена?

Гералт притвори очи, за да извика в паметта си образа ѝ. Образ, който по необясним начин го привличаше – казано, без да се използват възвишени думи.

– Не, няма да се учудя, Хиреадан – каза той. Откъм коридора се чува тежки стъпки, задрънча метал. На пода на подземие то легнаха сенките на четирима стражи. Проскърца ключ и невинният старец отскочи

като попарен от решетката, за да потърси убежище в ъгъла на честните крадци.

– Толкова бързо? – полугласно изрази учудването си елфът. – Смятах, че за изграждането на един ешафод се иска повече време...

Единият от стражите, абсолютно плешив дангалак с четинеста като на шопар муцуна, посочи с пръст вещера.

– Този.

Другите двама сграбчиха Гералт, вдигнаха го като мръсен парцал и го долепиха до стената. Крадците се свиха в ъгъла, дългоносият старец се зарови в сламата. Хиреадан понечи да скочи, но падна върху сламеника и пълзешком се запримъква назад, принуден от опрения в гърдите му къс легионерски меч. Стражът с голата глава спря пред вещера, нави ръкави и заразтрива китката си.

– Господин съветникът Лавронос нареди да те питаме как се чувстваш в нашата яма? – каза той. – Дали не та липсва нещо? Или може би ти е студено, а?

Гералт не сметна за нужно да му отговаря. Не можеше и да рита, понеже стражите от двете му страни го бяха настъпили с тежките си обувки. Плешивият с къс замах заби юмрук под лъжичката му. Напрягането на мускулите не помогна на Гералт. Поемайки си с усилие въздух, известно време вечерът разглежда катарамата на собствения си колан, след което стражите отново го изправиха.

– Значи от нищо нямаш нужда? – продължаваше да бърбори плешивият. Дъхът му вонеше на лук и на развалени зъби. – Господин съветникът ще се зарадва, че не се оплакваш.

Вторият удар уцели същото място. Вечерът се закашля и със сигурност щеше да повърне, ако имаше какво. Плешивият се извърна настрани. Вдигна другата ръка. Фрас! Гералт пак заби поглед в катарамата. Колкото и да беше странно, над нея не се беше образувала дупка, през която да се вижда стената.

– Е, какво? – Плешивият леко отстъпи назад с явното намерение да замахне по-силно. – Няма ли никакви желания? Понеже господин Лавронос нареди да те питаме. Какво мълчиш? Да не ти се преплете езикът? Сега ще го разплетем. Фрас!

Гералт и този път не изгуби съзнание. А щеше да е добре, защото вътрешните му органи можеха да му потрябват за нещо и по-нататък. Но за да изпадне в безсъзнание, трябваше да накара плешивия да...

Стражът плю, озъби се и отново замасажира юмрука си.

– Е? Някакви желания?

– Имам едно... – простена вешерът, надигайки с мъка глава. – Да се пръснеш дано, кучи сине.

Плешивецът проскърца със зъби, направи крачка назад и този път замахна така, както Гералт искаше. Целеше се в главата му. Обаче удар не последва. Стражът изведнъж издаде бълбукащи звуци, като на пуюк, хвана се с ръце за корема, зави и заръмжа от болка...

И се пръсна.

7

– И какво да ви правя сега?

Потъмнялото небе се разцепи от ослепителната стрела на мълнията и след кратка пауза протяжно се обади гръмотевицата. Пороят набираше мощ от дъждовния облак, който бавно плуваше над Ринда.

Гералт и Хиреадан седяха на пейката под големия гоблен, изобразяващ Пророка Лебед, пасящ овце, и мълчаха, скромно свели очи. Кметът Невил нервно кръстосваше из стаята, пръхтеше и сумтеше бясно.

– Вие, смотани магъосници! – изведнъж избухна той, заковавайки на място. – Не обичате моя град, а? Да не би той да е единствен на тоя свят, а?

Елфът и вешерът мълчаха.

– Каква е тази работа... – Кметът се задави. – Защо ключарят... Сплескан като домаг! На пихтия! Това е нечовешко!

– Нечовешко и безбожно – заприглася му присъстващият в канцеларията на кметството свещеник Креш. – Толкова нечовешко деяние, че всеки глупак ще се досети кой стои зад стореното. Да, господин кмете. Ние и двамата познаваме Хиреадан, пък на тоя, дето се представя за вешер, не би му стигнала Сила така да размаже ключаря. Всичко е работа на Йенефер, омразната на всички богове вещица!

Зад прозореца, сякаш в потвърждение на изреченото от Креп, изтрещя гръм.

– Само нейна работа е и на никой друг – продължи свещеникът. – Несъмнено. Кой друг освен Йенефер би дръзнал да се изгаври с градския съветник Лавронос?

– Ха-ха-ха! – разкикоти се кметът. – Точно за това най-малко ме е яд. Лавронос риеше под моите крака, закопнял за поста ми. Сега хората няма да му се подчиняват. Като си спомнят за боя по голия задник...

– Само това липсваше, да почнете да ръкопляскате на това

престъпление, господин Невил – смръщи се Креп. – Напомням ви, че ако не бях направил на вещера заклинание за прогонване на зли духове, той щеше да вдигне ръка и на мен, и на достолепието на храма...

– Ама нали и ти зле говореше за нея в проповедите си, Креп? Дори Берант се жалваше по тоя повод. Но истината си е истина. Чувате ли, негодници? – Кметът отново се извърна към Гералт и Хиреадан. – Няма прошка за вас! Нямам намерение да поощрявам подобни фокуси! Хайде, казвайте каквото имате да кажете за свое оправдание, в противен случай ще плюя на всичките ви религии и така ще ви подреда, че ще ме помните, докато сте живи. Веднага си казвайте всичко, като на изповед!

Хиреадан въздъхна тежко и хвърли многозначителен и въпросителен поглед на вещера. Гералт също въздъхна и се изкашля. После разправи всичко. Е, почти всичко.

– Такива ми ти работи – изрече свещеникът след кратко мълчание. – Чудничка история. Зъл гений, освободен от заклинание. И магьосница, която знае как да го хване. Добра комбинация, няма що. Това може да свърши зле, много зле.

– Какво е това гений? – попита Невил. – И за какво и е изтриявал на тая Йенефер?

– Магьосниците – заобяснява Креп – черпят своята мощ от силите на Природата, по-точно от така наречените Четири Основи, сиреч елементи, познати пол имената Въздух, Вода, Огън и Земя. Всяка от тези стихии има свое собствено Измерение, на магьоснически жаргон – Плоскост. Тоест, съществуват Плоскости на Водата, Огъня и така нататък. Тези Измерения са недостъпни за нас и са населени от същества, които се наричат гении...

– Така се наричат в легендите – прекъсна го вещерът, – защото, доколкото знам...

– Не ме прекъсвай – сръза го Креп. – Това, че знаеш малко неща, се разбра от самото начало на разказа ти, вещерю. Така че мълчи и слушай какво говорят по-умните от теб. И така, гениеите. Те са от четири рода, както са четири и Плоскостите. Има д'ийни, това са въздушните същества, има марида, свързани със стихията на Водата, ифрити или гении на Огъня и д'ао – гении на Земята...

– Ти пък се оля, Креп, на това му се вика словесна диария – вметна Невил. – Това да не ти е неделно училище. Казвай без увърталия: какво иска Йенефер от тоя гений?

– Такъв гений, кмете, е жив събирач на магическа енергия. Магьосникът, сдобил се с шанса по свое желание да призовава подобен гений,

може да насочва тази енергия във вид на заклинания. И няма нужда да се мъчи, за да извлича Сила от Природата, понеже геният върши тази част от работата вместо него. Тогава могъществото на такъв магьосник става огромно, почти безгранично.

– Нещо не съм чувал за всесилни магове – направи кисела физиономия Невил. – Тъкмо обратното, приписваната на повечето от тях сила очевидно е преувеличена. Това не го могат, за онова нямат сили.

– Навремето магьосникът Стамелфорд – прекъсна го свещеникът, отново възприел менторски тон и заел позата на лектор – преместил планината, която му затулвала гледката от кулата. Никой преди, нито след това не е успял да извърши нещо подобно. Понеже според мълвата Стамелфорд е ползвал услугите на д'ао, гений на Земята. Има запазени писмени свидетелства за подобни действия, и на други магове. Гигантските вълни и катастрофалните проливни дъждове несъмнено са дело на маридите. Огнените стълбове, пожарите и взривовете са работата на огнените ифрити...

– Смерчове, урагани, полети над земята – измърмори Гералт. – Автор Джофри Монк.

– Така е. Все пак знаеш това-онова. – Креп го погледна по-благосклонно. – Казват, че старият Монк бил намерил начин да впрегне в работа и д'ийни – гений на Въздуха. Според слуховете не само един. Уж ги бил държал в бутилки и ги използвал при нужда, всеки гений му изпълнявал по три желания. Защото гениите, драги мои, изпълняват само три желания, след което изчезват в своите Измерения.

– Оня над реката не изпълни нито едно – решително каза Гералт, – а веднага хвана Лютичето за гушата.

– Гениите – с навирен нос заобяснява Креп – са злосторни и коварни същества. Мразят ония, които ги натикват в шишета и им заповядват да местят планини. Правят всичко, за да попречат на изричането на желанията, а веднъж изречени, ги сбъдват така, че е трудно да бъдат овладени. Или предвидени. Понякога ги сбъдват буквално, затова трябва да си мериш приказките. За да озаптиш един гений, трябва да притежаваш желязна воля, нерви от стомана, могъща Сила и немалка вещина. От думите ти, вечерю, произтича, че ти е липсвала нужната вещина.

– Да, не беше достатъчна за обуздаването на тая гадина – съгласи се Гералт. – Въпреки това го прогоних, и той нададе такъв вой, че въздухът се тресеше, а това все е нещо, макар че Йенефер се присмя на моето заклинание за прогонване на зли духове...

– Какво заклинание? Я го повтори.

Вещерът го повтори, дума по дума.

– Какво?! – Свещеникът първо пребледня, сетне почервеня, накрая посиня. – Как смееш! Безсрамник!

– Прощавайте – избоботи смутено Гералт, – честно казано, не знам какво означават тези думи.

– Като не знаеш, не повтаряй! И къде ли би могъл да ги чуеш?

– Хайде стига – махна с ръка кметът. – Само си пилеем времето. Хубаво. Сега вече знаем защо й е изтрябвал на магьосницата нашият гений. Но според думите ви, Креп, излиза, че това е мръсна работа. Защо пък да е мръсна? Нека го хваща и отива по дяволите, мен какво ме засяга. Мисля, че...

Никому не бе писано да разбере за какво мислеше в този миг Невил, дори да не ставаше дума за перчене. На стената до Пророк Лебед изневиделица се появи светец четиригълник, нещо блесна – и в средата на стаята се стовари... Лютичето.

– Той е невинен! – извика поетът с кристален звучен тенор, докато седеше на пода и се оглеждаше като обезумял. – Вещерът няма вина! Настоявам да ми повярвате.

– Лютиче – ахна Гералт, като препречи пътя на Креп, който очевидно възнамеряваше да забълва формули за прогонване на зли духове, а може би и заклинания. – Ти откъде се взе, Лютиче?

– Гералт! – Бардът скочи от пода.

– Лютиче!

– Тоя пък кой е? – измърмори Невил. – Ако не престанете с тия магии, не отговарям за себе си, по дяволите! Казал съм, че в Ринда е забранено да се правят магии! Първо се подава писмена молба, после се плаща такса и данък върху дохода... Ама да не би тоя случайно да е певецът – заложникът на вещицата?

– Лютиче... – Гералт хвана поета за ръцете. – Как се озова тук?

– Не знам – призна бардът с възможно най-глупавото и тревожно изражение. – Честно казано, не съм съвсем наясно какво става с мен. Малко неща помня, но да пукна, ако знам кое беше найяве, и кое – кошмарен сън. Обаче си спомням една дребничка сладка брюнетка с пламтящи очи...

– Намерихте кога да дрънкате за сладки брюнетки – прекъсна ги Невил. – Да се върнем на въпроса, уважаеми! Ти крещеше, че вещерът е невинен. Как да разбираме това? Че Лавронос сам се е напердашил? Защото само това е вариантът, ако вещерът е невинен. Стига да не става дума за колективна халюцинация.

– Нищо не знам нито за пердаха, нито за халюцинациите – изрече гордо Лютичето, – нито за лавровите носове. Повтарям: последният ми спомен е за някаква красива жена, издокарана по последната мода в черно и бяло. Същата грубо ме запокити в някаква светеща дупка, явно магически портал. Като преди това ясно и категорично ми заръча да кажа следното, след пристигането ми по местоназначение: „Желая да ми повярвате, че вещерът няма вина за случилото се. Такова, а не друго е изричното ми желание.“ Край на цитата. Буквално това каза. Да, аз я попитах за какво е цялата работа. Сладката брюнетка не ми даде да продължа. Наруга ме не особено изискано, сграбчи ме за яката и ме запокити в отвора на портала. Това е всичко. А сега...

Лютичето се изправи, отупа сакото си, оправи яката и намести дипломатичните на фриволното си, макар и мръсно жабо.

– Дали ще имате добрината да ми кажете как се казва и къде се намира най-добрата кръчма в този град?

– В моя град няма лоши кръчми! – бавно произнесе Невил. – Но преди да се убедиш в това, ще се запознаеш с най-добрата яма в моя град. Да ви подсетя, че все още не сте на свобода, смотаняци! Виж ги ти! Единият разправя врели-некипели, другият изскача от стената и крещи за невинност, нещо си иска, вдига връва, настоява да му повярваме. Той има нахалството да желае...

– О, богове! – Свещеникът внезапно се плесна по плешивото теме. – Разбрах! Проумях! Желанието! Последното желание!

– Какво ти е, Креп? – навъси се кметът. – Нещо май се разболяваш?

– Последното желание! – повтори Креп. – Тя е накарала барда да изрече последното, трето желание. Геният не може да бъде овладян, ако не изпълни това желание. А Йенефер, изглежда, е заложила магическия капан и може би е хванала гения, преди той да избяга в своето Измерение! Господин Невил, трябва непременно да...

Зад прозореца изтрещя гръм. И то така, че стените потрепериха.

– По дяволите – измърмори кметът и отиде до прозореца. – Близичко изтрещя. Само това ми липсваше, в някоя къща да лумне пожар... Богове! Какво е това, Креп?!

Всички се хвърлиха към прозореца.

– Майчице! – възкликна Лютичето и се хвана за гърлото. – Това е той! Она кучи син, дете ми стискаше гръкляна!

– Д'айни! – изрева Креп. – Гений на въздуха!

– Над кръчмата на Ердил е! – изкрещя Хиреадан. – Над покрива!

– Тя го е хванала! – Свещеникът така се надвеси, че насмалко не

падна от прозореца. – Виждате ли магическата светлина? Магьосницата е хванала гения в капана!

Гералт наблюдаваше мълчаливо.

Отдавна, когато беше още хлапе и се обучаваше в Обителта на вешерите в Каер Морхен, двамата с приятелчето му Ескел бяха хванали голям горски търтей и го бяха вързали с дълъг, изтеглен от плата на ризата конец за гърнето, което стоеше на масата. Спукаха се от смях, докато гледаха какви ги върши вързаният търтей, до мига, в който не ги спипа техният наставник Весемир, за да им удари здрав бой с колана си. Джинът, който кръжеше над покрива на бъдещата кръчма на Ердил, се държеше точно по същия начин като онзи търтей. Издигаше се и се спускаше, излиташе и пикираше, с яростно бръмчене шеметно обикаляше в кръг. Защото и джинът, също като горския търтей, беше вързан за усукани нишки, изтъкани от ярки разноцветни лъчи светлина, които го бяха омотали и привързали към покрива. Но възможностите на джина бяха далеч по-големи от тези на търтея, вързан за гърнето. Търтеят не можеше да руши покривите на околните къщи, да килва комините и да прави на пух и прах куличките и мансардите. За разлика от джина. Той ги можеше тия работи. И ги правеше.

– Той унищожава моя град! – нададе вой Невил. – Това чудовище ще го съсипе!

– Хе-хе! – засмя се свещеникът. – Май ще удари на камък вещицата! Този д'ийни е страшно силен! Честно казано, не знам кой кого е хванал – тя него или той нея! Като нищо този д'ийни ще я надвие – и много добре ще стори! Ще възтържествува справедливостта!

– Да ти пикая на справедливостта! – изрева кметът, нехаейки за това, че под прозорците можеше вече да се сбират потенциални избиратели. – Не виждаш ли какво става, Креп! Паника, разрушения! Защо не ми каза това, плешив глупако! Правеше се на много учен, езикът ти не спря да мели, а за най-важното – нито дума! Вещерю, направи нещо! Чуваш ли, невинен магьоснико? Въдвори ред! Прощавам ти всички прегрешения, но...

– Тук нищо не може да се направи, господин Невил – изсумтя Креп. – Просто не сте обърнали внимание какво ви се говори. Никога не сте се вслушвали в думите ми. Пак повтарям, този д'ийни е невероятно силен, иначе магьосницата вече да го е хванала. Казвам ви, че заклинанията й ще отслабнат, след което д'ийното ще я размаже и ще избяга. И ще настъпи спокойствие.

– Като междувременно градът се превърне в руини, така ли?

– Трябва да се чака – повтори свещеникът. – Но не със скръстени ръце. Трябва да издадете заповед, господин кмете. Нека хората напуснат околните къщи и се приготвят да гасят пожари. Ставащото в момента е нищо в сравнение с ада, който ще настане, когато геният убие магьосницата.

Гералт вдигна глава, срещна погледа на Хиреадан и сведе очи.

– Господин Креп – изведнъж сбра кураж той. – Имам нужда от помощта ви. Говоря за портала, по който дойде Лютичето. Той все още свързва кметството със...

– Нищо вече не е останало от портала – изрече студено Креп и посочи стената. – Не виждаш ли?

– Порталът, дори и да е невидим, оставя дияря. Със заклинание тази дияря може да се стабилизира. След което аз ще мина през него.

– Да не си се побъркал? Дори да не бъдеш разкъсан на парчета в този проход, какво целиш да постигнеш? Да се озовеш в центъра на циклона?

– Питам ви дали можете да изречете заклинание, за да стабилизирате диярята?

– Заклинание ли? – Креп гордо вдигна глава. – Да не би да съм някой магьосник-безбожник! Аз не изричам никакви заклинания! Могъществото ми извира от вярата и молитвите!

– Можете или не?

– Мога.

– Тогава действайте! Времето не чака!

– Гералт – намеси се Лютичето, – ти наистина си откачил! Стой подалеч от тоя проклет удушвач!

– Моля за тишина! – изрече Креп. – И за сериозност от страна на присъстващите. Чета молитва.

– Да те вземат дяволите с все молитвите ти! – изрева Невил. – Тичам да сбирам народа! Трябва да се действа, вместо да се стои и да се говорят празни приказки. Ама че ден, богове! Какъв отвратителен ден!

Вещерът усети как Хиреадан го докосна с ръка. Извърна се. Елфът надникна право в очите му и после сведе поглед.

– Ти отиваш там... защото си длъжен, нали?

Гералт пристъпи от крак на крак. Стори му се, че долавя аромата на цъфнал люляк и касис.

– Май да – след миг забавяне каза той. – Длъжен съм. Прости ми, Хиреадан...

– Не ми се извинявай. Знам какво изпитваш.

– Съмнявам се. Защото и аз самият не го знам.

Елфът се усмихна. Но усмивката не се получи много радостна.

– Точно там е работата, Гералт. Точно там.

Креп се изправи, въздъхна дълбоко.

– Готово – гордо обяви той и посочи едва забележимия контур на стената.

– Обаче порталът е неустойчив и няма да издържи дълго. Пък и не се знае колко е стабилен. Може да се скъса. Преди да влезете вътре, си помислете за греховете си, господин вешер. Разбира се, мога да ви дам благословията си, но за опрощаване на греховете...

– Няма време – довърши Гералт. – Знам, господин Креп. Времето никога не стига за тия неща. Всички да излязат от стаята. Ако порталът се пръсне, ще ви спуга тъпанчетата.

– Аз оставам – каза Креп, когато вратата зад Лютичето и елфа се затвори, и размаха ръце във въздуха, създавайки около себе си пулсираща аура. – ... Малка защита за всеки случай. Ако порталът експлодира... Ще се опитам да ви измъкна, господин вешер. Тъпанчетата не са болка за умирање. Ще зараснат, стане ли нещо.

Гералт го погледна по-приветливо. Свещеникът се усмихна.

– Храбър човек сте – каза Креп, минавайки на „вие“. – Макар и вешер. Искате да я спасите, нали? Но куражът едва ли ще ви помогне. Джиновете са отмъстителни същества. Магьосницата е обречена. Пък и вие ще загинете, ако идете там. Помислете си дали е чиста съвестта ви.

– Вече си помислих. – Гералт се изправи пред излъчващия слаба светлина портал. – Господин Креп?

– Слушам?

– Онова заклинание за прогонване на зли духове, от което така настръгнахте... какво означава?

– Няма що, подходящо време избрахте за шегички...

– Моля ви, господин Креп.

– Какво да се прави – каза свещеникът, докато се скриваше зад облегалката на масивния дъбов стол на кмета. – Като се има предвид, че е последното ви желание... Не мога да ви откажа. Това означава... Тъж... „Върви да си го начукаш.“

Гералт направи крачка в нищото и студът приглуши разтърсващия го смях.

8

Порталът, ревящ и бушуващ като ураган, го изстреля, изплю го с разкъсваща дробовите сила. Вещерът рухна омаломощен на пода, отваряйки уста, за да види живителни глътки въздух.

Подът се тресеше. Отначало Гералт си помисли, че трепери той самият след пътешествието през разкъсващия ад на портала, но бързо разбра грешката си. Цялата къща вибрираше и се тресеше с пукот и скърцане.

Вещерът се огледа. Не беше в стаичката, в която беше видял Йенефер и Лютичето, а в голямата обща зала на кръчмата на Ердил, която се ремонтираше.

Видя я. Беше коленичила между столовете, сведена над магическото кълбо. То излъчваше силно млечнобяло сияние и обагреше в червено пръстите ѝ. Светлината от кълбото създаваше мъждукаща и потрепваща, но ясна картина. Гералт видя нарисуваната на пода звезда и нажежената до бяло пентаграма. Видя изхвърчащите от пентаграмата разноцветни огнени струи, изчезващи горе над покрива, откъдето долиташе яростният рев на уловения джин.

Йенефер го видя, скочи и вдигна ръка.

– Не! – изкрещя той. – Недей! Искам да ти помогна!

– Да ми помогнеш? – бясно изсумтя тя. – Ти?

– Да.

– Въпреки онова, което ти сторих?

– Да.

– Странно, но всъщност няма значение. Не ми трябва помощта ти. Махай се веднага!

– Не!

– Махай се! – истерично извиси глас магьосницата, лицето ѝ беше зловещо разкривено. – Тук става напечено! Не мога да го улова, кой знае защо гадината не губи сили. Хванах го, след като изпълни третото желание на трубадура. Въобще не отслабна, а трябваше вече да кротува в кълбото. Че става и още по-силен! Въпреки това аз ще го... надвия, ще го пречупя...

– Няма да го надвиеш, Йенефер. Той ще те убие.

– Не съм толкова лесна за убиване...

Тя не се доизказа. Таванът на кръчмата изведнъж пламна и заблесна. Картината, проектирана от кълбото, се размаза. На гредоредата на

тавана изникна голям огнен квадрат. Магьосницата изруга, вдигна ръка и от пръстите ѝ бликнаха искри.

– Бягай, Гералт!

– Какво става, Йенефер?

– Той ме усети... – простена тя и почервения от усилието. – Иска да се добере до мен. Създава собствен портал, за да нахълта тук. Нишките не може да разкъса, обаче през портала ще мине. Аз не мога... Не мога да го удържа!

– Йенефер!

– Не ме разсейвай! Трябва да се концентрирам... Бягай, Гералт. Ще отворя мой портал за теб. Внимавай, това е случаен портал, понеже само за такъв имам време и сили... Не знам къде ще те отведе... но ще си в безопасност... Пригответи се...

Големият портал на тавана внезапно пламна ослепително, разшири се, деформира се и от празнотата изникна до болка познатата на вечерта разплута, мляскаща с увисналите си бърни паст, която виеше оглушително. Йенефер скочи, размаха ръце и изкрещя заклинание. От ръцете ѝ изригна платно от светлина, което обхвана джина като в мрежа. Джинът изръмжа и изстреля дългите си лапи, които като кобри в атака се протегнаха към шията на магьосницата. Йенефер не трепна. Гералт се хвърли към нея, отблъсна я и я закри с тялото си. Джинът, оплетен в магическата светлина, изскочи като тапа от портала и се хвърли към тях със зейнала паст. Вещерът стисна зъби и го удари със Знак. Като че ли нямаше видими последствия, но геният не нападна. Увисна под самия таван, изду се до гигантски размери, опули срещу Гералт бели очища и изръмжа. Някак заповеднически, като че даваше нареждане. Гералт не разбра какво.

– Насам! – изкрещя Йенефер, сочейки портала, който бе сътворила чрез магия на стената. В сравнение с портала на гения нейният беше направо жалка и дори занаятчийска работа. – Бягай, Гералт!

– Само с теб!

Йенефер задвижи ръце и изкрещя заклинание, шарените нишки изпукаха и щедро пръснаха искри. Джинът се завъртя като бъчва, напъна се и разтегна нишките. Бавно, но сигурно започна да се приближава към магьосницата. Тя не помръдваше.

Вещерът с един скок се озова до нея, ловко я подкоси, сграбчи я с една ръка през талията, а с другата я стисна за косата на тила. Йенефер изпува и го ръгна с лакът в гръкляна. Той обаче не я пусна. Острата миризма на озон, последвала заклинанието, не намали аромата на люляк

и касис. Гералт ритна магьосницата в крака и скочи, като я отнесе право в млечнобялото и примигващо нищо на по-малкия портал.

Порталът, водещ към неизвестността.

Те изхвърчаха, слети в прегръдка, и се изръсиха на под от мрамор, плъзнаха се шеметно по него, като обърнаха първо огромен свещник, а после и някаква маса, от която с трясък и звън се посипаха кристални чаши и потири, фруктиери, пълни с плодове, и огромна купа със счукан лед, водорасли и стриди. Някой изкряска, някой изпищя.

Лежаха в самия център на ярко осветена, бална зала. Богато облечени господа и окичени с блестящи бижута дами бяха прекъснали танца си и ги гледаха втрещени. Музикантите на балкона прекъснаха мелодията с безмилостна за ушите какофония.

– Кретен такъв! – кресна Йенефер и направи опит да издере очите на Гералт. – Идиот! Развали цялата работа. Почти го бях хванала!

– Хванала си го друг път! – не й остана дължен той, беше ядосан не на шега. – Та аз те спасих, глупава вещице!

Тя извиси глас като побесняла котка, а от ръцете ѝ пръснаха искри. Гералт се извърна и я стисна за китките, след което двамата се затъркаляха сред стридите, захаросаните плодове и счукания лед.

– Къде са ви поканите? – попита достолепен мъж със златна верижка на шамбелан, който ги гледаше отгоре с високомерие.

– Разкарай се, идиот! – отново изкрещя Йенефер, която не се бе отказала от опитите си да издере очите на Гералт.

– Това е скандално! – с упрек каза шамбеланът. – Малко нещо преигравате с телепортацията си. Ще съм принуден да подам жалба до Магьосническият съвет. Ще поискам да...

Никой не разбра какво ще поиска той. Йенефер се освободи, удари вечерата по ухото, ритна го с все сила в прасеца и скочи в гаснещия на стената портал. Гералт се хвърли след нея, прилагайки изпитания похват с вкопчването в талията и косата. Йенефер, също по-натрупала опит, го халоса по лакътя. От рязкото движение роклята ѝ под мишницата се разпра, оголвайки красивата ѝ гръд. От разкошното деколте се изплъзна стрида.

Двамата хлътнаха шеметно в небитието на портала. До слуха на Гералт долетяха думите на шамбелана:

– Музиката да свири! Всичко е наред. Моля, забравете за достойния за съжаление инцидент.

Вещерът беше сигурен, че всеки пореден полет през портала увеличава вероятността за злополуки, и не бъркаше. Те попаднаха в целта, в

кръчмата на Ердил, но се материализираха под самия таван и, трошейки перилата на стълбата, се стовариха на масата с оглушителен трясък. А масата не можеше да издържи подобно нещо и не го издържа.

В мига на падането Йенефер се оказа под Гералт. Той беше сигурен, че тя е изгубила съзнание. Но грешеше.

Тя го ръгна с юмрук в окото и му наговори право в лицето цял куп обиди, които биха направили чест на джудже-гробар, а джуджетата-гробари бяха най-цапнатите в устата. Ругатните бяха съпроводени от яростни и безредни удари, нанасяни където дойде, на сяло. Гералт сграбчи ръцете ѝ и за да избегне евентуален неин удар с чело, заби лице в деколетето ѝ, а то ухаеше на люляк, касис и стриди.

– Пусни ме! – кресна тя и се заизвива като змиорка. – Идиот, глупак, грубиян! Веднага ме пусни! Трябва да подсиля нишките на джина, защото ще избяга.

Гералт не отговори нищо, макар че му се искаше. Стисна я още по-здраво, опитваше се да я притисне към пода, за да не може да мърда. Йенефер избълва отвратителна ругатня, дръпна се и с все сила го ръгна с коляно в слабините. Преди той да успее да си поеме дъх, тя се отскубна и изкрещя заклинание. Гералт бе вдигнат от някаква чудовищна сила, полетя през стаята, заби се в резбования двукрилен гардероб и го разби на парчета.

9

– Какво става там? – вкопчен в перваза, Лютичето правеше опити да пробие с поглед завесата на проливния дъжд. – Кажете какво става там, по дяволите!

– Бият се! – извика един от скитниците зяпачи и отскочи като попарен от прозореца на кръчмата. Неговите приятелчета дрипльовци също търтиха да бягат, шляпайки с боси крака в калта. – Магьосникът и вещицата се бият!

– Бият се значи? – смая се Невил. – Те си се бият, а оня проклет демон междуременно превръща града ми в руини! Ето, катурна още един комин! И издуха циглите от покрива. Хора, тичайте там! Добре че вали, инак щеше да стане пожар!

– Това няма да трае дълго – каза мрачно свещеникът Креп. – Магическата светлина гасне, нишките ще се скъсат всеки миг. Заповядайте на хората да отстъпват, господин Невил! Там сега ще настане ад! Къщата

ще се разпадне! Защо се смеете, господин Ердил? Та къщата е ваша. Какво толкова ви развесели?

– Застраховал съм съборетината за луди пари.

– С клауза за магически и свръхестествени случаи?

– Разбира се.

– Разумно, господин елф. Много разумно. Моите поздравления. Хора, спасявайте се. На който му е мил животът, да стои надалеч!

От домакинството на Ердил се раздаде оглушителен протяжен звук, блесна мълния.

Хората заотстъпваха назад, като се криеха зад уличните стълбове.

– Защо Гералт се навря там? – изохка Лютичето. – За чий дявол? Защо се запъна да спасява тая магьосница? Защо? По дяволите, Хиреадан, ти разбираш ли нещичко?

Елфът се усмихна тъжно.

– Разбирам, Лютиче. Разбирам.

10

Гералт отскочи и избягна поредната оранжево-огнена стрела, изхвърчала от пръстите на магьосницата. Тя очевидно се беше уморила, стрелите бяха слаби и бавни и за него не беше особено трудно да ги избягва.

– Йенефер! – извика той. – Успокой се! Разбери най-после какво ти говоря! Ти няма да можеш...

Не можа да довърши. От дланите на магьосницата изскочиха тънки червени мълнийки, впиха се в него на няколко места и направо го омотаха. Дрехите му засъскаха и забълваха пушек.

– Няма да мога, така ли? – процеди тя и се надвеси над него. – Сега ще видиш на какво съм способна. Достатъчно е да мируваш на пода и да не ми се пречкаш.

– Свали това от мен! – изръмжа той и се опита да се изтръгне от огнената паяжина. – Запалих се, по дяволите!

– Не мърдай – посъветва го тя, дишайки тежко. – Пари само когато мърдаш... Нямам повече време за тебе, вечерю. Поиграхме си – стига толкова, с хубавите работи не бива да се прекалява. Трябва да се заема с джина, че ще избяга...

– Да избяга? – изкрещя Гералт. – Ти си тази, която трябва да бяга! Джинът... Чуй ме, Йенефер. Трябва да ти призная нещо... Да ти кажа

истината. Ще се смаеш.

11

Джинът рязко се дръпна, описа кръг, изопна нишките и помете кучичката от къщата на Беау Берант.

– Как ръмжи само! – намръщи се Лютичето и инстинктивно се хвана за гърлото. – Ужас, как ръмжи! Май е адски бесен!

– Понеже е вбесен – изрече свещеникът.

Хиреадан му хвърли бърз поглед.

– Какво?

– Вбесен е – повтори Креп. – И в това няма нищо чудно. И аз бих побеснял, ако ми се беше наложило с точност да изпълня първото желание, което по случайност е било изречено от вещера...

– Какво? – извика смаяно Лютичето. – Гералт? Желание?

– Ами нали той е държал печата, с който джинът е бил затапен в шишето. Геният изпълнява неговите желания. Точно затова магьосницата не може да надвие джина. Обаче вещерът не бива да й казва за това, дори вече да се е досетил. Не бива и толкоз.

– По дяволите – измърмори Хиреадан. – Започвам да разбирам. Ключарят в подземие... Той се пръсна, защото...

– Това е било второто желание на вещера. Сега му остава още едно. Последното. Но, богове, той не бива да издава това на Йенефер!

12

Тя стоеше неподвижно, наведена над него, напълно нехаеща за джина, който се мятеше вързан над покрива на кръчмата. Къщата се клатеше, от тавана се сипеше вар, мебелите се плъзгаха по пода с трескаво потреперване.

– Значи това било – изсъска тя. – Благодаря ти. Успя да ме преметнеш. Не Лютичето, а ти! Значи затова джинът е толкова борбен! Обаче аз още не съм изгубила играта, драги. Недооценяваш моята сила. Засега и ти, и джинът сте в ръцете ми. Имаш още едно, последно желание, нали? Ами изречи го. Освободи джина и аз ще го вкарам в бутилката.

– Не ти достигат сили, Йенефер.

– Подценяваш ме. Желанието, Гералт, желанието!

– Не, Йенефер. Не мога... Джинът може и да го изпълни, но лично ти не чакай прошка от него. Когато се освободи, ще те убие, ще си изкара яда на теб. Омаломощена си, едва се държиш на крака. Ще загинеш, Йенефер.

– Аз рискувам, не ти! – яростно изкрещя тя. – Не е твоя работа какво ще стане с мен! По-добре помисли какво джинът може да даде на теб! Имаш още едно неизречено желание! Можеш да поискаш всичко! Възползвай се от този шанс, вещерю! Можеш да получиш всичко. Всичко!

13

– И двамата ли ще загинат? – започна да вие Лютичето. – Как така? Господин Креп или как ви беше името... Защо? Та нали вещерът... Нямам думи направо. Защо, защо вещерът не бяга? Какво го задържа там? Ама че глупава работа...

– Глупава и безсмислена – с горчивина изрече Хиреадан. – Напълно при това.

– Самоубийство и най-обикновен кретенизъм!

– Такава му е професията – вметна Невил. – Вещерът спасява моя град. Свидетели са ми боговете, че ако той победи магьосницата и прогони демона, наградата ми ще е щедра...

Лютичето със замах свали от главата си шапчицата с перо от чапла, запокити я в калта и започна да я тъпче, като повтаряше при това най-различни думички на най-различни езици.

– Ама нали той... – простена изведнъж бардът. – Ама той разполага с още едно желание. Би могъл да спаси и себе си, и нея! Господин Креп!

– Нещата не са толкова прости – замислено каза свещеникът. – Но ако той по някакъв начин свърже съдбата си със съдбата на... Не, не мисля, че ще се досети. И май ще е по-добре да не се досеща.

14

– Желанието, Гералт! Побързай! Какво да бъде? Безсмъртие? Богатство? Слава? Власт? Могъщество? Почести? Хайде, че нямаме време!

Той мълчеше.

– Ти искаш да станеш човек – внезапно каза тя с неприятна

усмивка. – Отгатнах, нали? Ето какво искаш, за какво мечтаеш! За свободата, за възможността да бъдеш какъвто искаш, а не какъвто си принуден да бъдеш Джинът ще изпълни това ти желание, Гералт. Хайде, изречи го.

Гералт мълчеше.

Тя стоеше пред него на мъждукащата светлина на магическото кълбо, сред проблясъците на задържащите джина лъчи, с разветви коси и пламтящи с лилав огън очи, изправена, стройна, черна, страшна...

И прекрасна.

Тя рязко се наведе, надзърна в очите му. Той долови финия аромат на люляк и касис.

– Мълчиш? Значи това желаш, вещерю! Ето какво е най-съкровено то ти желание! Не го знаеше или не можеш да се решиш? Потърси вътре в себе си, поразрови се дълбоко и здравата, защото, кълна се в Силата, няма да ти падне друг шанс!

А той изведнъж осъзна истината. Той знаеше. Знаеше каква е била тя някога. Какво помни тя, какво не може да забрави и с какво живее. Каква е била в действителност, преди да стане магьосница.

Защото го гледаха студентите, пронизващи, зли и мъдри очи на гърбушка.

Той се ужаси. Не, не от осъзнаването на истината. Ужаси се от това, че тя чете мислите му и знае, че е отгатнал истината. И никога няма да му прости това. Той потисна вътре в себе си тази мисъл, уби я, изхвърли я от паметта си завинаги, безследно, изпитвайки при това огромно облекчение. Усещаше, че...

Таванът се продъни. Джинът, омотан в мрежите на вече гаснещите лъчи, се стовари право върху тях с ръмжене, изпълнено с ликуване и жажда за смърт. Йенефер се хвърли срещу него, от ръцете ѝ бликаше светлина. Твърде немощна светлина.

Джинът раззина паст и протегна към нея лапите си. А вещерът изведнъж разбра какво иска.

И изрече желанието си.

15

Къщата експлодира, тухлите, гредите и дъските изхвърчаха нагоре сред облак от дим и искри. От прахта изплува джинът, огромен като хамбар. С ръмжене и тържествуващ кикот геният на Въздуха д'ийни,

необвързан вече с никакви задължения и с ничия воля, описа три кръга над града, ликуващо откъсна иглата от кулата на кметството и се устреми към висините, отлетя, изчезна.

– Избяга! Избяга! – възкликна свещеникът Креп. – Вещерът постигна целта си! Геният отлетя! Вече не е заплаха за никого!

– Ах! – възкликна Ердил с искрено възхищение. – Какви живописни руини!

– По дяволите! – извика Лютичето и се долепи до стената. – Къщата се разпадна! Няма начин да има оцелели! Това ви го казвам аз, Лютичето!

– Вещерът Гералт от Ривия се пожертва, за да спаси града – тържествено изрече кметът Невил. – Ние не ще забравим подвига му, ще го почетем. Ще помислим за паметник...

Лютичето отръска от ръкава си парче тръстикова постелка, а от кафтана – мокра мазилка, погледна кмета и с няколко добре подбрани думи изказа мнението си за саможертвите, почитите, паметта и всички паметници на света.

16

Гералт се огледа. От дупката на тавана бавно се стичаха капки вода. Наоколо се търкаляха боклуци и потрошени дъски. По някаква странна случайност мястото, на което лежах с Йенефер, беше съвсем чисто. Върху тях не се беше стоварила нито една греда или тухла. Сякаш ги бранеше невидим щит. Йенефер, леко поруменяла, седна до него и подпря ръце на коленете си.

– Вещерю, жив ли си? – попита тя и се закашля.

– Жив съм. – Гералт избърса прахта от лицето си и подсвирна.

Йенефер бавно се пресегна, докосна ръката му и нежно прокара пръсти по дланта му.

– Изгорила съм те...

– Дребна работа.

– Прости ми. Знаеш ли, джинът си отиде. Окончателно и безвъзвратно.

– Съжаляваш ли?

– Не особено.

– Ами хубаво тогава. Помогни ми да стана, моля те.

– Почакай – прошепна тя. – Ами твоето желание... Чух какво си

пожела. Направо останах втрещена. Всичко друго очаквах, само. – Какво те накара да постъпиш така, Гералт? Защо... Защо аз?

– Не знаеш ли?

Тя се наведе, косите ѝ докоснаха лицето му, ухаеха на люляк и касис, и изведнъж той проумя, че вече никога няма да забрави това ухаение, това леко докосване, разбра, че никога вече няма да може да сравнява тези с останалите аромати и докосвания. Йенефер го целуна и той осъзна, че никога няма да пожелае други устни, освен тези – меки, влажни и сладки от червилото. Внезапно разбра, че от този миг за него ще съществува само тя, нейната шия, нейните ръце и гърди, надничачи под черната рокля, нейната нежна хладка кожа, с която не можеше да се сравни нито една от докосваните от него до този миг. Очите ѝ бяха толкова близо, тези най-прекрасни на света теменужени очи, които, както той се страхуваше, щяха да станат за него... всичко. Той го знаеше.

– Желанието ти – прошепна тя с долепени до ухото му устни. – Не знам дали това твое желание изобщо е осъществимо. Не знам дали в Природата има Сила, способна да изпълни такова желание. Но ако може, ти сам си се обрекъл. Обрекъл си се... на мен.

Той я прекъсна с целувка, прегръдка, ласка, докосване, милувка, милувки, а после вече с всичко, с целия себе си, с всяка своя мисъл, единствена мисъл, с всичко, с всичко. Прогониха тишината с въздишки и с шумоленето от хвърлени на пода дрехи, прогониха я много меко и без бързанае, грижовно и нежно, и макар и двамата да не бяха много наясно що е грижовност и нежност, това се случи, защото и двамата много го искаха. И не бързаха за никъде – целият свят изведнъж престана да съществува, изчезна в небитието за кратък, съвсем кратък миг, който им се стори равен на вечност, понеже той си беше цяла вечност. После светът се появи отново, но сега съществуването му бе съвсем различно от преди.

– Гералт?

– Мм?

– И сега какво?

– Не знам.

– И аз не знам. Защото, разбираш ли... Не съм сигурна дали си заслужава да се обречеш на мен. Аз не умея... Почакай, какво правиш... Исках да ти кажа...

– Йенефер... Йен...

– Йен... – повтори тя и му се покори напълно. – Никой никога не ме е наричал така. Кажй го пак, моля те.

- Йен...
- Гералт...

17

Дъждът секна. Над Ринда изгря дъга, прорязва небето като разпокъсан многоцветен свод. Сякаш извиращ от разрушения покрив на кръчмата.

– О, богове... – измърмори Лютичето. – Каква гробовна тишина... мъртви са, казвам ви. Или са се изтрепали помежду си, или моят джин ги е довършил.

– Не е зле да идем да видим – каза Вратимир и обърса чело с омачканата си шапка. – Може да са ранени. Дали да не викнем лекар?

– По-скоро гробар – рече Креп. – Ясни са ми тия вещици, пък и в очите на вешера щъкаха дяволчета. Какво да се прави, ще се копаят два гроба. Обаче съветът ми е преди погребението тази Йенефер да бъде намушкана с трепетликов кол.

– Каква гробовна тишина – повтори Лютичето. Преди малко хвърчаха дъски, а пък сега муха да бръмне, ще се чуе.

Приближиха се към развалините на кръчмата. Предпазливо и бавно.

– Кажете на дърводелеца да стяга ковчезите – каза Креп.

– Тихо – прекъсна го Ердил. – Счу ми се нещо. Какво беше това, Хиреадан?

Елфът отметна косата от островърхото си ухо, приведе глава.

– Не съм сигурен... Я да се доближим още.

– Йенефер е жива – изведнъж каза Лютичето, напрягайки музикалния си слух. – Чух я да стене. Леле, пак!

– Вярно е – потвърди Ердил. – И аз я чух да стене. Сигурно ужасно страда. Къде отиваш, Хиреадан! Внимавай!

Елфът предпазливо надникна през прозореца със счупеното стъкло и моментално се отдръпна назад.

– Да се махаме – каза той кратко. – Да не им пречим.

– Значи и двамата са живи? Какво правят, Хиреадан?

– Да се махаме – повтори елфът. – Да ги оставим за малко сами. Нека си останат само тя, той и последното му желание. Да се отбием да ги почакаме в някоя кръчма, пък след малко и те ще дойдат при нас. И двамата.

– Ама какво правят там? – не мирияса Лютичето. – Кажи де, да му се не знае!

Елфът се усмихна. Много, много тъжно.

– Не обичам гръмките думи – отвърна той. – Но с други думи това не може да се опише.

Гласът на здравия разум VII

1

На поляната, в пълно бойно снаряжение, без шлем, праметнал през рамо карминено червения плащ на Ордена, стоеше Фалвик. А до него, с кръстосани на гърдите ръце – набито брадата джудже с лисичи кожух и шлем с нашийник от железни брънки. Тайлес, без доспехи, с къса стегнатата камизола, бавно се разхождаше напред-назад, като от време на време размахваше оголен меч. Вещерът се огледа наоколо, спря коня си. Наколенниците, нагръдниците, налакътниците и плоските каски на обкръжилите поляната въоръжени с пики войници хвърляха отблясъци.

– Проклятие – измърмори Гералт. – Това можеше да се очаква.

Лютичето направи завой с коня и тихо изруга, когато видя воини с пики, препречили пътя им назад.

– Какво става, Гералт?

– Нищо. Затваряй си устата и не се меси. Ще се опитам някак да ги баламосам.

– Питам какво има? Отново приключение, така ли?

– Млъквай.

– Идеята да отидем до града си беше глупава простена трубадурът и погледна към извисяващите се над гората кулички на близкия храм. – Трябваше да си седим при Ненеке и да не си подаваме носа...

– Нали ти казах да млъкнеш? Ще видиш, всичко ще се оправи.

– Няма такива изгледи.

Лютичето имаше право. Такива изгледи нямаше. Тайлес продължаваше да крачи нервно и да размахва меча, без да ги поглежда. Войниците, подпрени на пиките си, гледаха мрачно и равнодушно, с израз на професионалисти, при които убийството не предизвиква усилено отделяне на адреналин.

Гералт и Лютичето слязоха от конете. Фалвик и джуджето бавно се приближиха.

– Вие оскърбихте благородния Тайлес, вешерю – изрече графът без предисловия и без изискваните от обичая приветствия. – А Тайлес, както вероятно си спомняте, ви хвърли ръкавица. На територията на храма не вървеше да настояваме, затова изчакахме да се пуснете от полата на жрицата. Тайлес ви чака. Длъжен сте да се биете.

– Длъжен съм, така ли?

– Да.

– А не ви ли се струва, господин Фалвик – с крива усмивка поде Гералт, – че благородният Тайлес ми оказва твърде голяма чест? Не съм имал удоволствието да бъда посветен в рицарско звание, а що се отнася до раждането, май ще е по-добре да не споменавам съпътстващите го обстоятелства. Боя се, че едва ли съм достоен... Какво се казваше в такива случаи, Лютиче?

– Недостоен съм да ви дам удовлетворение и да се срещна с вас на бойното поле – издекламира поетът, издувайки бузи. – Рицарският кодекс гласи...

– Капитулът на Ордена се ръководи от свой собствен кодекс – прекъсна го Фалвик. – Ако вие предизвиквахте на дуел рицар от Ордена, той би могъл да ви откаже или напротив, в зависимост от желанието си. Но нещата стоят по друг начин: рицарят ви хвърля ръкавица, като с това ви издига до своето ниво, разбира се само за времето, необходимо да се измие срама на оскърблението. Вие не можете да откажете. Отказът временно да сте равен с него по достойнство ви прави недостоен.

– Логично – каза Лютичето и направи маймунска гримаса. – Изглежда, сте изучавали философия, благородни рицарю.

– Не се намесвай. – Гералт вдигна глава и погледна Фалвик в очите. – Доизкажете се, рицарю. Искам да знам накъде биете. Какво ще стане, ако аз, току-виж, се окажа... недостоен?

– Какво ще стане ли? – Фалвик се усмихна ехидно. – Ами ще стане това, че аз ще заповядам да те обесят на някой клон, негоднико.

– По-спокойно – внезапно се обади с дрезгав глас джуджето. – Без нерви, господин графе. И без обиди, става ли?

– Не ме учи на обноски, Цранмер – процеди през зъби рицарят. – И помни, че си длъжен да изпълняваш точно дадените ти от княза заповеди.

– Вие сте този, който не трябва да ме учи, графе. – Джуджето положи длан на пъхнатата в колана му двоустра брадвичка. – Знаем как се изпълняват заповеди, ще мина и без вашите поучения. Господин Гералт, разрешете. Аз съм Денис Цранмер, капитан от стражата на княз Херевард.

Вещерът изискано сведе поглед. Очите на джуджето бяха светлосиви, стоманено проблясващи под сламено-розовеещите рунтави вежди.

– Удоволворете желанието на Тайлес, господин вещер – спокойно продължи Денис Цранмер. – Така ще е по-добре. Целта е не да бъде

убит, а да бъде обезоръжен противникът. Приемете предизвикателството и му разрешете да ви обезоръжи.

– Какво да направя, прощавайте? Че не разбрах.

– Рицарят Тайлес е любимец на княза – рече Фалвик със зловеща усмивка. – Ако ти, изрод такъв, по време на двубоя дори го докоснеш с меча, ще бъдеш наказан. Капитан Цранмер ще те арестува и ще те достави пред сияйния поглед на Негово Височество. За да бъдеш наказан. Такава е заповедта.

Джуджето дори не погледна рицаря, не откъсваше от Гералт студентите си стоманени очи.

Вещерът се усмихна леко, но достатъчно презрително.

– Ако съм разбрал добре – каза той, – ще съм длъжен да се съглася на двубой, защото при отказ ще бъда обесен. Обаче ако се бия, съм длъжен да позволя на противника да ме осакати, защото ако аз го раня, ще ме побият на кол. Много оптимистични перспективи. Дали пък да не ви спестя излишен труд? Да си ударя главата в дънера на някой бор и сам да се... разоръжа? Това устройва ли ви?

– Без шегички – изсъска Фалвик. – Не си влошавай положението. Ти оскърби Ордена, скитнико, и трябва да бъдеш наказан. Сега загръваш, надявам се? А младият Тайлес се нуждае от славата на победител на вещици, затова капитулът реши да му предостави такава възможност. Позволиш ли да те победят, запазваш мизерния си животец. Не ни трябва трупът ти, искаме Тайлес да остави белег на кожата ти. Която, понеже е кожа на мутант, ще зарасне бързо. Хайде, да тръгваме. Решавай, нямаш избор.

– Така ли смятате, господин графе? – Гералт се усмихна още по-неприятно и плъзна по войниците преценяващ поглед. – Пък аз смятам, че имам.

– Да, вярно е – призна Денис Цранмер. – Имате. Обаче тогава ще се лее кръв, много кръв. Като в Блавикен. Това ли желаете? Да обремените съвестта си с кръв и смърт? Защото излиза, че кръвта и смъртта са изборът според вашите сметки, господин Гералт.

– Умеете да поднасяте чаровно, дори по пленителен начин аргументите си – пошегува се Гералт. – Нападате човек в гората, след което го удряте на хуманизъм, призовавате към извисени чувства. Доколкото разбрах, молбата ви е да не проливам кръвта на нападналите ме разбойници? Като гледам вашите момчета с пиките, виждам, че им се разтреперват коленцата само при мисълта да се бият с Гералт от Ривия, вечерта, който с голи ръце се оправя с вампири. Тук няма да се пролее нито

капка кръв, никой няма да пострада. Освен ония, които счупят или навехнат крак, докато бягат към града.

– Аз не мога да кажа нищо лошо за своите колене – спокойно изрече джуджето и куражлийски вирна брада. – Досега не съм бягал от никого и няма да променя навиците си. Не съм женен, нищо не знам за евентуални деца, пък и майка ми, жена, която почти не познавам, бих предпочел да не я намесвам в тая история. Обаче дадените ми заповеди ги изпълнявам. Както винаги точно. Без да се обръщам към никакви чувства – нито към извисени, нито към низши. Моля ви, господин Гералт от Ривия, да вземете решение. Ще се съглася с него, каквото и да е то, и държанието ми ще е подобаващо.

Те се гледаха един друг в очите, джуджето и вешерът.

– Добре – изрече накрая Гералт. – Хайде да приключваме. Жалко ще е да изгубим цял ден.

– Което означава съгласен? – Фалвик вдигна глава, очите му заблестяха. – Съгласен за двубой с благородния Тайлес от Домдал?

– Да.

– Прекрасно. Пригответе се.

– Аз съм готов. – Гералт надяна ръкавицата си. – Да не губим повече време. Лютиче, ти запази спокойствие. Нямах нищо общо с цялата тази работа. Нали, господин Цранмер?

– Абсолютно – твърдо отсече джуджето. – Напълно, господин Гералт. Каквото и да е станало, то засяга само вас.

Вешерът измъкна иззад гърба си меч.

– Не... заяви Фалвик. – Няма да се биеш с този твой бръснач. Взemi моя.

Гералт сви рамене. Взе оръжието на графа и го размаха пробно.

– Тежи – студено отбеляза той, – Със същия успех можем да се бием с мотики.

– Тайлес има същия. Шансовете са равни.

– Какъв шегаджия сте само, рицарю Фалвик. Направо невероятен!

Воинците завардиха поляната в рехав кръг. Тайлес и вешерът се изправиха един срещу друг.

– Не желаете ли да се извините, господин Тайлес?

Рицарчето стисна зъби, сложи лявата си ръка зад гърба и замря в позицията на фехтовчик.

– Не? – подсмихна се Гералт. – Няма да се вслушате в гласа на здравия разум, така ли? Жалко.

Тайлес приклезна, скочи и нападна мълниеносно, без

предупреждение. Вещерът дори не помисли да парира, избягна плоския удар с бърза чупка в кръста. Рицарчето замахна широко, острието отново разсече въздуха. Гералт с виртуозен пирует се изплъзна на острието, отскочи с лекота назад, направи къс финт и наруши ритъма на Тайлес. Тайлес изруга, удари с широк замах отдясно, за миг изгуби равновесие, направи опит да си го възвърне, като неловко вирна меча, за да се предпази. Вещерът удари с устрема и силата на мълния, директно, с изпъната докрай ръка. Тежкото оръжие срещна със звън острието на Тайлес, което се изметна и удари притежателя си по лицето. Рицарят изрева от болка, тръшна се на колене и заби чело в тревата. Фалвик изтича при него. Гералт заби меча в земята и се извърна.

– Стража! – кресна Фалвик. – Хванете го!

– Стой! Не мърдай! – викна на стражата Денис Цранмер и сложи ръка на тъпото на брадвичката.

Войниците замръзнаха на място.

– Не, графе – бавно изрече джуджето. – Винаги изпълнявам заповедите... точно. Вещерът не докосна с пръст рицаря Тайлес. Хлапакът се удари в собственото си желязо. Извади лош късмет.

– Ранен е в лицето! Обезобразен е за цял живот!

– Кожата е нещо, което заздравява. – Денис Цранмер впери стоманения си поглед във вещера и оголи зъби в усмивка. – Белегът ли? За един рицар белезите са спомен за почит, повод за слава и възхвала, каквито толкова му желаше капитулът. Рицар без белег е нищо и половина. Попитайте него самия, графе, и ще се убедите, че той се радва на случилото се.

Тайлес се търкаляше по земята, плюеше кръв, стенеше и виеше, така че не му личеше да се радва особено.

– Цранмер! – изрева Фалвик и измъкна меча от земята. – Кълна се, че ще съжаляваш за това!

Джуджето си извърна, бавно издърпа брадвичката си и плю в дясната си длан.

– О, господин графе – каза той със скърцащ глас. – Не се кълнете напразно. Не мога да търпя клетвопрестъпници, а княз Херевард ми е дал правото да изпълнявам присъдата на такива от раз. Ще пусна глупавите ви думи покрай ушите си. Но настоятелно ви моля да не ги повтаряте.

– Махай се от Еландер, вещерю – обърна се Фалвик към Гералт, задъхвайки се от омраза. – Незабавно. На мига.

– Рядко се съгласявам с него, но в случая е прав – измърмори

Денис, отиде при вечерата и му върна мечата. – Тръгнете си оттук колкото се може по-бързо.

– Ще се възползваме от съвета ви. – Гералт препаса през рамо мечата. – Но първо трябва да кажа нещо на благородния граф. Господин Фалвик!

Рицарят на Бялата роза запримигва нервно и избърса длани в наметалото си.

– Нека се върнем за миг към кодекса на вашия капитул – продължи вечерът, старейки се да съдържи усмивката си. – Много ме интересува едно нещо. Да предположим, че съм се почувствал оскърбен от държанието ви в цялата тази история, и да допуснем, че ви предизвикам на дуел тук и сега, тогава какво щяхте да направите? Щяхте да ме сметнете за достатъчно... достоен, за да кръстосаме мечовете си? Или щяхте да се откажете, знаейки, че в такъв случай аз бих ви счел за недостоен дори за това да ви заплроя, да ви шамаросам или да ви сритам по задника пред вашите войничета? Бъдете така любезен да задоволите любопитството ми, граф Фалвик!

Фалвик пребледня, отстъпи крачка назад и се огледа. Войниците отбягнаха да срещнат погледа му. Денис Цранмер изкриви презрително устни, изплези език и се изплю на солидно разстояние.

– Мълчите – продължи Гералт, – но аз чувам във вашето мълчание да проговаря гласът на здравия разум, господин Фалвик. Вие задоволите моето любопитство, а сега аз ще задоволя вашето. Ако ви интересува какво ще стане, ако Ордена дръзне, независимо по какъв начин, да досажда на майка Ненеке или на нейните жрици и послушнички, или пък да подходи прекалено грубо към капитан Цранмер, трябва да знаете, графе, че аз ще ви открия и нехайки за всякакви кодекси, ще ви източа кръвта като на прасе.

Рицарят пребледня още повече.

– Не забравяйте какво съм ви обещал, господин Фалвик. Хайде, Лютиче. Време е да потегляме. Всичко добро, Денис.

– Успех, Гералт – каза джуджето и широко се усмихна. – Всичко добро и на теб! Радвам се на срещата ни, надявам се, че няма да е последна.

– Взаимно е, Денис. Довиждане тогава.

Отдалечиха се преднамерено бавно, без да поглеждат назад. Преминиха в тръс чак когато навлязоха в гората.

– Гералт – изведнъж заговори поетът, – предполагам, че няма да се юрнем направо на юг? Мисля, че трябва да заобиколим Ерандер и

владенията на Херевард. Или смяташ да продължиш с този спектакъл?

– Не, Лютиче, не смятам. Ще минем през горите, после ще свием по Търговския път. Помни, че не бива да казваш нито дума на Ненеке за днешния сблъсък. Нито дума.

– Надявам се, че потегляме веднага?

– Незабавно.

2

Гералт се наведе, провери скобата на стремето и намести прекалено силно затегнатия ремък. Оправи сбруята, дисагите и прикачения към седлото сребърен меч. Ненеке стоеше на две крачки от него, неподвижна, със скръстени на гърдите ръце. Приблужи се Лютичето, повел за юздите тъмнокафявия си жребец.

– Благодарности за гостоприемството, уважаема – сериозно каза той. – И моля те, не ми се сърди. Знам, че въпреки всичко ме обичаш.

– Разбира се – сериозно отвърна Ненеке. – Обичам те, нехранимайко такъв, макар и аз да не знам защо. Е, хайде...

– До нова среща, Ненеке.

– До нова среща, Гералт. Пази се.

Вечерът се усмихна горчиво.

– Предпочитам да пазя другите. От това има повече полза, общо взето.

Изад храма, иззад обвитите с бръшлян колони излезе Йола, съпроводена от две младши послушнички. Носеше сандъчето с нещата на вечерта. Избягваше неловко погледа му, смутената усмивка ту се появяваше, ту изчезваше от нежното й луничаво и изнервено личице. Придружаващите я послушнички не криеха многозначителните си погледи и с мъка сдържаха смеха си.

– Велика Мелителе – с въздишка каза Ненеке. – Цяла прощална процесия. Вземи си сандъчето, Гералт. Попълних запасите от еликсири – ти, налице е всичко, което не достигаше. И онова лекарство, знаеш кое. Пий го редовно, на всеки две седмици. Не забравяй, важно е.

– Няма. Благодаря, Йола.

Девојката сведе глава, подаде му сандъчето. Копнееше да каже нещо. Но не знаеше какво точно, какви думи да изрече. И не знаеше какво би казала, ако можеше. Не знаеше. И не искаше.

Ръцете им се докоснаха.

Кървица. Кървица. Кървица. Кости като бели счупени пръчици. Сухожилия като беззникави върви, изтръгнати изпод кожата, раздирана от огромни, настръхнали лапи и остри зъби. Ужасяващ звук на разкъсвана плът и вик – безсрамен и ужасяващ в своето безсрамие. В безсрамието на края. На смъртта. Кръв и вик. Вик. Кръв. Вик...

– Йола!!!

С невероятна за нейното телосложение бързина, Ненеке се спусна към лежащата на земята, напрегната, разтърсвана от конвулсии девойка, и я подхвана за раменете и главата. Едната от послушничките се беше вцепенила като ударена от гръм, другата, успяла да запази самообладание, коленичи в нозете на Йола. А тя се беше извила на дъга, отворила уста в беззвучен вик.

– Йола! – викаше Ненеке... Йола! Говори, дете! Говори!

Девойката се напрегна още по-силно, прехапа устни, тънка червена струйка потече по бузата ѝ. Ненеке, почервеняла от усилие, изкрещя нещо, което вешерът не разбра, но медальонът така дръпна шията му, че той неволно се наведе и се преви като от невидим товар.

Йола застина.

Лютичето, блед като платно, въздъхна шумно. Ненеке се изправи. Бавно. С усилие.

– Вземете я – подметна тя на послушничките. Бяха дотичали още момичета – сериозни, сащисани, смълчани.

– Вземете я – повтори жрицата. – Внимателно. И не я оставяйте сама. Аз ще дойда след малко.

После се извърна към Гералт. Вешерът стоеше неподвижно и въртеше юздите в потната си ръка.

– Гералт... Йола...

– Мълчи, Ненеке.

– Аз също видях това... За миг. Не заминавай, Гералт.

– Трябва.

– Ти видя ли... видя ли това?

– Да. Не за пръв път.

– И какво?

– Няма смисъл да се оглеждаме назад.

– Не заминавай, моля те.

– Трябва. Погрижи се за Йола. Довиждане, Ненеке.

Жрицата бавно поклати глава, подсмъркна и с рязко, отсечено движение избърса сълзата си.

– Сбогом – прошепна тя, като го гледаше в очите.

КРАЙ

© 1993 Анджей Сапковски
© 2008 Васил Велчев, превод от полски

Andrzej Sapkowski
Ostatnie Zyczenie, 1993

Сканиране, разпознаване и редакция: piligrim, 2008
Редакция: ultimat, 2008

Издание:

Анджей Сапковски. Вещерът: Последното желание. Сборник разкази
ИК „ИнфоДар“, София, 2008

Гласът на здравия разум I–VII – Głos rozsadku I–VII
Вещер – Wiedzmin (1983)
Зрънце истина – Ziarno prawdy (1989)
По-малкото зло – Mniejsze zło (1990)
Въпрос на цена – Kwestia ceny (1990)
Краят на света – Kraniec świata (1990)
Последното желание – Ostatnie życzenie (1993)

Редактор: Боряна Даракчиева
Коректор: Ангелина Вълчева
Дизайн на корицата: Бисер Тодоров
Предпечатна подготовка: Тая Петрова
ISBN 978-954-761-311-9

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10271>]